

De la autorul bestsellerului *UN BĂIAT NUMIT CRĂCIUN*

Fetița Care a Salvat CRĂCIUNUL

„Matt Haig
este uluitor”

STEPHEN
FRY

MATT HAIG

cu ilustrații de *CHRIS MOULD*

nemi

colecție coordonată de Laura Câlțea

MATT HAIG, scriitor și jurnalist, s-a născut pe 3 iulie 1975 la Sheffield, în Marea Britanie. Este un scriitor prolific, multe dintre cărțile lui fiind bestselleruri sau în curs de ecranizare. Printre cele mai cunoscute sunt: *The Last Family in England* (2004), *Shadow Forest* (2007), *Runaway Troll* (2008); *Umanii* (2013; trad. rom. Nemira, 2015), *Băiatul Echo* (2014; trad. rom. 2015) sau *Reasons to Stay Alive* (2015). Apărută în limba engleză în 2015, *Un băiat numit Crăciun* a avut un succes imens, fiind tradusă în peste 20 de limbi și va fi ecranizată de Blueprint și Studio Canal. În 2016 a apărut și continuarea, *Fetița care a salvat Crăciunul* iar în 2017 a fost lansat volumul al treilea al seriei, *Father Christmas and Me*.

CHRIS MOULD a început Școala de Arte la 16 ani. A câștigat Nottingham Children's Book Award și a fost nominalizat la Sheffield Children's Book Award. În prezent locuiește în Yorkshire, este căsătorit și are doi copii. Își iubește munca și-i place să scrie și să deseneze genul de cărți pe care i-ar fi plăcut să le aibă în bibliotecă în copilărie.

Fetița care a Salvat CRĂCIUNUL

MATT HAIG

ilustrații
CHRIS MOULD

Traducere din limba engleză
CRISTINA JINGA

nemi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAIG, MATT

Un băiat numit Crăciun / Matt Haig; il.: Chris Mould; trad.:
Veronica D. Niculescu. - București: Nemira Publishing House, 2016
ISBN print: 978-606-758-778-4
ISBN epub: 978-606-758-845-3
ISBN mobi: 978-606-758-846-0

I. Mould, Chris (il.)
II. Niculescu, Veronica D. (trad.)

087.5

A BOY CALLED CHRISTMAS

Written by Matt Haig and illustrated by Chris Mould

Copyright © Matt Haig, 2015

Illustrations © Chris Mould, 2015

Cover design: Rafaela Romaya

Published by arrangement with Canongate Books Ltd, 14 High Street,
Edinburgh EH1 1TE.

© Nemira, 2016

Redactor: Laura CĂLȚEA

Lector: Viorica Dumitrenco

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul
scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii
dreptului de autor.

Cuprins

Despre autor

Fetița care a salvat Crăciunul

Pământul se cutremură

Atelierul de Jucării

Domnul Creeper

Micul Mim

Humdrum se dă jos din pat

Oala de noapte

Mâna mamei (un capitol foarte scurt, dar foarte trist)

Barometrul speranței

Spiridușa Poveste Zburătoare

O bătaie în ușă

Moș Vodol și cuvintele sale lungi

Fuga

Ofițerul Pry

Charles Dickens

Cerul întunecat

Renul căzător

Săpunul

Noua slujbă a lui Noosh

Spiriduşa Adevărului
O femeie pe nume Mary
De patru ori ura pentru Moş Crăciun!
Sania nouă
Muşcătura
O aterizare forţată
Un oaspete regal
Dasher vine în ajutor!
Stampila regală de autorizaţie
Fata cu barbă
Moş Crăciun ia o hotărâre
Mergând printre oameni
Pisoiul
Strada Doughty, numărul 48
Inspectorul de noapte
Un loc fantomatic
Ceva magic
Fata de la subsol
Crăciun nefericit
Şireturile lui Creeper
Copil evadat
Ultima fugă a Ameliei
Evadarea lui Moş Crăciun
Renii vin în ajutor
Întoarcerea Căpitanului Funingine
Degetele lui Creeper
Veşti de la Moş Vodol
Amelia se înfurie
Valea Trolilor
În pumnul trolului
O cină de Crăciun
Peştera care crapă
Drimwick
Urme de paşi în zăpadă

Acasă
Mulțumiri

*Pentru Pearl, Lucas și Andrea.
Cele mai fermecătoare ființe pe care le cunosc.*

Fetița care a salvat Crăciunul

are știi cum funcționează magia?

Acea magie care îi face pe reni să zboare pe cer? Cea care-l ajută pe Moș Crăciun să călătorească prin toată lumea într-o singură noapte? Cea care poate opri timpul în loc și îți poate îndeplini visurile?

Cu speranță.

Așa funcționează.

Fără speranță, n-ar exista magie.

Nu Moș Crăciun, Blitzen sau vreunul dintre ceilalți reni fac magia

posibilă în noaptea de Ajun.

Ci orice copil care vrea și își dorește ca ea să se petreacă. Dacă nimeni nu și-ar mai dori-o, n-ar mai fi nicio magie. Și pentru că noi știm că Moș Crăciun vine în fiecare an, acum știm că magia – cel puțin, un anumit fel de magie – este reală.

Însă nu așa au stat lucrurile dintotdeauna. A fost odată un timp, mai înainte de șosetele pline de daruri și diminețile de Crăciun petrecute desfășcând, cu emoție, hârtiile în care sunt învelite cadourile. Un timp cu adevărat nefericit, când foarte puțini copii aveau vreun motiv să creadă, totuși, în magie.

Iată de ce, în prima noapte în care Moș Crăciun s-a hotărât să le dea copiilor un motiv de bucurie și de a crede în magie, a avut foarte mult de lucru.

Jucăriile erau în sacul lui, sania și renii erau gata, însă când a pornit în zbor din Elfhelm, a simțit că nu era destulă magie în aer. A călătorit prin Aurora Boreală, dar aceasta abia dacă lumina. Iar motivul pentru care magia era atât de slabă era că nu exista prea multă speranță în ea. La urma urmelor, cum ar putea să spera un copil în magie, dacă n-a cunoscut-o niciodată?

Așadar, prima vizită a lui Moș Crăciun era cât pe-acți să nu se întâmple. Și dacă a existat totuși, a fost datorită unui singur lucru. Mai exact, a unui singur copil. O fetiță din Londra care credea cu toată ființa ei în magie. Și care spera și tot spera zi de zi la un miracol. Ea a fost copilul care a crezut în Moș Crăciun mai înainte de oricine altcineva. Și ea a fost cea care l-a ajutat pe Moș Crăciun, chiar atunci când renii lui începuseră să se poticnească, fiindcă speranța ei imensă, pe când stătea întinsă în pat în Ajunul celui Crăciun, a adus o lumină pe cer. I-a dat lui Moș Crăciun un țel, o direcție. Iar el a urmărit raza aceea subțire de speranță tot drumul până la numărul 99, de pe Strada Haberdashery, din Londra.

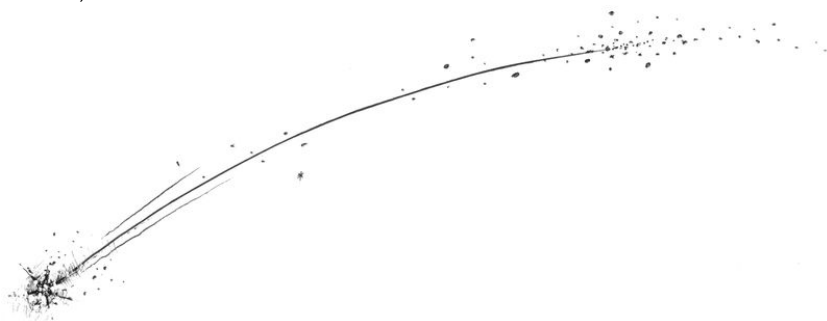
Și odată ce a ajuns, și odată ce a așezat un ciorăpel plin de jucării la picioarele patului ei care forfotea de ploșnițe, speranța a crescut. Magia era acolo, în lume, și s-a răspândit prin visele tuturor copiilor. Dar Moș Crăciun nu se putea păcăli singur. De n-ar fi fost acel unic copil, fetița de opt ani pe nume Amelia Wishart, care sperase atât de mult ca magia să fie adevărată, Crăciunul n-ar fi avut loc niciodată. Da, desigur, a fost nevoie de elfi, de reni, de atelierele harnice și de toate celelalte, dar ea a fost singura care-l salvase.

Ea a fost primul copil.

Fetița care a salvat Crăciunul.

Iar Moș Crăciun n-avea s-o uite niciodată...

Un an mai târziu...

Dragă Moș Crăciun, ✨

Salutare, numele meu e Amelia Wishart.

Am nouă ani și locuiesc pe strada

Flaberdasherz, la numărul 99, în Londra.

• Asta știi, pentru că ai mai fost ✨ ✨

pe aici. Anul trecut. Când mi-ai dat

cadouri. A fost foarte drăguț din

partea ta. Întotdeauna am crezut că

lucrurile magice sunt cu putință, chiar

dacă vremurile sunt grele, așa că a fost

minunat să văd că e adevărat.

• * ☉ ÎȚI MULȚUMESC * ☉

Cum spuneam, locuiesc cu mama mea,

Jane, și cu pisoiul meu, căpitanul

Funingine. L-am găsit pe căpitanul

Funingine pe horn. Știi, hornurile rareori

sunt drepte de sus până jos. Adesea au

și cotituri. L-ai cunoscut? E grozav.

Dar uneori fură sardine de la pescărie

și se încăieră cu pisoi vagabonzi și eu

cred că se crede căine.

Știu că ești deșurdat, așa că o să-ți spun, pe scurt,
ce mi-ar plăcea de Crăciun. Mi-ar plăcea:

1. O perie nouă de curățat hornurile. *

2. un titirez.

3. O carte de Charles Dickens (autorul meu
preferat).

4. Să se facă mama bine.

Numărul 4 e chiar important. E mai important

decât numărul 2. Poți să păstrezi titirezul.

Într-adevăr, a fost un lucru magic să mă
trezesc cu toate acele cadouri, anul trecut.

Mama era coșar, iar acum am făcut și eu
coșar. Ea nu mai poate urea pe hornuri, acum.

Nu mai poate face nimic, decât să zacească în pat

și să tușească. Doctorul spune că numai un

miracol ar mai vindeca-o. Dar miracolele au

nevoie de magie, nu-i așa? Iar tu ești singura

persoană despre care știu că poate face

magia posibilă. Deci asta e tot ce vreau.

Vreau s-o faci din nou bine pe mama,

până nu e prea târziu.

Asta e principalul lucru pe care îl cer. *

A ta credincioasă,

Amelia.

Pământul se cutremură

o puse în buzunar. oș Crăciun împături scrisoarea Ameliei și

Porni la drum, traversând Câmpul Renilor acoperit cu zăpadă, trecând pe lângă lacul înghețat și plimbându-și ochii peste priveliștea tihnită a satului Elfhelm. Pe Strada Principală, se vedeau

Primăria de lemn, Prăvălia de Saboți, Banca de Ciocolată și cofetăria Budincă de Crăciun, care mai avea o oră până deschidea, apoi Școala Dibăciei, Universitatea Meșteșugului Avansat de Construire a Jucăriilor și, pe Strada Vodol, impunătoarea (după standardele elfilor) clădire de birouri a ziarului *Zăpada Zilei*, cu zidurile sale de turtă dulce armată, strălucind portocaliu în lumina limpede a dimineții.

În timp ce își croia drum cu greu prin nămeți, îndreptându-se spre apus, către Atelierul de Jucării și, dincolo de acesta, către Dealurile Împădurite ale spiridușilor, văzu un elf care purta o tunică și niște saboți maronii venind spre el. Elful purta ochelari și era un pic miop, așa că nu-l zărise pe Moș Crăciun.

– Salut, Humdrum! zise Moș Crăciun.

Elful tresări, speriat.

– O, sa-salut, Moș Crăciun! Îmi cer scuze. Nu te-am văzut. Tocmai am ieșit din schimbul de noapte.

Humdrum era unul dintre cei mai harnici muncitori elfi de la Atelierul de Jucării. Un elf ciudățel și nervos, dar care lui Moș Crăciun îi plăcea mult. În calitate de Maistru Adjunct Responsabil cu Jucăriile Care se Învârt sau Sar, era un membru foarte ocupat al atelierului și nu se plângea niciodată că muncea și peste noapte.

– E totul în regulă la atelier? îl întreabă Moș Crăciun.

– O, da. Toate jucăriile care se învârt, se învârt, iar jucăriile care sar, sar. A fost o mică problemă cu niște mingi de tenis, dar am

rezolvat-o noi. Acum sar mai mult ca oricând. Copiii oamenilor o să le adore.

– Splendid! zise Moș Crăciun. Păi, atunci, du-te acasă și odihnește-te. Și urează-le lui Noosh și Micului Mim „Crăciun fericit” din partea mea.

– O să le transmit, Moș Crăciun. O să fie foarte încântați. Mai ales Mim. Noua lui pasiune este un joc de puzzle cu chipul tău. Jiggle, meșterul de jocuri puzzle, i l-a făcut special.

Moș Crăciun se îmbujoră.

– Ho, ho... Crăciun fericit, Humdrum!

– Crăciun fericit, Moș Crăciun!

Și, tocmai când își luau la revedere, amândoi simțiră ceva. O ușoară clătinare a pământului sub picioarele lor, ca un cutremur mic. Humdrum se gândi că poate i se păruse din cauza oboselii. Moș Crăciun se gândi că poate i se păruse, datorită entuziasmului și agitației pentru ziua cea mare și noaptea care-l așteptau. Prin urmare, niciunul nu comentă.

Atelierul de Jucării

telierul de Jucării era cea mai mare clădire din Elfhelm, mai mare chiar și decât Primăria satului sau birourile ziarului *Zăpada Zilei*. Avea un turn înalt și o sală principală, ambele acoperite de zăpadă.

Moș Crăciun intră și văzu că pregătirile erau în toi.

Elfii voioși, cântând și râzând, testau pentru ultima oară jucăriile: scoteau capetele păpușilor, încercau titirezii, se legănau pe căluții-balansoar, citeau rapid cărțile de copii, culegeau mandarinele din mandarinini, strângeau la piept jucăriile de strâns la piept, făceau

mingile să sară... Muzica le era asigurată de trupa favorită din Elfhelm, Zurgălăii, care tocmai cântau una dintre melodiile lor preferate, *E atât de aproape Crăciunul (De emoție, mi-am udat pantalonul)*.

Moș Crăciun își lăasă sacul jos, la intrarea în sală.

– Bună dimineța, Moș Crăciun! strigă una dintre fetele elf, pe nume Dimple, cu un zâmbet fericit și gropițe în obraji.

Numele său era lesne de ținut minte, fiindcă făcea gropițe în obraji ori de câte ori zâmbea, adică tot timpul. Dimple stătea lângă Bella, scriitoarea de glume, care lucra la ultimul banc al anului și râdea singură, în timp ce ronțăia dintr-o plăcintă cu fructe confiate.

Dimple îi oferi lui Moș Crăciun niște bomboane cu mentă și când el ridică capacul bombonierei, un șarpe de jucărie țâșni dinăuntru.

– Aaah! exclamă Moș Crăciun.

Dimple se tăvălea pe jos de râs.

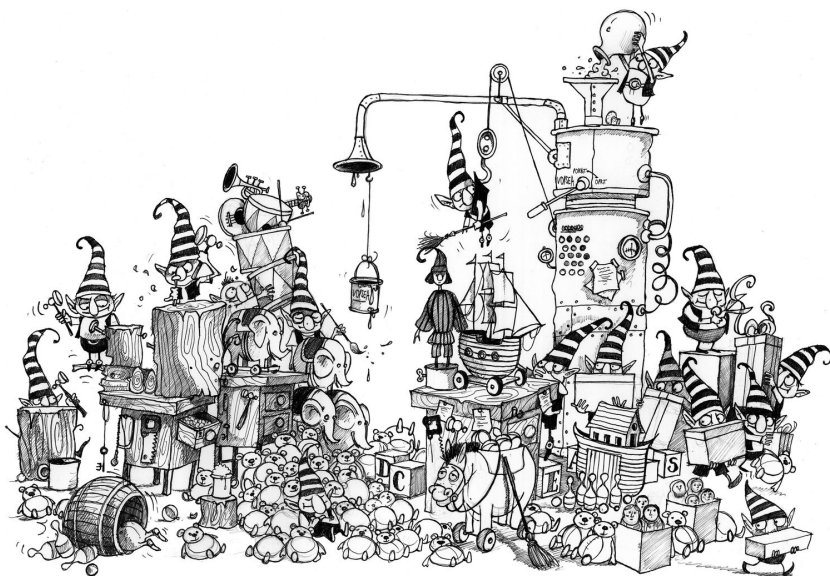
– Ho, ho, ho! râse și Moș Crăciun, încercând să fie și el amuzat. Câte din astea avem?

– Șaptezeci și opt de mii șase sute patruzeci și șapte.

– Foarte bine.

În clipa aceea, îl zăriră Zurgălăii din capătul celălalt al încăperii și numaidecât schimbară melodia, începând să cânte *Eroul cu Haina Roșie*, care era un omagiu pentru Moș Crăciun. Nu era cea mai bună compoziție a Zurgălăilor, dar toți elfii începură să cânte cu ei.

*Există un om, înveșmântat în roșu-aprins,
Ce are daruri pentru copiii care dorm, cumiști.
Un om înalt, cu părul nins și barba precum neaua,
Urechile rotunde și o inimă ca acadeaua.
Pe noi, elfii, ne-a învățat acest om bun
Că poți să faci oricare zi ca Ziua de Crăciun.
Cu renii lui lumea străbate, prin nămeți,
Cadouri multe împărțind la fete și băieți.
Iar când speranțele și visele acestor omuleți
Ajung aici, plutind ușor, noi știm
Că trebuie să-i mulțumim...
Ei, cui? Născocitorului de sanie?
Nu!
Ci EROULUI CU HAINA ROȘIE!*

Când elfii izbucniră în urale, Moș Crăciun se simți un pic rușinat și, neștiind unde să se uite, se uită pe fereastră. Și atunci văzu pe cineva alergând prin zăpadă spre atelier. Nimeni altcineva nu-l mai observase, fiindcă nimeni altcineva nu era destul de înalt încât să vadă afară pe fereastră.

Nu era un elf, își dădu seama Moș Crăciun. Era chiar și mai mic. Prea ușor. Prea grațios. Prea cochet. Prea galben. Prea *iute de picior*.

Iar când înțelese exact cine era, îi ieși în întâmpinare.

– Mă întorc imediat, minunații mei prieteni, le spuse elfilor, când muzica se stinse. Iată, sacul fără fund este *aici*, așa că puteți începe să puneți jucăriile în el...

Când Moș Crăciun deschise ușa, mica făptură ajunsese deja în prag, cu mâinile în șolduri, aplecată de mijloc și cu răsuflarea tăiată.

– Spiridușa Adevărului! zise el, bucuros s-o vadă.

La urma urmelor, nu se întâmpla prea des ca vreun spiriduș să vină în Elfhelm.

– Crăciun fericit!

Ochii Spiridușei Adevărului, care oricum erau foarte mari, acum erau parcă și mai mari.

– Ba nu, zise ea, uitându-se la Moș Crăciun de la înălțimea genunchilor lui.

– Cum?

– Nu e un Crăciun fericit.

Spiridușa Adevărului aruncă o privire în Atelierul de Jucării și, când văzu atâția elfi, se zbârli un pic, fiindcă nu-i prea putea suferi și simțea cum începe s-o mănânce pielea.

– Am o haină nouă, zise Moș Crăciun. E chiar mai roșie decât cea de dinainte. Și ce zici de blănița cu care e garnisită? Îți place?

Spiridușa Adevărului clătină din cap. Nu voia să fie nepoliticoasă, dar trebuia să-i spună adevărul.

– Nu, nu-mi place deloc. Arăți ca o tufă gigantică de mur pitic mucegăit. Dar nu asta-i important.

– Atunci, ce-i important? Tu nu vii niciodată în Elfhelm.

– Asta pentru că e plin de elfi.

Unii dintre elfi o descoperiră, acum, pe Spiridușa Adevărului.

– Crăciun fericit, Spiridușa Adevărului! chicotiră ei.

– Nătărăi, mormăi spiridușa.

Moș Crăciun oftă. Ieși afară, în zăpadă, și închise ușa în urma lui.

– Ascultă, Spiridușa Adevărului, mi-ar plăcea mult să mai stăm de vorbă, dar e Ajunul Crăciunului. Trebuie să mă duc să dau o mână de ajutor ca să fie totul gata...

Spiridușa Adevărului clătină iar din cap.

– Uită de Atelierul de Jucării. Uită de Crăciun. Trebuie să pleci din Elfhelm. Trebuie să fugi în munți.

– Ce tot *zici*, Spiridușo?

Și atunci auzi și el. Un soi de uruit profund.

Spiridușa Adevărului înghiți în sec.

– Știam eu că ar fi trebuit să mănânc mai mult la micul dejun, zise Moș Crăciun, bătându-se ușurel cu palma pe burtă.

– Nu de la tine a venit sunetul ăla, ci de aici, dinăuntru, zise Spiridușa Adevărului, arătând spre pământ.

Moș Crăciun se uită lung la zăpada proaspăt așternută, albă ca o pagină goală.

– Se întâmplă mai devreme decât am crezut, strigă ea subțirel și o luă la fugă.

Se uită peste umăr:

– Caută-ți un adăpost! Și ascunde-te! Și presupun că ar trebui să le spui și elfilor să se ascundă... Și mai bine vă anulați Crăciunul, mai înainte s-o facă ei...

– Ei? Care ei?

Dar Spiridușa Adevărului dispăruse. Moș Crăciun chicoti, privind urmele micuțe de saboți în zăpadă ale spiridușei care se ducea înapoi, spre dealurile împădurite. Era Crăciunul. De bună seamă că Spiridușa Adevărului băuse toată noaptea sirop de scorțișoară și probabil era un pic zăpăcită.

Cu toate acestea, auzi din nou uruitul dinainte.

– Of, burtă, nu fi...

Însă zgomotul era mult mai puternic și mai profund și, deodată, nu i se mai păru c-ar semăna cu un ghiorăit. Era un zgomot foarte ciudat. Desigur, nu trebuia să-și facă griji din pricina asta. Totuși, când se întoarse înăuntru, închise iute ușa în urma lui, ca să nu mai audă altceva decât zgomotele din Atelierul de Jucării.

Domnul Creeper

a șaptesprezece zile după ce Amelia Wishart îi trimisese lui Moș Crăciun scrisoarea, fetița era acolo unde o găseai cel mai adesea – într-un horn.

Era întuneric în hornuri. Acesta fusese primul lucru neplăcut cu care trebuise să se obișnuiască. Întunericul. Un altul fusese *spațiul*. Hornurile erau întotdeauna un pic cam prea *înguste*, chiar dacă tu tot un copil erai. Însă cel mai nesuferit lucru din toate, când erai coșar, era funinginea. Praful negru îți intra peste tot când începeai să cureți

cu peria. În părul tău, în hainele tale, în pielea ta, în ochii și în gura ta. Te făcea să tușești fără oprire și să lăcrimezi. Era o slujbă oribilă, dar de care avea nevoie. O slujbă care ar fi putut s-o ajute să câștige destui bani pentru mâncare și să ia doctorii pentru mama sa.

Și, oricum, partea bună în curățatul hornurilor era că te făcea să te bucuri mai mult de lumina zilei. De fapt, te făcea să te bucuri când erai oriunde în altă parte și nu într-un horn. Te făcea să sperii. În întunericul plin de funingine începeai să visezi la toate locurile exotice și luminoase din lume.

Cu siguranță, un horn nu era locul în care să te afli în dimineața din Ajunul Crăciunului. Înghesuită acolo, sprijinită cu genunchii și coatele de pereții hornului, înecându-te cu norii de funingine, în timp ce-l cureți cu peria.

Atunci, auzi ceva.

Un scâncet slab.

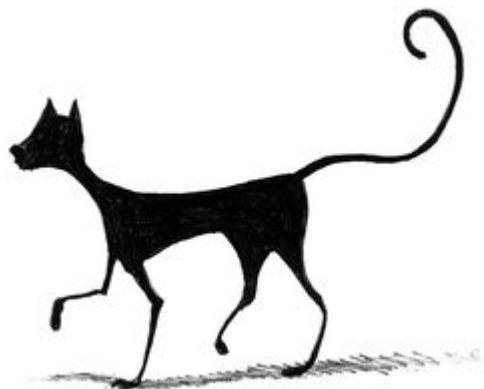
Nu de om, ci de altceva.

Un *mieunat*.

– O, nu, zise ea, știind precis cine era.

Își propti călcâiele în zidăria hornului și pipăi în jur cu mâna liberă prin întuneric, până dădu peste o blăniță moale și caldă, ghemuită pe o poliță înclinată de la un cot al hornului.

– Căpitane Funingine! Ce ți-am spus eu ție? Să nu te cațeri niciodată în hornuri! Nu sunt pentru pisoi!

Motanul începu să toarcă fericit, când Amelia îl luă în brațe ca să coboare cu el spre lumina din sufrageria de jos. Căpitanul Funingine era complet negru, mai puțin un smoc alb din vârful codiței. Însă,

azi, până și vârful cozii îi era la fel de negru ca, ei bine, funinginea.

Pisoiul se zvârcoli în brațele Ameliei, făcu un salt răsucit până jos și începu să traverseze, tacticos, covorul de culoarea untului. Foarte *scumpul* covor de culoarea untului. Amelia făcu ochii cât cepele, văzând cu groază la urmele negre de lăbuțe.

– O, nu! Căpitane Funingine! Treci înapoi! Ce faci?!

Amelia se repezi să prindă pisoiul și, astfel, bineînțeles că și *ea* murdări covorul.

– O, nu, zise ea. O, nu! O, nu! O, nu...

Luă iute o cârpă umedă din bucătăria unde o slujnică acră, cu

mâini noduroase, curăța morcovi.

– Îmi pare rău, zise Amelia. Tocmai am făcut un pic de mizerie.

Slujnica țâțâi și se încruntă, de parcă era ea însăși o pisică furioasă.

– Domnul Creeper n-o să se bucure când o să vină de la azilul de săraci!

Amelia se întoarse în sufragerie și se strădui să curețe funinginea, dar nu reuși decât să facă urmele negre să pară și mai mari.

– Trebuie să curățăm bine înainte ca domnul Creeper să se întoarcă, îi spuse ea pisoifului. Dintre toate casele, tocmai în asta ți-ai găsit să faci așa ceva, Căpitane!

Motanul spunea „îmi pare rău” din ochi.

– N-are nimic, n-aveai de unde să știi, dar pariez că domnul Creeper o să fie mânios.

În timp ce freca mai departe covorul, își dădu seama că era ceva ciudat cu sufrageria aceea. Era Ajunul Crăciunului și, totuși, nu vedeai niciun ornament. Nicio felicitare de Crăciun. Nicio crenguță de brad sau de vâsc. Nicio aromă de plăcinte cu fructe confiate. Ceea ce, într-o casă atât de bogată ca asta, era chiar neobișnuit.

Apoi Amelia auzi niște pași apăsați pe hol. Când ușa sufrageriei se deschise, întoarse capul și... iată-l pe domnul Creeper!

Amelia se uită în sus la stăpânul casei. Era un om foarte înalt, cu un corp deșirat și o față prelungă și ascuțită. Și un nas lung și coroiat. Și un baston lung, care, împreună cu mantia lui neagră și jobenul negru, îl făcea să semene cu un corb ce se hotărâse – într-o nefericită zi de marți, în timp ce mânca o rămă – să se preschimbe în om.

Domnul Creeper se holbă la Amelia, la motan și la urmele de funingine întinse peste tot pe podea.

– Îmi pare rău, se scuză Amelia. Doar că pisoiul meu s-a luat după mine și s-a furișat pe horn, în sus.

- Ai idee cât costă covorul ăsta?
- Nu, domnule. Dar îl curăț. Uitați-vă, se ia.

Căpitanul Funingine își arcui spinarea, gata să se năpustească asupra lui și șuieră la domnul Creeper. Căpitanul Funingine plăcea aproape pe toată lumea, dar pe omul acesta deșirat *chiar* nu putea să-l sufere.

- Bestie mârșavă.
- Nu încercă decât să vă ureze Crăciun fericit, zise Amelia, forțându-se să zâmbească.

- *Crăciun*, rosti domnul Creeper cu gura făcută pungă, ca și când cuvântul ar fi avut un gust oribil. Crăciunul e fericit doar dacă ești un prost. Sau un copil. Iar tu, evident, ești și una, și alta.

Amelia știa cine era domnul Creeper. Era proprietarul Azilului de Săraci Creeper, unul dintre cele mai mari din toată Londra. Știa ce este un azil. Un azil de săraci era un loc înfiorător. Un azil de săraci era un loc în care nimeni nu voia să fie, dar uneori acolo *sfârșea*, dacă ajungea prea sărac ori prea bolnav sau dacă își pierdea casa ori părinții. Era un loc în care trebuia să trudești toată ziua, și să mănânci mâncare oribilă, și abia dacă apucaai să dormi, și erai pedepsit tot timpul.

- Ce mai pereche de animale mici și jengoase sunteți! zise domnul Creeper.

Căpitanul Funingine era zbârlit tot și arăta ca o minge de furie pufoasă.

- Nu-i place să fie jignit, domnule.

Nici lui Creeper de bună seamă nu-i plăcea să-i vorbească astfel un copil. Mai ales unul sărac, îmbrăcat în zdrențe murdare de funingine, al cărui piscoi făcuse mizerie pe podeaua lui.

- Ridică-te în picioare, fetiço.

Amelia se ridică.

- Câți ani ai?

- Zece, domnule.

Domnul Creeper o apucă pe Amelia de ureche.

- Ești o mincinoasă.

Se aplecă și se uită la ea de parcă ar fi inspectat un strop de noroi de pe pantof. Amelia îi văzu nasul strâmb și se întrebă oare cum și-l rupsese. Pe ascuns, își dori să fi fost și ea de față când se întâmplase.

- Am vorbit cu mama ta. Ai nouă ani. O mincinoasă și o hoată.

Simțea că o să-i smulgă urechea de tot.

– Vă rog, domnule, mă doare, domnule!

– Aș fi putut să-mi caut un alt coșar, când mama ta s-a îmbolnăvit, zise domnul Creeper, dându-i drumul Ameliei și ștergându-se pe mâini. Dar, nu, am zis să-i dau fetei ăsteia o șansă. Ce mare greșeală. În azilul meu, acolo ar trebui să fii! Acum, cât despre bani...

– Vă costă trei penny, domnule. Dar cum am făcut un pic de mizerie, puteți să-mi dați numai jumătate.

– Nu.

– Ce anume nu, domnule?

– Ai înțeles pe dos. Tu ești cea care trebuie să-mi plătești mie.

– De ce, domnule?

– Pentru că mi-ai stricat covorul.

Amelia se uită la covor. Probabil costa mai mult decât ar fi putut aduna un coșar în zece ani de muncă. Se simți întristată și mânioasă. Avea nevoie de cei trei penny de la domnul Creeper ca să cumpere niște budincă de Crăciun pentru ea și mama ei să aibă mâine. Nu-și puteau permite o găscă sau un curcan, dar puteau să-și ia măcar o budincă de Crăciun. Adică, ar fi putut să-și ia.

– Câți bani ai în buzunar?

– Niciunul, domnule.

– Mincinoaso! Pot vedea forma unei monede. Dă-o încoace!

Amelia vârî mâna în buzunar și scoase singura monedă pe care o avea. Se uită la fața reginei Victoria de pe jumătatea de penny maroniu.

Domnul Creeper clătină din cap. Și se uită la ea de parcă într-adevăr era un corb și ea era o râmă. O prinse iar de ureche și i-o răsuci.

– Mama ta a fost foarte îngăduitoare cu tine, așa-i? Întotdeauna mi s-a părut o femeie slabă. Vreau să zic, tatăl tău evident că asta a crezut. N-a rămas aici pentru niciuna dintre voi, este?

Amelia se înroși la față. Nu-l văzuse niciodată pe tatăl ei, decât într-o schiță în cărbune, făcută de mama ei. Era îmbrăcat într-o uniformă de soldat și zâmbea. William Wishart arăta ca un erou și asta era de ajuns pentru ea. Fusese soldat în Armata Britanică și se dusesse la război într-o țară foarte călduroasă, pe nume Burma. Murise acolo, în anul în care se născuse Amelia. Ea și-l închipuise puternic, nobil și viteaz, adică exact opusul lui Creeper.

– Mama ta n-a fost o mamă bună, continuă Creeper. Uită-te la tine, cu pantalonii ăștia zdrențăroși! Cu greu ți-ai da seama că nu ești băiat. Mama ta nu te-a învățat să fii o fată, așa-i? Cel puțin, probabil, n-o să mai faci prea mult umbră pământului...

La asta, până și Căpitanului Funingine păru să-i sară țandăra și cu un salt brusc, îl atacă pe Creeper, înfigând ghearele în pantalonii lui negri și sfâșiind materialul. Domnul Creeper dădu motanul la o parte cu bastonul, iar Amelia văzu roșu înaintea ochilor. Împinse peria de curățat funingine în fața nesuferită a lui Creeper și îi dădu un șut în fluierul piciorului. Apoi îi mai dădu un șut. Și încă unul.

Domnul Creeper tuși, înecat cu funingine.

– TU!

Amelia nu mai era speriată. Se gândi la mama ei, care zăcea

bolnavă în pat.

– Tu să nu vorbești de mama mea!

Îi azvârli moneda la picioare și ieși valvârtej din cameră.

– Ne mai vedem noi! strigă el.

Ba nu ne mai vedem, gândi Amelia și speră din tot sufletul să fie adevărat, în timp ce Căpitanul Funingine porni fuga pe lângă ea, lăsând urme de funingine până la ieșire.

Afară, Amelia o luă spre est, pe străzile întunecate și murdare, către casa ei de pe Strada Haberdashery. Casele deveniră mai mici, mai prăpădite și mai înghesuite. O mică biserică zumzăia, înăuntru cântându-se imnul *O, veniți toți credincioșii*. În drumul ei, trecu pe lângă oameni care pregăteau tarabele pentru un târg de Crăciun, pe lângă fete ce jucau șotronul, pe lângă slujnice cu găște de la măcelar, pe lângă o femeie care ducea în brațe o plăcintă de Crăciun și pe lângă un bărbat care se trezea, după ce dormise pe o bancă.

O vânzătoare de castane îi strigă:

– Crăciun fericit, drăguță!

Amelia zâmbi și încercă să se simtă veselă și cu poftă de Crăciun, dar îi venea greu. Mult mai greu decât anul trecut.

– E Ajunul Crăciunului, drăguță, zise vânzătoarea de castane. O să vină Moș Crăciun la noapte.

Ei, da, gândindu-se la Moș Crăciun, Amelia zâmbi. Își ridică peria de coșar și strigă:

– Crăciun fericit!

Micul Mim

icul Mim era un elf.

După cum puteți ghici din numele lui, Micul Mim era, cum ar veni, *mic*, chiar și pentru un elf. Și de vârstă era mic. Mai mic decât voi. Mult mai mic. De numai trei ani, mai exact. Avea un păr negru ce lucea ca apa unui lac în lumina lunii și mirosea puțin a turtă

dulce. Mergea la grădinița care, acum, făcea parte din Școala de Conducători de Sănătate, și locuia într-o căsuță de la capătul Străzii celor Șapte Curbe, în mijlocul satului Elfhelm.

Însă, azi, nu era zi de școală.

Era Ajunul Crăciunului. Cea mai plină de emoții zi din an. Iar anul acesta era cel mai plin de emoții Ajun de Crăciun dintre toate. Cel puțin, pentru Micul Mim. Pentru că astăzi urma să viziteze Atelierul de Jucării, împreună cu restul copiilor de elfi. Vedeți voi, odată ce sacul lui Moș Crăciun avea să fie umplut cu toate cadourile pentru copiii oamenilor, li se dădea voie și copiilor elfilor să-și aleagă ce jucării ar fi dorit. Iar Micul Mim nu mai fusese niciodată la Atelierul de Jucării.

– E Ajunul Crăciunului! striga el, țopăind în patul părinților lui.

Patul părinților lui, ca majoritatea paturilor de elfi, era elastic ca o trambulină, așa că, atunci când sări în el, se înălță atât de sus, încât dădu cu capul de tavan și rupse o ghirlandă de hârtie făcută din inele roșii și verzi, care împodobeau dormitorul, deopotrivă cu

celelalte ornamente de Crăciun.

– Micule Mim, e prea devreme, suspină mama lui, Noosh, de sub părul ei negru, ciufulit, și își acoperi capul cu o pernă.

– Mămica ta are dreptate, zise tatăl lui, Humdrum.

Humdrum își puse ochelarii și se uită nervos la ceas.

– E abia Foarte Devreme Totuși și un sfert!

Foarte Devreme Totuși era, pentru Humdrum, ora cel mai puțin plăcută din zi, mai ales astăzi, după ce fusese la muncă toată noaptea. I se părea că abia se culcase. Ceea ce era adevărat. Îi plăcea să fie Maistru Adjunct Responsabil cu Jucăriile Care se Învârt sau Sar, pentru care era plătit rezonabil cu o sută cincizeci de monede de ciocolată pe săptămână și care era, într-adevăr, o slujbă foarte plăcută. Dar îi plăcea, de asemenea, și să doarmă. Iar, acum, fiul lui era cel care se învățea și sărea foarte entuziasmat.

– Iubesc Crăciunul! Mă face să mă simt sclipitor! făcea Micul Mim.

– Cu toții iubim Crăciunul, Micule Mim. Hai, încearcă să te culci la loc, zise Noosh de sub pernă.

Perna era brodată cu cuvintele „Să fie Mereu Crăciunul în Visele Tale”. Și Noosh era obosită, căci și pentru ea aceasta era perioada cea mai plină de treburi a anului. Stătuse până târziu să vorbească cu renii.

– Cum așa, mami? Haide! E aproape Crăciunul. N-ar trebui să dormim deloc în preajma Crăciunului, ca să-l facem, astfel, să dureze mai mult... Haide! Hai să facem un elf de zăpadă.

Noosh nu putu să nu-i zâmbească fiului ei.

– Facem un elf de zăpadă în fiecare dimineață.

Humdrum adormise la loc și sforăia. Noosh oftă, pentru că știa că nu mai poate adormi la loc acum. Așa că își dădu la o parte perna de pe cap și se ridică să-i pregătească Micului Mim micul dejun.

– Ce-au mai spus renii? întrebă Micul Mim, în timp ce-și mânca gemul și turta dulce, așezat pe un scăunel de lemn, în micuța bucătărie.

Se uita la un portret de-al lui Moș Crăciun pictat de o artistă locală, Mama Miro. Era unul dintre cele șapte portrete ale lui pe care le aveau și, cu toate că știa că Moș Crăciun era foarte stingherit ori de câte ori intra în casa unui elf și dădea cu ochii de portretul său, lor li se părea liniștitor să aibă în preajmă fața aceea umană, ciudată și bărboasă.

– Renii n-au zis prea multe. Au fost foarte tăcuți. Comet părea îngrijorat, ceea ce a fost neobișnuit. Și Blitzen se purta cam ciudat.

Mama Noosh era Corespondenta-Şefă la Reni a ziarului *Zăpada Zilei*. Îndatorirea ei era să scrie articole despre reni. Problema era că renii nu prea se pricepeau să dea interviuri. Tot ce puteai scoate de la ei era câte un mormăit sau un oftat. Rareori apărea vreun scandal, cel puțin dacă nu contai pe Blitzen c-o să scape vreo balegă pe gazonul lui Moș Vodol. (Moș Vodol era șeful lui Noosh. Și îi interzisese să scrie despre episodul ăla.) În plus, articolele referitoare la reni nu ajungeau niciodată pe prima pagină, deși Cupid și Dancer stârneau un pic de interes prin faptul că se tot îndrăgosteau și dezdrăgosteau. Nici anualele Concursuri ale Școlii de Conduș Săanii cu Reni și Cursa de Săanii nu se publicaseră decât în pagina a patra, deși asta era de ajuns. Oricine știa că elful care l-ar fi ales pe Dasher ar fi câștigat, căci el era cel mai rapid dintre reni, de departe. Domeniul lui Noosh era, oficial, cel mai plictisitor din tot ziarul *Zăpada Zilei*. Ea și-ar fi dorit un rol mai plin de acțiune. Cum ar fi Corespondent la Turtă dulce sau la Jucării. Însă postul pe care și l-ar fi dorit cel mai tare era acela de Corespondent la Trolu. Își dorea cu disperare să fie Corespondent la Trolu. Era cel mai periculos dintre toate posturile, pentru că trolu erau mari și înspăimântători și aveau o lungă istorie de mâncat elfi. Însă era, de asemenea, și cel mai important post și incomparabil mai interesant. În fiecare zi, Noosh își dorea ca șeful să-i ofere ei postul ăla, dar el n-o făcea niciodată. Moș Vodol era un șef foarte ursuz. La drept vorbind, era cel mai ursuz elf din Elfhelm. Și nu putea suferi Crăciunul.

– Cum adică? se minună Micul Mim, pe când mama lui adăugă zece linguri de zahăr în sucii lui din fructe de mur pitic. De ce se purta Blitzen ciudat?

– Își ținea capul în jos. Se tot uita în pământ. Și nu căuta de mâncare. Părea foarte îngrijorat. Toți păreau la fel. Anul trecut, toți au fost veseli. Oricum, mi-a aruncat o privire și a scos un sunet.

Micul Mim râse, socotind că era foarte amuzant. Dar Micul Mim găsea totul amuzant.

– Un sunet din fund?

– Nu. Un sunet din bot. Cam așa...

Noosh imită sunetul. Își țuguie buzele și scoase un sunet ca un fel de fornăit, imitând un ren îngrijorat. Micul Mim nu mai râse auzindu-l, pentru că era un sunet cu adevărat tulburător.

Micul Mim își termină de mâncat turta dulce și, cât timp mama lui se duse în baie să stea sub stropitoare, el se apucă să se joace cu un puzzle. Puzzle-ul era un alt portret de-al lui Moș Crăciun. Avea cinci mii de piese și, de obicei, îi lua Micului Mim o jumătate de oră, un timp destul de lung pentru un elf. Însă atunci, tocmai când potrivea piesele hainei roșii a lui Moș Crăciun, se întâmplă ceva. Piesele de puzzle dispărură, înghițite de întuneric. Acum era o gaură unde ar fi trebuit să fie gura lui Moș Crăciun. Și gaura continua să crească, în timp ce piesele de puzzle cădeau mai departe prin podea.

– Mami! Podeaua îl mănâncă pe Moș Crăciun! strigă Micul Mim.

Dar Noosh nu-l putea auzi. Era la duș și fredona cântecul ei preferat al formației Zurgălăii, și anume *Renul dincolo de munte*.

Micul Mim împinse puzzle-ul deoparte și văzu o crăpătură întunecată în dalele podelei, care devenea din ce în ce mai largă. Tocmai atunci apărură și mama lui, în tunica ei verde de zi, ștergându-și părul cu un prosop care avea pe el imaginea lui Blitzen, renul favorit al lui Moș Crăciun.

– Ce e asta? o întrebă Micul Mim.

Noosh nu înțelese.

– Despre ce vorbești?

– Asta din podea. Mi-a mâncat puzzle-ul.

Noosh se uită. Era o crăpătură. Chiar acolo, în dalele lucioase, verzi și albe ale podelei, lângă perete. Și nu era doar o crăpătură veche. Crăpătura asta se făcea mai mare și mai mare, până când se întinse de-a lungul întregii lor bucătărie.

– Dar asta ce e? întrebă iarăși Micul Mim.

– Ce?

– Sunetul ăsta.

(Elfii au auzul foarte ascuțit, datorită formei ingenioase a urechilor lor, iar copiii elfi au auzul un pic mai bun decât elfii maturi. Din cauza asta, părinții elfi nu vorbesc niciodată urât despre copiii lor.)

– S-ar putea să fie sforăitul tatălui tău...

Dar nu! Acum îl auzea și Noosh. Era un sunet foarte gros și profund, care venea de undeva de dedesubt. Noosh își dădu seama într-o clipă ce era sunetul acela și tot corpul îi încremeni de spaimă.

– Mami?

Noosh se uită la Micul Mim și spuse un singur cuvânt, scurt.

– Trolu.

Humdrum se dă jos din pat

roli.

Nici după ce-l rosti, lui Noosh nu-i venea să creadă. Însă știa destul de multe despre troli. Studiase tot ce era de știut. Și știa că, deși Valea Trolilor era la mare depărtare, dincolo de dealurile împădurite și înzăpezite, unde locuiau spiridușii, ei trăiau mai mult în peșteri, care se întindeau mult sub pământ. Peșterile astea se întindeau până sub Elfhelm.

– Pacea s-a sfârșit... Trebuie să ieșim cu toții de aici.

Îl luă de mână pe Micul Mim și-l trase după ea, exact când

apărură mai multe crăpături, făcând podeaua bucătăriei să semene cu o uriașă pânză de păianjen.

Dădură fuga în dormitorul familiei, care – fiindcă aceasta era o căsuță fără etaj – se afla la o ușă distanță.

– Humdrum! strigă Noosh. Humdrum!

Alergă spre chiuveta mică din colțul camerei și luă o bucată de săpun de elfi (la fel ca săpunul obișnuit, numai că mirosea a fructe).

– Tati, trebuie să te dai jos din pat! Trolii! strigă Micul Mim, zgâlțâindu-l pe tatăl său.

Humdrum continuă să sforăie pentru vreo două secunde, până ce se auzi încă un muget de sub pământ. Iar Micul Mim și Noosh priviră îngroziți cum o crăpătură mare începu să apară în podeaua dormitorului. Podeaua se căsca și se pregătea să înghită patul cu totul. Patul atârna acum într-un echilibru delicat deasupra uriașei găuri.

– Am avut un vis înfiorător, mormăi Humdrum, punându-și ochelarii.

Deschise ochii și văzu – acolo, în viața reală – cum soția și fiul lui țipară, când o mână uriașă de trol, cenușie și plină de negi, ieși din podeaua dormitorului, pipăind drumul spre pat.

De cum văzu mâna aceea gigantică, Noosh știu numaidecât ce fel de trol era acesta. Un übertrol. Al doilea ca mărime și al treilea ca prostie între toate cele șapte specii de troli.

– Humdrum, dă-te jos din pat imediat! Trebuie să fugi! strigă Noosh.

Dar era prea târziu. Noosh văzu mâna înșfăcându-l pe soțul ei de picior și trăgându-l în pământ. Humdrum nu era tocmai un elf curajos. Se speria de o mulțime de lucruri. De umbre. De muzica tare. De Lună. De bulgării de zăpadă. Așadar, asta era prea mult pentru el.

Noosh se repezi și-l apucă pe Humdrum de braț, încercând să-l țină în cameră.

În zadar. Humdrum aluneca în deschizătura din podea, centimetru cu centimetru.

– Ține-te bine, fursecul meu mic, zise Noosh și băgă mâna în buzunar și scoase bucata de săpun.

Dădu cu săpun pe pielea plină de negi a trolului. Pielea începu să fumege și să ardă, făcându-se roșie.

Trolul răcni de durere, în străfundurile gropii, iar mâna i se desfăcu larg. Humdrum căzu pe podea, liber din nou.

– Repede! Să fugim! strigă Noosh.

Toți trei o zbughiră din odaie, Humdrum numai în izmene, în timp ce pământul continua să bubuie și să se sfărâme sub picioarele lor.

Când ajunseră afară, Noosh văzu crăpături în stradă. Pământul tremura ca la un cutremur. Și ceilalți elfi ieșeau în fugă din casele lor.

– O, nu! se vaită Humdrum, văzând casa vecinilor de alături prăbușindu-se.

Vaietul crescuse mai mult când și casa lor se prăbuși. În jurul lor, totul se dărâma și se zgâlțâia. Humdrum începu să respire foarte repede și chiar se învineți puțin la față.

– Respiră rar, Humdrum, îi zise Noosh. Închide ochii și gândește-te la turtă dulce. Așa cum te-a învățat doctorul Drabble.

Case întregi dispăreau în pământ. Noosh zări pe cineva pe care-l știa de la *Zăpada Zilei*. Un elf chel, cu urechi mari, ieșind în fugă din cea mai arătoasă casă de pe stradă.

Acesta era Moș Bottom. Corespondentul la Trolu. Se presupunea că era cel mai mare expert în trolu din Elfhelm. Iar acum alerga, cu mâinile pe sus și strigând:

– Trolu! Trolu! Trolu!

Și împingea pe toată lumea la o parte din calea lui.

Până și în panica ei, Noosh gândi: *Chiar ar fi trebuit să ocup eu funcția asta.*

– Unde să fugim? întrebă Humdrum, complet împietrit.

Noosh nu putu să-i dea decât un singur răspuns:

– La Moș Crăciun!

Oala de noapte

șadar, cum a fost la domnul Creeper? întrebă mama Ameliei din pat, între accesele de tuse, în timp ce Amelia se ocupa de oala de noapte.

Oala de noapte era un vas mic, alb, rotund, pe care îl foloseau în loc de toaletă. Amelia luă oala, deschise fereastra și aruncă lichidul galben în stradă.

– Hei! Ai grijă! strigă un om de jos.

– Hopa! Scuze! zise Amelia.

Apoi se întoarse la mama ei și minți.

– Totul a mers bine la domnul Creeper.

Nu voia s-o supere spunându-i adevărul.

– Mă bucur că ți-a plăcut de el, zise mama ei, slab, chinuindu-se să respire.

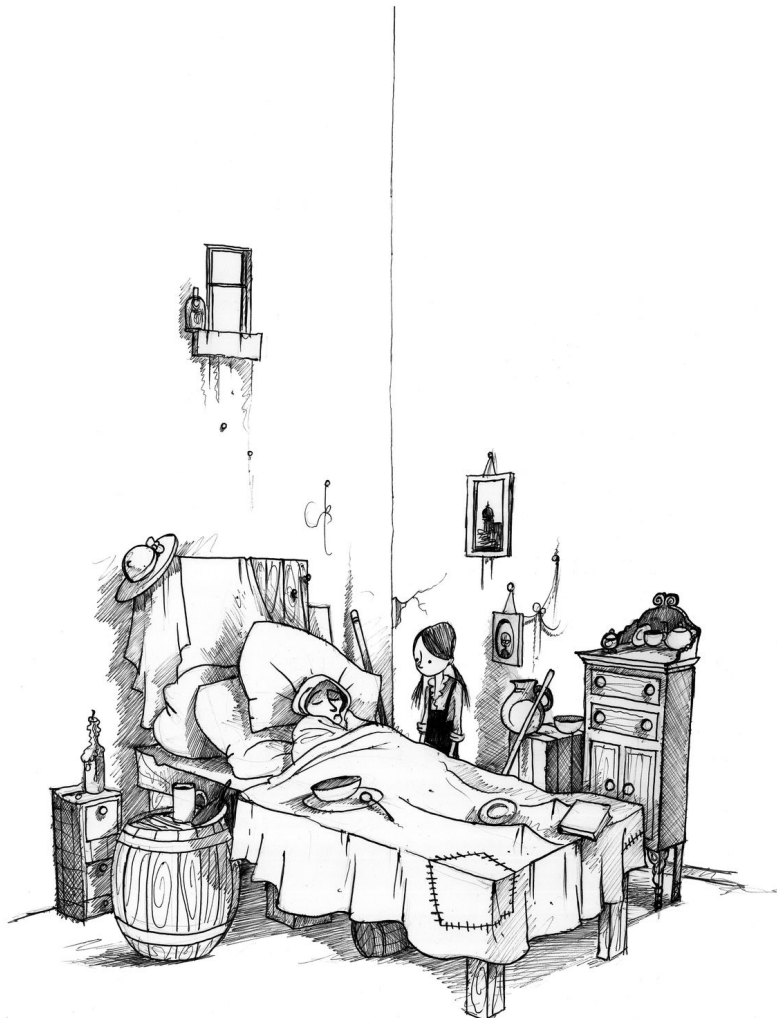
– N-aș zice chiar că mi-a plăcut, mamă.

– Ai cumpărat budincă de Crăciun?

Amelia nu răspunse.

– Oricum, nu cred c-o să fiu în stare să mănânc mâine.

Mama ei se chinuia, în mod vizibil, dar era hotărâtă să vorbească.

– Are un azil de săraci... Domnul Creeper, adică.

– Îm-hm.

– Ascultă, Amelia, șopti ea. Eu n-o să mai fiu mult pe lumea asta...

Pe Amelia o podidiră lacrimile și încercă să clipească, să le țină în frâu, ca mama ei să nu le observe.

– Mamă, nu mai vorbi așa.

– Țsta-i adevărul.

– Dar, mamă...

– Lasă-mă să termin. Când o să mor, vreau să fie cineva care să aibă grijă de tine. Nu vreau să ajungi pe stradă. Și chiar dacă o să continui să cureți coșurile, n-o să fii în stare să locuiești aici, așa că am vorbit cu domnul Creeper...

Amelia simți că încremenește de groază și asta n-avea nicio legătură cu ploșnițele pe care le vedea mișunând prin așternuturile patului.

– Nu mai spune nimic, mamă. O să te faci bine.

Mama ei tuși din nou. O tuse lungă, lungă.

– O să fii mai în siguranță acolo.

Amelia puse oala de noapte înapoi, sub patul mamei sale. Se uită fix la una dintre ploșnițele de pe așternut, care mergea în cerc, până când Căpitanul Funingine dădu o dată cu laba și o omorî pe loc. Se uită la motan. Motanul se uită la ea. Însăpăimântat de conversație, ochii sticloși ai Căpitanului Funingine se făcuseră mari. Amelia se îndoia că pisicile erau acceptate în azilurile de săraci. Și chiar dacă ar fi fost, nu voia să sfârșească acolo – nici Căpitanul Funingine, nici ea. Mai ales că, mai devreme, Căpitanul Funingine părăsise că nu-l poate suferi pe domnul Creeper.

– Ei, haide, mamă, mâine e Crăciunul. O să se întâmple ceva magic, ai să vezi. Trebuie doar să crezi... Crăciunul este momentul în care se pot întâmpla miracole. Așteaptă, doar, îți promit eu...

Și Amelia zâmbi, gândindu-se la scrisoarea pe care i-o trimisese lui Moș Crăciun. Încercase din răspuțeri să creadă că se putea întâmpla un miracol și că – până și într-o lume plină de oameni ca domnul Creeper – magia era totuși cu puțință.

*Mâna mamei (un capitol foarte scurt, dar
foarte trist)*

oră mai târziu, Amelia îngenunche și o luă de mână pe mama ei. Aceasta se simțea cu fiecare minut mai rău. Amelia nu se putu opri să se gândească la vremurile de odinioară – mai fericite – când o ținuse de mână pe mama ei. Când se plimbau pe malul râului. Când mergeau la iarmaroc. Sau atunci când era ea mică și mama ei o ținea de mână, după ce visase urât. Își aminti degetele mamei sale mângâind-o în cerc pe palmă, în timp ce îi cânta *Nani, nani, puișor...*, cu voce scăzută, ca s-o ajute să adoarmă.

Mama ei nu mai vorbea mult acum, pentru că fiecare cuvânt părea s-o stoarcă de puteri. Dar Amelia înțelese, după sprâncenele încruntate ale mamei sale, că avea ceva să-i spună.

Mama ei clătină din cap.

– Amelia, iubita mea, mă tem că ăsta e sfârșitul.

Respira anevoie. Era albă la față ca laptele.

– Dar nu tușești.

Mama ei abia putu să schițeze un zâmbet. Amelia își dădu seama că făcea mari eforturi ca să vorbească.

– Într-o zi, viața o să devină mai bună pentru tine, îi spuse ea fiicei sale, cum i-o mai spusese de multe ori în ultima vreme. Viața e ca un horn de sobă – uneori trebuie să treci prin întuneric ca să vezi lumina.

Apoi, mama ei mai surâse o dată, slab, și închise ochii, iar Amelia simți că mâna pe care i-o ținea devine mai grea.

– Mamă, nu poți să mori! N-o să te las! Muritul este absolut interzis. Mă auzi?

Jane Wishart închise ochii.

– Să fii cuminte.

Și acesta a fost ultimul lucru pe care mama Ameliei i l-a mai spus vreodată. Nu se mai auzea niciun sunet, în afară de tic-tacul ceasului de pe hol și sunetul tristeții șiroind în lacrimile Ameliei.

Barometrul speranței

Moș Crăciun străbătu grăbit atelierul. Elfii forfoteau în jurul lui.

– Acela e sacul fără fund? îl întrebă un elf mic, arătând spre sacul din mâna lui.

– Da, ăsta este, Rollo.

– Nu arată foarte mare.

– Nu, nu e așa de mare. Dar e *infin*it. Poți vârî o lume întreagă înăuntru...

Și atunci pământul începu să se cutremure. Elfii se uitară unul la altul cu ochii mai mari ca de obicei. Căluții de jucărie căzură cu zgomot pe jos. Cărucioarele de jucărie alunecară înainte și înapoi pe dalele de piatră. Rollo căzu sub sutele de mingi care se rostogoliră pe podea și ateriză drept în fund – din fericire, mare și pufos ca o pernă. Apoi, totul se liniști.

– Ce a fost asta? întrebă Rollo.

– Mi-e frică, zise Dimple.

Bella începu să plângă.

Moș Crăciun se întoarse spre adunare.

– Doar un mic cutremur, dragii mei. Nimic să ne îngrijoreze. Până și pământul devine nerăbdător în preajma Crăciunului! Vedeți-vă de treabă, ca de obicei. Ne așteaptă o zi mare – și o noapte la fel.

Apoi, Moș Crăciun își aruncă sacul fără fund pe umăr și urcă pe hornul sobei la etaj, unde se afla cartierul general al Atelierului de Jucării.

În clipa în care Moș Crăciun ieși din horn și păși în cartierul general al Atelierului de Jucării, îl văzu pe bătrânul și înțeleptul elf, Moș Topo, stând în mijlocul odăii și mângâindu-și mustățile lungi și albe.

– Toate bune, Moș Topo? întrebă Moș Crăciun.

– Nu prea, Moș Crăciun. N-ai simțit pământul cutremurându-se adineauri? Am crezut că tot turnul o să se prăbușească.

– Ei bine, am simțit o zdruncinătură mică. Dar o să fie bine. Probabil a fost de la prea multă magie din aer.

– Hmm, mă îndoiesc, zise Moș Topo. Ia, uită-te la Barometrul Speranței. Ar fi trebuit să dea pe dinafară de lumină.

Îi făcu semn spre Barometrul Speranței, un vas de sticlă mic și rotund, fixat în vârful unui stâlp din mijlocul încăperii.

Barometrul Speranței strălucea, de regulă, într-o amețitoare împletitură de lumini multicolore, care se mișcau încetișor. Verde, violet, albastru. Luminile acestea fuseseră culese de Moș Crăciun din Aurora Boreală, de pe cerul de deasupra Finlandei. În Ajunul Crăciunului, strălucirea lor ar fi trebuit să fie aproape orbitoare, de vreme ce erau alimentate de magia ce creștea din speranța și din bunătatea inimilor elfilor, a oamenilor și a tuturor ființelor.

Dar când Moș Crăciun își ridică privirea spre Barometrul Speranței, văzu doar o licărire slabă, verde, pâlپând ca o flacără vllăguită.

– O, sunt sigur că nu trebuie să ne facem griji, zise Moș Crăciun. Încă luminează puțin. O să se înviioreze pe parcursul zilei. Haide, Moș Topo, înveselește-te! Încă mai sunt de venit grămezi de scrisori!

Chiar în momentul acela, Mama Sparkle, de la camera scrisorilor, de obicei zâmbitoare, veni în fuga mare la cartierul general, cu răsufllarea tăiată:

– Ceva nu e bine! Nicio scrisoare nu ajunge la noi. Tocmai am primit veste de la prinzătorul de scrisori. Scrisorile nu reușesc să treacă peste munte.

Moș Crăciun zâmbi.

– O, așa, deci. Scrisorile nu ajung până la noi și e o mică pană de putere la Barometrul Speranței. Asta n-o să oprească însă Cră...

Un zgomot îndepărtat, dar puternic îl întrerupse. Un soi de vuiet

și un trosnet de ceva zdrobit. Moș Crăciun se duse la fereastra cea mare. În depărtare, putu vedea dezastrul de pe Strada celor Șapte Curbe.

Case întregi se prăbușeau sau dispăreau în pământ. Elfii fugeau îngroziți pe strada care se crăpa. Moș Crăciun rămase fără grai și, cât ai clipi, Mama Sparkle și Moș Topo veniră lângă el.

Moș Topo își scoase telescopul din buzunarul de sus. Văzu o familie fugind în mijlocul haosului. Și unul dintre ei era doar în izmene.

– O, nu! Noosh, Humdrum, Micul Mim.

Noosh era stră-stră-stră-stră-stră strănepoata lui Moș Topo, pe care el o iubea cel mai mult pe lumea asta.

Nu doar Strada celor Șapte Curbe era sub asediu. Și clădirile de pe Strada Principală se prăbușeau. Lucrătorii de la Banca de Ciocolată fugiră să scape cu viață cu o clipă înainte ca banca să fie înghițită de pământ.

Moș Crăciun mai putu vedea și altceva. Chiar în locul unde fusese înainte Banca de Ciocolată văzu ceva ridicându-se din grămada de cărămizi și praf. Întâi, o încâlceală uriașă care arăta ca o claie de păr negru răsări din pământ. Apoi, încet, o frunte plină de negi. O frunte care nu putea aparține decât unui trol.

Moș Crăciun văzu o piatră zburând prin aer, venind de dincolo de dealuri. Se îndrepta – *vai, nu!* – drept către Atelierul de Jucării. Nimeri în fereastra mare și-o făcu țandări. Moș Crăciun o împinse pe Mama Sparkle deoparte și ateriză peste ea în clipa în care piatra se rostogoli pe podea. Ce-i drept, Moș Crăciun era mult mai mare și mai greu decât un elf, astfel încât o turti pe Mama Sparkle, dar a fost mai bine așa, decât să fi fost strivită de piatră. Moșul se ridică în picioare și se duse la panoul de control, se uită la butoane și îl apăsă pe cel roșu, pe care scria cu litere micuțe-micuțe, „Pentru Urgențe FOARTE serioase!!!“

Clopotul de deasupra capului său, cel din vârful turnului, începu să bată cu superviteză.

DINGDONGDINGDONGDINGDONGDINGDONGDING...

Și atunci Moș Crăciun observă că Barometrul Speranței căzuse pe podea și se făcuse praf. Ultima flăcăruie de lumină magică se ridică spre el și dispăru în aer, chiar înaintea ochilor săi.

Spiridușă Poveste Zburătoare

șadar, asta se întâmpla cu Elfhelm în Ajunul Crăciunului. Pământul se cutremura. Capetele trolilor se ridicau din adâncuri și dărau totul la suprafață. Pietre și bolovani vâjâiau prin aer. Casele se prăbușeau. Budincile de Crăciun zburau cât colo din cafeneaua Budinca de Crăciun. Monedele de ciocolată se risipeau pe jos. Elfii alergau cu copiii în brațe. Zurgălăii își țineau instrumentele deasupra capetelor, ca să se apere de ploaia de pietre.

– Elfii! strigă puternic Moș Crăciun. Fuga la Câmpul Renilor! Toată lumea! Direcția Câmpul Renilor!

Lângă Moș Crăciun, Moș Topo îi îmbrățișa pe Noosh și pe Micul Mim.

– O, nu! exclamă Humdrum, când pământul începu să se zgâlțâie din nou sub picioarele lor.

Noosh îi acoperi ochii fiului ei. Apoi, toată clădirea Atelierului de Jucării se prăbuși la pământ.

Moș Crăciun văzu ceva ridicându-se din ruine. Unu, apoi doi, ba nu, de fapt, *trei* trol. Nu erau din neamul uriașilor übertrol. Ci erau din neamul untertrolilor, numai de trei ori mai mari decât Moș Crăciun și de nouă ori mai mari decât un elf obișnuit. Bine, teoretic, erau patru, pentru că unul dintre ei avea două capete. Un altul avea un singur ochi. Al treilea arăta aproape normal pentru un trol, mai puțin un singur dinte, îngălbenit, care-i ieșea în afară pe la marginea gurii. Dar fiecare dintre ei avea pielea aspră, dinți putrezi și niște haine mizerabile, făcute din piei de capră.

Trolul cu un ochi, care ținea un pietroi ridicat sus în aer, a scos un muget adânc, ca de tunet. Se uita la clădirea rămasă încă nedistrusă în Elfhelm. Clădirea cu cinci etaje a birourilor *Zăpada Zilei*. Se pregăti să arunce pietroiul.

– Ascultați, trolilor, noi nu vă vrem răul, începu Moș Crăciun.

Trolul cu două capete îl apucă de braț pe trolul cu un ochi.

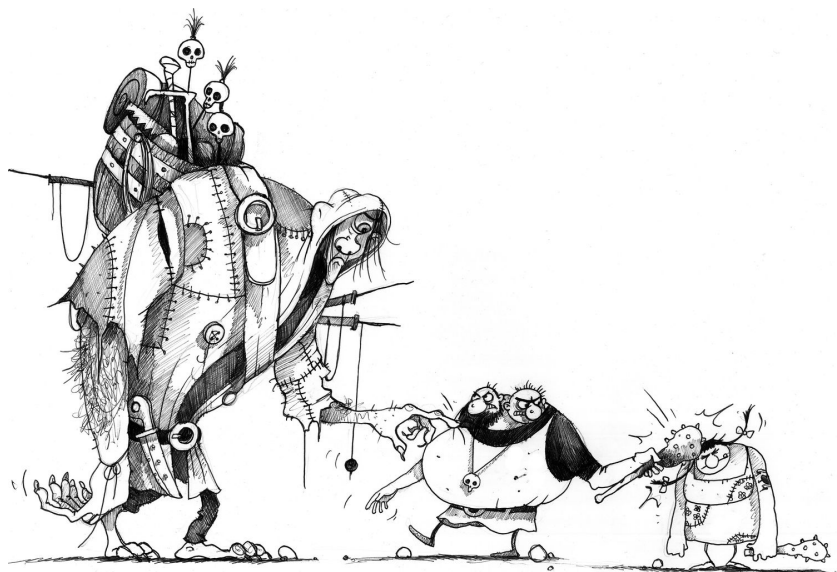
– Nu, Thud, zise trolul cu două capete.

Thud ridică din umeri și lăsă brațul jos.

– Mulțumesc, zise Moș Crăciun. Noi vrem doar un Crăciun pașnic. Nu avem niciun interes în Valea Trolilor. Vă rog...

În clipa aceea, Moș Crăciun auzi ceva fâlfâind deasupra capului. Își ridică privirile și văzu o creatură care semăna cu Spiridușa Adevărului, numai că aceasta avea aripi și era mult mai mică. Patru aripi, în total. Două perechi de câte două. Erau niște aripi ușoare și puteai vedea prin ele. Luceau ca sticla, iar soarele se reflecta în ele.

– O Spiridușă Poveste Zburătoare! zise Noosh, care cunoștea spiridușii aproape la fel de bine cum îi cunoștea pe trol.

Spiridușa dădea roată peste sat și chicotea văzând toată distrugerea pe care o produsese războiul. Se lăsa mai jos, aproape de capul lui Thud. Moș Crăciun văzu asta și i se pără ciudat. Apoi spiridușa dispăru, săgetând iute cerul, îndreptându-se spre pădurile de pe costişele înzăpezite ale teritoriului spiridușilor.

– Nu Crăciun anul ăsta! zise Thud sec. Nu Crăciun!

– Care-i problema ta cu Crăciunul? se minună Moș Crăciun, probabil cam nesăbuit, căci Thud încă mai ținea piatra în mână. Eu credeam că trolilor le place Crăciunul.

Thud nu răspunse. În schimb, privi în depărtare, undeva spre toți elfii de pe Câmpul Renilor. Apoi scoase un mârâit gros și aruncă piatra sus, sus, sus în aer. Toată lumea se uită la piatra care continua să urce.

– O, nu, zise Moș Topo la urechea lui Moș Crăciun.

Dar Moș Crăciun putea vedea unde se îndrepta piatra. Nu către elfi, nu către reni, nu către *Zăpada Zilei*, ci către câmpul unde era parcată sania lui. Piatra ateriză cu o bufnitură care se putu auzi de la mai mult de un kilometru depărtare.

Thud și ceilalți trolși tropăiră pe loc ca nebunii, de parcă făceau un soi de dans sălbatic de-al trolilor.

– E un semnal, zise Noosh.

Ea citise despre semnalele trolilor prin tropăit în *Trolopedia Completă*, pe când se pregătea să devină jurnalistă.

De sub pământ izbucni un alt muget asurzitor de trolî.

– Dați-vă la o parte toată lumea! îi preveni Noosh, știind ce însemna zgomotul acela.

Atunci – *trosc!* – un pumn gigantic rupse scoarța pământului. Numai pumnul acela cenușiu era cât un zdrahon de untertrol.

Humdrum era acum ghemuit la pământ, făcându-și exercițiile de respirație, în timp ce Micul Mim îi zicea:

– E totul în regulă, tati.

– Urgula, Conducătoarea Supremă a Trolilor, șopti Noosh.

Pumnul dispăru înapoi în pământ, lăsând în urmă o groapă mare. Apoi, cei trei trolî de la suprafață săriră, unul după altul, în groapa aceea. Tot pământul se cutremura când aterizau în peștera de undeva, de jos.

Moș Crăciun se uită în jur la toți elfii îngrijorați, și la clădirile nimicite, și la Atelierul de Jucării prăbușit și mai așteptă câteva momente. Totul era nemișcat. Trolîi îi lăsaseră în pace.

– S-au dus, zise el.

Și auzi murmurul subțirel al Micului Mim care se uita la ce mai rămăsese din satul Elfhelm.

– *Totul* s-a dus.

Moș Crăciun privi cum o minge săltăreață căzu dintre dărâmături și se rostogoli până la picioarele lui.

Nu chiar totul.

O bătaie în uşă

ar să ne întoarcem în Londra. Un om înalt, bine îmbrăcat, aproape scheletic, se opri la numărul 99 de pe Strada Haberdashery. Purtând o mantie lungă și neagră și un joben, avea într-o mână o Biblie și în cealaltă un baston negru, lucios. Ochii îi erau cenușii precum ceața londoneză ce se târa pe strada din spatele lui.

Amelia încercă să închidă ușa, dar Creeper se mișcă mai iute.

Fața lui era foarte aproape de a ei. Amelia îl văzu mai bine ca oricând. Ochii lui aveau pungi grele dedesubt. Nasul lui accidentat era îndoit ca un genunchi. Obrajii îi erau atât de supti, încât părea de-adevăratelea numai piele și os.

– Niciodată să nu-i închizi ușa unui gentleman. Am venit aici să te ajut.

Căpitanul Funingine era la gleznelor Ameliei. Își zbârli coada în semn de avertisment.

– Nu-mi place de tine, suieră motanul. Știu cine ești și nu-mi place de tine niciun pic. Și mă bucur că ți-am distrus covorul.

– Îmi pare rău pentru mama ta, zise domnul Creeper, fără să pară deloc că ar regreta sau că ar fi trist.

– De unde ai aflat? zise Amelia, lăsându-și ochii în jos la pantalonii lui.

Nu erau cei pe care-i sfâșiasse Căpitanul Funingine mai devreme.

– Veștile ajung la mine.

– Păi, mulțumesc, domnule. Crăciun fericit, domnule!

– Deci n-ai de gând să-ți ceri iertare? Pentru că mi-ai vârât peria de curățat hornurile în nas? Pentru că ai refuzat să-mi plătești ce-mi datoriai? Pentru că ai fost o mică sălbăticiune violentă?

Amelia încercă să închidă ușa, dar Creeper o apucă strâns de braț.

– Pleacă și lasă-mă în pace, ciupercă puturoasă!

– Ai auzit-o, mieună Căpitanul Funingine.

Zâmbetul lui Creeper se schimonosi ca o frunză uscată sub nasul lui rupt.

– Nu. O, nu! Din nefericire, asta nu-i cu putință. Tu vii cu mine. Vezi tu, am o singură pasiune în viață. Și aceasta este să corectez greșelile. Iar mama ta vrea ca eu să te corectez pe tine. Ea mi-a spus-o. Semeni prea mult cu tatăl tău.

Amelia știa că mama ei nu ar fi vorbit astfel despre tatăl ei.

– Asta e menirea mea. La azil, o să te învățăm ce înseamnă disciplina. Ești una de-a noastră acum. E timpul să vii cu mine!

Degetele i se înfipseră în brațul ei.

Ba nu, nu e timpul, gândi Amelia.

Privi în jos, la Căpitanul Funingine, cerșind din ochi ajutor. Motanul se uită fix la ea, apoi plecă fuguța în camera de zi.

Bun plan, Căpitane Funingine, gândi Amelia.

Amelia își smuci brațul din strânsoarea lui Creeper și fugi cât de repede putu în micuța și întunecoasa cameră de zi.

Nu existau decât două căi de ieșire. Fereastra veche și putredă sau micul șemineu. Căpitanul Funingine era deja în fața șemineului.

– Deștept piso!

În niciun caz domnul Creeper n-ar fi încăput pe horn.

– Treci înapoi aici! zise Creeper, cu fața lungă, încruntată și furioasă, intrând în cameră. Neisprăvită mică!

– Niciodată! i-o trânti Amelia, iar Căpitanul Funingine șuieră același lucru.

Fata îl luă de jos pe Căpitanul Funingine.

– Gata, Căpitane, să mergem.

Se ghemui în șemineu și dispăru în întunericul coșului de fum.

Amelia își puse pisoii pe umăr.

– Stai cuminte și fără gheare! zise ea, începând să urce pe horn, sprijinindu-se în coate și apăsând cu picioarele în cărămizile pline de funingine. Hornul era foarte îngust, chiar și după standardele hornurilor, iar zidăria era foarte sfărâmicioasă, greu să te ții de ea. Simți mâna lui Creeper apucând-o de un picior. Pentru un bărbat atât de sfrijit avea o strânsoare foarte puternică. Începu s-o tragă înapoi, iar ea simți o durere ascuțită când coatele i se juliră de pereții hornului. Cu inima bătându-i nebunește, Amelia îl îndepărtă lovindu-l cu celălalt picior, trei lovituri zdrene, și își pierdu o gheată în încăierarea asta.

– Treci înapoi aici, diavol de copil!

Dar Amelia continuă să urce în beznă. Era foarte strâmt și se făcea și mai strâmt aproape de vârf. Căpitanul Funingine ieși cel dintâi prin gura hornului. Apoi, Amelia se zbatu să-și facă și ea loc. Amelia și Căpitanul Funingine ajunseră la lumină.

Ningea acum. Amelia clipi văzând albeața de deasupra acoperișului. Căpitanul Funingine o luă la fugă, lăsând mici urme de lăbuțe.

– Aha, iată-te! se auzi o voce din strada de dedesubt.

Zăpada făcea acoperișul lunecos. Chiar dacă nu era o pisică și chiar dacă nu avea decât o gheată, Amelia izbuti să fugă pe creasta acoperișului fără să cadă. Era un acoperiș lung. Însă, în cele din

urmă, se sfârși, iar ea fu nevoită să sară pe acoperișul următor din șirul de case.

– După tine! zise Amelia.

Căpitanul Funingine sări cu mare ușurință. Apoi sări și Amelia. Și reuși. Dar nu la fel de ușor.

Un grup de colindători se opriră din cântat *Noapte de vis* și se uitară în sus la ea. Cu răsuflarea tăiată, fata privi în lungul străzii și-l văzu pe domnul Creeper mergând repede în bastonul lui. Amelia își iubea mama și știa că se gândise că făcuse ce era mai bine pentru ea, dar mama ei nu înțelesese cât de groaznic era Creeper. În mintea Ameliei era un vârtej de frică și panică și tristețe sfâșietoare.

– Aaa!

Își pierdu echilibrul și alunecă pe partea cealaltă a acoperișului înclinat.

Se prinse de ceva. Ceva dur, ud și alunecos. Nu știa ce anume. Și apoi nu se mai putu ține, căzu și ateriză pe spate. Privind în jur, își dădu seama că era în grădina cuiva. Căpitanul Funingine alergă după ea, sări și ateriză pe burta ei.

– E în regulă, îi spuse el pe limba pisicească. Poți face asta.

Iar Amelia îl înțelese pentru prima oară în viața ei.

Amelia și Căpitanul Funingine se ridicară și o luară la fugă prin grădină, apoi prin gangul din spatele caselor. Ieșiră în Strada India și auziră, de departe, colindătorii cântând *Bunul Rege Venceslau*. Amelia se uită înapoi și nu văzu nici urmă de domnul Creeper. Alerga repede, spre necunoscutul tărâm al viitorului ei.

Moș Vodol și cuvintele sale lungi

Moș Crăciun stătea lângă sania lui sfărâmată, când cel mai vechi tovarăș ren al lui, Blitzzen, veni și îl împunse cu botul.

– E în regulă, Blitzzen.

Elfii stăteau acum cu toții în zăpadă, mâncând prune zaharisite

pentru urgență, ca alinare, și așteptând ca Moș Crăciun să spună ceva.

Așa că le vorbi.

– Ei, bine, zise el zâmbind. Acesta a fost un Ajun de Crăciun foarte neobișnuit. Dar ar fi putut fi mai rău. Hai să încercăm să vedem partea bună a lucrurilor.

– Partea bună? zise încruntat un elf într-o tunică neagră, cu o barbă lungă, neagră și sprâncene stufoase. Nu există nicio parte bună. E o catastrofă. O calamitate de proporții epice. Un cataclism. O nimicire. O... o... cacapoplexie!

Moș Crăciun suspină. Puteai fi sigur că Moș Vodol ar fi încercat să-i facă pe toți să se simtă și mai nenorociți și, în același timp, să se dea mare cu niște cuvinte foarte lungi. Moș Vodol era elful care cunoștea cele mai multe cuvinte. Știa toate cele șaptezeci și șase de milioane de cuvinte elfe și, uneori, mai inventa unele, doar ca să zăpăcească oamenii și să pară foarte deștept. Cacapoplexie nu era un cuvânt adevărat, Moș Crăciun putea băga mâna-n foc.

Noosh observă urmele lui Moș Vodol din zăpadă. Venise din vest, dinspre dealuri, ceea ce era ciudat, căci de obicei era la ziarul *Zăpada Zilei* în Ajun de Crăciun.

Moș Crăciun se sili să zâmbească.

– Ei, haide, Moș Vodol. Întotdeauna e și o parte bună. Uite, trolii au plecat. Suntem cu toții teferi. Bineînțeles că va trebui să aflăm de ce s-a întâmplat una ca asta. Și vom afla. Vom afla. Însă nu azi. E

drept, au fost și câteva vătămări, dar îi avem pe incredibili elfi ai sănătății care să se ocupe de aceștia. Doctor Drabble e pe poziții. De asemenea, avem renii. Unele clădiri mai sunt încă în picioare. Adică, *Zăpada Zilei* e în picioare. Elfii pot dormi acolo cât reconstruim sau pot sta la mine acasă. În patul meu pot încăpea vreo unsprezece elfi, pe puțin. Iar eu pot dormi pe plasa elastică. Dar trebuie să ne amintim că e Ajunul Crăciunului și că avem treabă.

Un murmur trecu prin mulțime. Până și Blitzen părea neîncrezător și făcu pipi doar ca să arate cât de neîncrezător era.

– Crăciun? Crăciun! îl mustră Moș Vodol. Cred că glumești. Nu mai poate fi Crăciunul acum.

– Uraaa! zise Micul Mim, care nu prea înțelesese ce se vorbea, dar îi plăcea să audă cuvântul. Crăciunul! Tati, e Crăciunul!

Humdrum dădu din cap, închise ochii și încercă să se calmeze gândindu-se la turtă dulce.

Atunci Moș Vodol făcu un pas înainte și spuse, cu voce scăzută:

– E imposibil.

Elfii se agitară și părinții le acoperiră cu palmele urechile celor mici.

– Moș Vodol, te rog, nu vorbi urât. Sunt copii de față, zise Moș Crăciun, apoi se întoarse să se adreseze mulțimii. Înțeleg că pare... dificil. Dar mie mi-a spus cândva un elf foarte înțelept că nu există așa ceva ca imp... cuvântul acela. Și că fiecare copil de om din lume se bizuie pe noi în noaptea asta. Trebuie să le aducem magia!

– Mă tem că Moș Vodol are dreptate, zise Moș Topo.

Elfii pădură derutați de tot.

– Nu există jucării!

– Nu există sanie!

Moș Crăciun dădu din cap.

– Da, există câteva probleme.

Se uită la sania lui sfărâmată.

– Sania ar avea nevoie de niște reparații. Dar avem renii. Și pe mine însumi. Și sacul fără fund. Și o să fie o întreagă lume plină de speranță. Toți copiii de om din lume vor fi bucuroși și entuziasmați astăzi. Puțin mai încolo, când o să vă uitați la cer, o să vedeți speranța plutind în aer. Aurora Boreală va străluci mai puternic ca niciodată.

– Nu c-aș vrea eu să vă dezumflu, zise Mama Breer, meștera de curele, dar așa ar fi stat lucrurile dacă nimic din toate acestea nu s-ar

fi întâmplat.

Moș Crăciun pipăi hârtia din buzunar. Era scrisoarea pe care o primise de la Amelia Wishart. Amelia fusese primul copil căruia îi dăruise vreodată un cadou. Se uită la Moș Topo, care întinse brațul și puse o mână pe spatele lui. Sau încercă. Fiindcă n-a putut ajunge decât până la fundul lui Moș Crăciun, ceea ce a fost un pic stingheritor.

– Ei, haide, elfilor! reluă Moș Crăciun. Voi sunteți elfi. Trebuie măcar să încercăm. Oamenii au nevoie de noi. Acum, mai sunt întrebări?

Micul Mim ridică mânuța.

– Da, Micule Mim, îl pofti Moș Crăciun, vorbește tare.

– Ai putea să dansezi spickle? întrebă Micul Mim.

Câțiva elfi râseră. Era drăguț să te gândești la dansul spickle într-o zi altminteri atât de nefericită.

– Să dansez spickle? Ăăă, păi...

– Nu te-am văzut niciodată dansând spickle, continuă micul elf.

– Micule Mim, șopti Noosh, nu cred că e momentul pentru o asemenea întrebare.

– Micule Mim, eu nu sunt un elf. Uită-te la mine! Uite cât de înalt sunt! Uite ce burtă mare am! Vreau să zic, da, am fost un mare amator de dans, dar tot cred că dansul spickle e cel mai bine să fie lăsat în seama elfilor.

Micul Mim păru dezamăgit. Zâmbetul îi pieri. Până și urechile ascuțite părură că i se blegesc puțin.

– Dansul spickle e pentru oricine, ciripi Micul Mim. Asta-i *ideea* la dansul spickle.

Moș Crăciun se gândi intens. Dacă exista vreo șansă ca să înveselească elfii, atunci, mă rog, de ce nu?

Și atunci, în aplauze politicoase, trase adânc aer în piept și începu să se miște.

Și se dovedi că Moș Crăciun chiar era un bun dansator de spickle.

– Bun, zise el cu răsuflarea tăiată, odată ce sfârși. Acum încercăm să salvăm Crăciunul?

– Eu o să încerc, se auzi o voce subțirică din primele rânduri.

– O, mulțumesc, Micule Mim. Altcineva?

Noosh ridică mâna. Și Moș Topo. Și încă câțiva. Dar Moș Crăciun nu-i văzuse niciodată pe elfi atât de abătuți.

– Bine! Super! Minunat!

Îl bătu ușurel cu palma pe Blitzen ca să-l liniștească și privi spre munți gândindu-se la lumea oamenilor de dincolo, sperând că o să fie bine.

Fuga

melia fugise și tot fugise.

O pornise spre vest, fără să se gândească, lăsându-l pe Căpitanul Funingine s-o conducă prin întunericul nopții. Îi urmărise smocul alb din vârful cozii la fel cum urmăresc cuvintele un semn de exclamare.

După o vreme, își dădu seama că i-ar fi fost mai ușor să alerge fără ghetе decât cu o singură gheată, așa că și-o scosese și pe cea rămasă și-o lăsase pe trotuar.

Plângea în timp ce fugea, trecând pe lângă toate casele

confortabile, cu draperiile trase și cu familiile fericite în Ajunul Crăciunului dormind înăuntru. Se gândea la toți copiii care aveau să se trezească a doua zi și aveau să se bucure de soldățeii jucărie sau de păpușile cu cap de porțelan găsite în șosetele lor. Ea habar n-avea ce să facă și unde să se ducă.

Bătrâna care vindea castane coapte își împingea căruciorul de-a lungul străzii. Avea o figură tare plăcută.

– Iertare, bună doamnă! o întâmpină Amelia.

– Sal'tare din nou, fată frumoasă, răspunse ea, dezvelind o gură plină de dinți maronii. N-ar trebui ca tu și pisoii tău să vă duceți

acas'?

Amelia se simțea deznădăjduită, înghețată de frig și nespus de tristă. Îl strânse în brațe pe Căpitanul Funingine.

– Ăăă, păi, nu avem unde să ne ducem.

Vânzătoarea de castane se opri din împins căruciorul și se uită direct la Amelia.

– Nu aveți casă?

Vânzătoarea strănută.

– O, vai de mine! se îngrijoră ea.

– Nu. N-avem una în care să fim în siguranță dacă ne întoarcem.

Amelia se uită în jur și adăugă:

– Și domnul Creeper mă urmărește.

– N-ai cum să vrei acolo. Un azil de săraci nu e un loc potrivit pentru o fată frumoasă de vârsta ta. Nu azilul lui, în orice caz.

Bătrâna strănută din nou.

– Am putea veni, eu și pisoiul meu, la dumneata acasă? întrebă Amelia.

Bătrâna își lăsa privirea în pământ.

– Mă tem că nu, draga mea... Pisicile, vezi tu, eu nu mă pot apropia de ele. Pisicile îmi provoacă neplăceri. De-aia strănut acuma. Stai să mă gândesc... să mă gândesc... Cel mai bine pentru voi ar fi să vă duceți la bătrâna Madam Broadheart, de lângă Saint Paul. Are o inimă bună. Să-i spui că v-a trimis Bessie Smith. Asta sunt eu, Bessie Smith. Madam Broadheart are grijă de fete ca tine... Să vinzi chibrituri poate că nu e cea mai plăcută slujbă, dar mai bine să fii o fetiță cu chibrituri decât să ajungi încuiată în Azilul lui Creeper, asta e clar.

– Îți mulțumesc, zise Amelia, îndepărtându-se.

– Uite, ia niște castane, drăguță! Un mic dar de Crăciun, strigă bătrâna în urma ei.

Dar nu mai era timp. Amelia văzu o umbră lungă întinzându-se pe stradă, de după cel mai apropiat colț. O umbră ca unui bărbat înalt și slab cu un baston. Și ea știu imediat cine era.

– Trebuie să plec, zise ea, luând-o iarăși la fugă.

– Atunci, mult noroc, fată frumoasă!

Ofițerul Pry

A

melia, chiar dacă o dureau foarte tare picioarele după ce alergase desculță prin fleșcăiala de zăpadă și noroi de pe străzi, continuă să fugă, ferindu-se de oamenii beți de Crăciun și de conținuturile calde ale oalelor de noapte azvârlite în stradă. Ajunse la Catedrala Saint Paul, o clădire uriașă, cu o cupolă spectaculoasă, arătând ca o ceapă care visa să fie mult mai bună și mai mare decât o ceapă. Erau mulți oameni în jur, ieșiți de la slujba de după miezul nopții. Dar ea nu putea zări pe nimeni care să arate cum își imaginase ea că ar trebui să arate bătrâna Madam

Broadheart.

Tot căscând gura dădu de-a dreptul peste un polițist îmbrăcat în albastru. Pe când era foarte mică nu existau polițiști pe stradă. Cu siguranță, nu unii în uniforme elegante. Dar acum păreau să fie pretutindeni. Cel de care se ciocnise Amelia avea o mustață foarte mare și stufoasă. Ai fi zis că mustața se hotărâse să-și lase să crească o față, nu invers.

– Iertare, domnule! zise Amelia.

– Sal'tare, fetițo, zise el. Ia zi, unde te duci?

– O caut pe Madam B...

Dar înainte să apuce să termine de zis o voce cunoscută o întrerupse.

– E în regulă, ofițer Pry. Fata e cu mine.

Amelia se întoarse și icni când văzu fața încruntată a lui Creeper la lumina unui felinar de stradă.

Înainte să aibă timp să fugă, una dintre mâinile lui osoase o apucase de braț.

– O, 'seara, domnule Creeper, să trăiți, îl salută ofițerul Pry, scoțându-și pălăria.

Domnul Creeper zâmbi, cu zâmbetul lui de frunză uscată.

– Problema e că Amelia Wishart e foarte neascultătoare. E la fel de obraznică precum pisoiul ăla oribil din brațele ei. Are nevoie de disciplină serioasă. E nou-venită la noi, la azil. Ți-aș fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta s-o duc înapoi, acolo unde îi e locul.

– Desigur, zise Ofițerul Pry, apucând-o pe Amelia de celălalt braț. Înțeleg ce vreți să spuneți. E neascultătoare. O să vă ajut s-o duceți înapoi la azil.

– Locul meu nu e la azil!

Dar în zadar. Amelia era o fetiță fără ghete, fără părinți și fără speranță.

Charles Dickens

omnul Creeper se uită la Căpitanul Funingine. Căpitanul Funingine se zbârli și șuieră la el.

– Și va trebui să ne descotorosim de animalul ăla mizerabil!

Inima Ameliei bătea înnebunită de spaimă. Căpitanul Funingine era tot ce avea. Era cel mai bun prieten al ei. Oricât de grea fusese viața, Căpitanul Funingine fusese lângă ea, gata s-o lingă pe față sau să-și frece cășorul de bărbia ei. Și era un pisoi căruia îi plăceau

oamenii – toți, mai puțin unul.

Un om venea spre ei din direcție opusă. Omul era slăbuț și foarte elegant îmbrăcat, purtând o redingotă violet-aprins, un joben și niște mănuși de iarnă elegante. Avea o față ascuțită, dar blândă, iar ochii îi sclipeau de inteligență. Amelia își putea da seama nu numai că era un om bogat, care cu siguranță avea un șemineu drăguț, dar probabil era și genul de om căruia i-ar fi plăcut un pisoi. Într-adevăr, avea ceva pisicesc în el.

Necunoscutul se opri drept în fața ofițerului Pry.

– Care e problema aici? întrebă el, cu o voce la fel de plăcută ca o budincă de Crăciun.

– Copila aceasta este neascultătoare. E de la azilul lui domnu' Creeper, explică ofițerul Pry.

Atunci, omul se uită tăios la Creeper.

– Niciun copil nu ar trebui să fie într-un azil, mai ales de Crăciun.

– Ei, așa! zise Creeper. Prostii.

– Aș putea să aflu cine sunteți? se interesă ofițerul Pry, măsurându-l pe necunoscut din cap până-n picioare.

– Sunt Charles Dickens, scriitorul. Ați auzit cu siguranță de mine.

Charles Dickens! Dacă s-ar fi întâmplat în altă zi, Amelia ar fi fost foarte entuziasmată. Charles Dickens era scriitorul ei preferat. Moș Crăciun îi dăruise cartea *Aventurile lui Oliver Twist*, iar ei îi plăcuse foarte mult.

Domnul Creeper ridică din umeri și rânji batjocoritor.

– N-am auzit de dumneata.

Charles Dickens se aplecă până ce fața lui ajunse la nivelul feței Ameliei. Un smoc mic de barbă neagră, abia crescut, în vârful bărbiei.

– Unde sunt părinții tăi, fată dragă?

– Au murit, zise Amelia.

Și o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Charles Dickens i-o șterse, blând.

Amelia se simți stingherită.

– Mă iertați, domnule Dickens.

Charles Dickens zâmbi îngrijorat.

– Nu trebuie să ne fie niciodată rușine de lacrimile noastre.

Atunci Creeper scoase un țâțâit nerăbdător. Iar țâțâitul acesta fu urmat de ofițerul Pry care spuse:

– Acum, sunteți atât de bun să vă dați la o parte din calea noastră, domnule Dickens?

Amelia era atât de îngrozitor de tristă, încât nu mai putea să vorbească. Dar știa că era ultima ei șansă să-l salveze pe Căpitanul Funingine.

– Vă rog, domnule. Vă plac pisicile? Știți, ele nu au voie în locul unde mă duc eu...

Ei bine, Charles Dickens *iubea* pisicile. Într-adevăr, chiar în dimineața aceea scrisese cuvintele „Ce dar mai mare există decât dragostea unei pisici” în carnetul său de însemnări, gândindu-se că, într-o zi, avea să folosească rândul acesta într-unul din romanele

lui. El avea acasă un motan pe nume Bob. Și era sigur că lui Bob i-ar fi plăcut un prieten.

– Îmi plac pisicile, dar nu mi se pare corect să-l iau pe motanul acesta de la tine.

Amelia trebuia să vorbească repede, căci începuse să fie din nou dusă pe sus pe stradă. Charles Dickens mergea pe lângă ei, iar ea îi spuse:

– Ei, bine, o să fie tot al meu. Dumneavoastră doar o să aveți grijă de el. O să trec să-l iau înapoi, când o să scap.

– N-o să scapi niciodată, mârâi domnul Creeper, târând-o pe Amelia pe o stradă mai lăturalnică.

Strada era întortocheată și cufundată în întuneric. Chiar la capătul ei se înălța o clădire de piatră, masivă, înspăimântătoare. Era cenușie – cenușie ca pietrele de mormânt –, iar felinarele de stradă cu gaz aruncau o lumină pâlpâitoare, fantomatică. Amelia avu o bănuială că aceea era azilul.

Mustața ofițerului Pry zvâcni.

– Domnule, îi spuse el scriitorului, dacă nu ne lăsați în pace, va trebui să vă arestez pentru tulburarea ordinii publice.

Charles Dickens se uită la bietul pisoi care tremura și la biata fetiță care tremura ținându-l în brațe. Când Amelia se apropie de azil, îl lăasă jos pe Căpitanul Funingine.

– Du-te, du-te la domnul Dickens, zise Amelia.

Creeper bătu din picior ca să gonească pisoiul. Căpitanul Funingine doar se uită fix la cizma lui, fără să-i fie deloc frică.

– Du-te! repetă Amelia. Domnul Dickens o să aibă grijă de tine.

Și atunci Charles Dickens luă animăluțul în brațe.

– Într-adevăr, o să am grijă de tine.

Se simțea foarte rău să ia pisoii de la fată, mai ales de Crăciun, dar asta făcu pentru că pur și simplu știa că era mai bine pentru pisoii să aibă o casă, decât să trăiască pe străzi.

– Iar când o să ieși de la azil, poți veni să-l iei înapoi. O să stea cu mine pe Strada Doughty, la numărul 48, în Bloomsbury.

– Îi place peștele! mai zise Amelia, disperată, în timp ce era târâtă tot mai aproape de azil.

– Atunci o să capete cele mai bune sardine în fiecare zi, negreșit.

– Și îl cheamă Funingine. Și e căpitan.

Charles Dickens dădu din cap.

– O, da, așa e. Căpitanul Funingine. Foarte bine!

Pisoii se uita trist după Amelia.

– O să-mi fie dor de tine, mieună el.

Și Amelia se uita tristă după pisoii. Iar Charles Dickens rămase pe loc în stradă, uitându-se cum fetița orfană, zdrențăroasă, murdară toată de funingine și cu picioarele goale era dusă să-și petreacă sărbătoarea de Crăciun în azilul de săraci. Apoi luă pisoii acasă, trecând pe lângă un bărbat care ieșise dintr-o tavernă de alături.

– Crăciun fericit! zise omul.

– Da, îngăimă Charles Dickens, care nu avu putere să-i ureze și el „Crăciun fericit”.

– Nu e asta cea mai bună perioadă a anului? continuă omul.

Pisoii scoase un singur mieunat de dezaprobare din brațele lui Charles Dickens, în timp ce el dădu din cap:

– Da. Și cea mai rea, totodată.

Cerul întunecat

Nu au mai găsit prea multe lucruri la Atelierul de Jucării. Cinci titirezi, cinci mingi saltărețe, zece pachete de cărți de joc, douăzeci și una de păpuși și un mandarin pitic strivit.

Cerul era întunecat, dar Moș Crăciun continua să cânte, încercând să le păstreze celorlalți moralul ridicat.

– Clopoței, clopoței, veseli sună iar, o zăpadă ca-n povești...

Însă numai Micul Mim îi ținea isonul.

La un moment dat, Kip se apropie să-i vorbească. În Elfhelm, Kip

era expertul în sănii și condusese Centrul de Sănii de pe Strada Principală, strada distrusă de troli.

Kip era un elf tăcut. Subțire și înalt, dar un pic cocoșat, arăta ca un semn de întrebare umblător. Trebuia să fii foarte aproape de fața lui când vorbea. Fusese răpit în copilărie și Moș Crăciun îl salvase. De atunci exista între ei prietenie foarte strânsă.

Moș Crăciun ieși dintre dărâmături, ținând în mână o singură piesă de domino prăfuită pe care tocmai o găsisese.

– Hei, salutare, Kip, zise Moș Crăciun. Poți repara sania?

Kip clătină din cap.

– Nu. E imposibil.

Moș Crăciun tresări.

– De ce toată lumea vorbește urât astăzi?

Atunci Kip îi explică *de ce* era imposibil.

– Busola s-a spart, cadrul e sfărâmat, banca a dispărut, hamul renilor e făcut ferfeniță, convertorul de speranță și unitatea de propulsie s-au ars, vitezometrul e stricat, altimetrul e făcut praf, caroseria e complet distrusă, tapițeria e făcută zdrențe, tălpile de decolare și de aterizare s-au desfăcut, iar dispozitivul de rezervă pentru cârmire manuală este, de asemenea, nefuncțional. O, și ceasul a dispărut.

Moș Crăciun dădu din cap.

– Dar în afară de acestea e în stare bună?

– Nici n-o să poată să decoleze, darămite să zboare în jurul lumii.

Moș Crăciun își plecă ochii la piesa de domino fără puncte din mâna lui.

– Bine, Kip. Mulțumesc.

În clipa următoare, Moș Crăciun stătea așezat în zăpadă, întrebându-se ce era de făcut, când Moș Topo se apropie de el, cu o cană de ciocolată caldă. La subsoară avea un exemplar din *Zăpada Zilei*.

– Ia să-l văd și eu, ceru Moș Crăciun.

Codindu-se, bătrânul elf îi întinse ziarul.

„TEROAREA TROLILOR SUSPENDĂ CRĂCIUNUL“

– Moș Vodol se pricepe să țină moralul oamenilor ridicat, nu-i așa?

Moș Topo zâmbi.

– Nenorocirile fac ziarele să se vândă. Dar ascultă, mă tem că în situația de față are dreptate, ar trebui să uiți de Crăciun.

– Și cum rămâne cu toți copiii?

– Păi, cei mai mulți o să-și aducă aminte cum era odinioară.

Înainte de anul trecut. O să fie exact ca atunci. Și doar anul ăsta. O să ne întoarcem, la anul.

– Și dacă nu? întrebă Moș Crăciun.

Moș Topo nu avu niciun răspuns. El, care, de obicei, avea un răspuns pentru orice.

Renul căzător

Moș Crăciun se duse la renii săi, pășind cu grijă peste crăpăturile din pământ.

Își putea da seama că renii erau încă într-o stare de șoc.

– E în regulă, dragii mei! Știu că am avut cu toții o surpriză neplăcută, dar trebuie să ne străduim să ne vedem de treabă, ca de

obicei. Sunteți de partea mea?

Niciunul dintre reni nu-l putu privi în ochi. Blitzen rumega niște zăpadă. Dancer și Cupid se mângâiau unul pe altul cu boturile. Vixen îl mușcă de ureche pe Comet, pentru că-i amușinase fundul. Dasher mergea nervos în cerc. Iar Prancer se prefăcea că este interesat de propriile copite.

– Ce-i drept, nu avem sanie și nici pe departe câte cadouri ne-ar trebui, dar mi-ar plăcea să încerc să înveselesc cât mai mulți copii de om cu puțință. O să am nevoie de numai unul dintre voi. Doar ca să mă ducă în spinare. O să fie o noapte grea, deci am nevoie de cineva care crede că putem face asta.

Renii se uitară unii la alții, apoi la Moș Crăciun. Ochii lui Prancer spuneau, „Cred că glumești”.

Dar atunci, spre bucuria lui Moș Crăciun, Blitzen făcu un pas înainte.

– Ești un prieten adevărat, Blitzen, îi șopti el la ureche, încercând să se urce în spinarea renului.

Nu mai călărise un ren de ani buni și își pierduse îndemânarea, prin urmare, căzu cu capul înainte în zăpadă, pe partea cealaltă a renului. Comet scoase un chicotit de ren. Dar Moș Crăciun izbuti la a doua încercare.

– Așa. Ușurel, zise el.

Se uită pe cer, căutând vreun semn de Auroră Boreală. Ca să se ridice destul pe cer, avea nevoie să se afunde în Aurora Boreală – înconjurat de toate acele particule de magie și de speranță care umpleau văzduhul de Crăciun. Magia avea să se întâmple. Timpul avea să se oprească. Era noaptea de Crăciun, așadar cerul ar fi trebuit să fie plin de lumini verzi, albastre și roz, însă nu se vedea nimic. Nimic în afară de întuneric, luna și stelele. Cerul era încă doar un cer ca oricare altul.

Își scoase ceasul din buzunar. Continua să ticăie. Mai erau zece minute până la Aproape Ora de Culcare.

Nu există imposibil...

– Haide, Blitzen, putem face asta! Hai să mergem să găsim Aurora Boreală!

Blitzen porni în galop. Galopă și galopă și tot galopă. Era cel mai puternic și al doilea cel mai rapid (după Dasher) dintre toți renii.

Gonea pe pământ, sărind peste crăpăturile mai mari și peste dărâmăturile lăsate de troli.

Atunci, Moș Crăciun se aplecă și se țină de coarnele renului.

– Bravo, Blitzen, ridică-te în zbor! *Acum!* Hai, poți s-o faci! Zboară, zboară, zboară!

Blitzen încerca, nu era nicio îndoială. Dar încercatul și zburatul sunt două lucruri diferite. Până și Moș Crăciun începu să se îngrijoreze, când se apropiară de lacul înghețat de la marginea Câmpului Renului.

– Hai, Blitzen!

Și Blitzen reuși. Tropotul copitelor sale din zăpadă nu se mai auzi când începu să galopeze prin aer, din ce în ce mai sus.

– Ura, Blitzen! Am reușit!

Moș Crăciun privi în jos, în dreapta, spre sud, și în urma sa văzu ruina care era acum satul Elfhelm.

Parcă un copil furios construisese un orașel de jucării și apoi îl doborâse, într-un acces de mânie. Moș Crăciun observă *Zăpada Zilei*, singura clădire rămasă complet neatinsă. *Trebuie să fi fost datorită tuturor materialelor scumpe de construcție pe care le-a folosit Moș Vodol*, se gândi Moș Crăciun. *Toată acea turtă dulce armată.*

Atunci simți că Blitzen începe să coboare.

– Blitzen, ce se întâmplă? Ar fi trebuit să urcăm și mai mult!

Dar cădeau din cer și încă foarte rapid. Se prăbușiră pe Lacul de Argint, unde Blitzen, nefiind mare patinator, alunecă nebunește, azvârlind din copite în toate direcțiile și învârtindu-se în cerc.

Moș Crăciun ameți zdravăn până când se izbiră de o bancă de la malul lacului și fu aruncat din spinarea renului în aer, unde făcu o tumbă înainte de a ateriza pe spate, cu o bufnitură, în zăpadă. Moș Crăciun rămase câteva clipe acolo, nemișcat, uitându-se la cer, încercând din răputeri să vadă magia care nu se zărea nicăieri și pipăind buzunarul cu scrisoarea de la Amelia, căreia nu avea să-i mai poată răspunde vreodată.

Săpunul

zilul de săraci era o clădire foarte mare, sinistră, făcută din piatră închisă la culoare. Stătea singură pe marginea străzii, ca și când celorlalte clădiri le-ar fi fost frică să se apropie de ea. Avea o poartă mare, neagră, de metal și o ușă de intrare vopsită într-un verde închis, mohorât. Sub norii negri arăta ca o închisoare uriașă.

– Îți mulțumesc, ofițer Pry! De aici mă descurc singur, zise Creeper.

Îi întinse niște bani ofițerului Pry.

– O, vă mulțumesc, domnule! Vă mulțumesc.

Ofițerul Pry se uită la Amelia.

– Acum să faci ce-ți spune domnul Creeper.

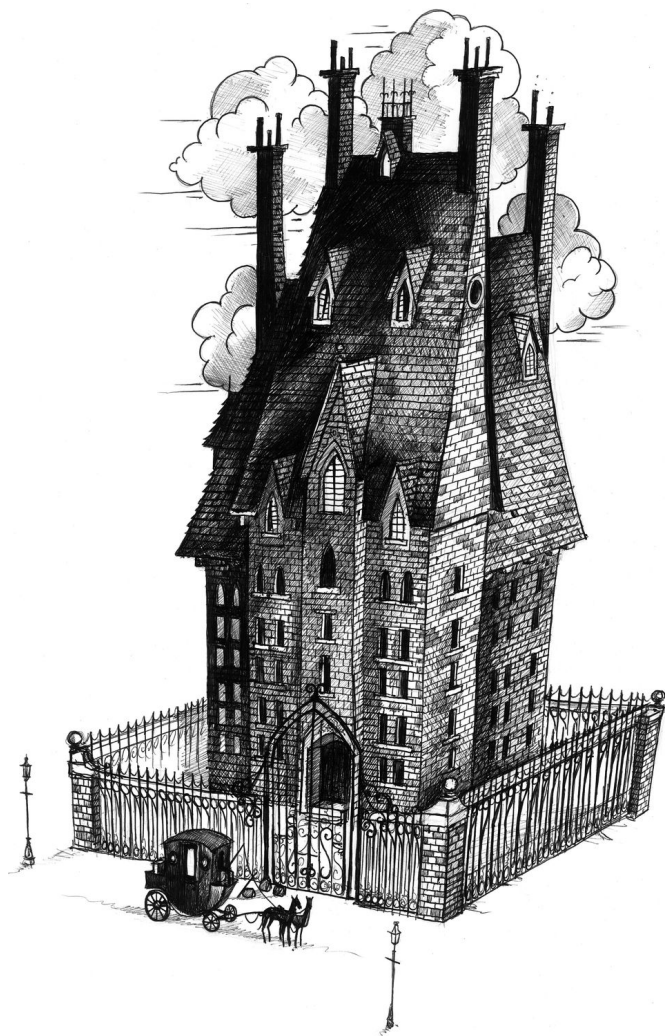
– Nu-s de aici! strigă Amelia spre polițist, când poarta se închise, odată cu speranța, în urma ei.

Domnul Creeper o târî în azil.

– Nimeni nu e de aici, zise el, scărpinându-și nasul rupt. Tocmai asta-i ideea.

O femeie le ieși în întâmpinare. Îmbrăcată într-o rochie de bumbac bleumarin, apretată, era scundă, slabă și avea o bărbie lată. Arăta de parcă ar fi supt o lămâie. Nasul ei adulmecă spre Amelia cu dezgust.

– O nou-venită, doamnă Sharpe.
– Cine-i creatura asta mizerabilă?
– Vorbește! o înghionti cu bastonul Creeper pe Amelia.
– Mă cheamă Amelia.
– Amelia? se miră doamna Sharpe. Sună ca „ameliorat“. Asta înseamnă „să faci ceva să fie mai bun“, ceea ce e foarte ușor când începi cu cineva ca tine.

Apoi râse, scurt și gros, un râs care o străpunse pe Amelia ca o fantomă a fericirii pierdute.

Oricât de rău arăta azilul pe dinafară, nimic nu se putea compara

cu felul în care arăta pe dinăuntru. Era un loc numai unghiuri ascuțite și muchii tăioase. Un loc numai de coridoare, dormitoare și ateliere. Pereții erau toți vopsiți într-un soi de maroniu închis, cea mai tristă culoare pe care o văzuse vreodată Amelia și care o deprima numai uitându-se la ea. Un bătrân neputincios, cu o față tristă, picta peretele cu exact aceeași vopsea. Amelia se uită la găleata cu vopsea și văzu eticheta: „Vopsea Cafenie Posomorâtă”.

Nu exista absolut nimic în toată clădirea care să sugereze că era Ajunul Crăciunului.

– Aici munca nu se sfârșește niciodată, zise domnul Creeper, părând înveselit de această constatare. Am s-o las cu dumneata, doamnă Sharpe.

Apoi, întorcându-se spre Amelia, adăugă:

– Trebuie să mă duc acasă. O să vină coșarul. Unul *cu mult* mai bun decât ultimul pe care l-am avut. O creatură mică și prost-crescută.

Și, cu acestea, plecă, iar Amelia rămase cu doamna Sharpe.

– Bine, atunci, încuviință doamna Sharpe. E timpul pentru o baie.

Ajunseră la o ușă de lemn, cu vopseaua scorjită căzând de pe ea ca râia. Doamna Sharpe o deschise și în fața ochilor le apăru o încăpere mare, rece, cu o cadă în mijloc și o hartă de petice igrasioase pe pereți.

Doamna Sharpe avu grijă ca Amelia să aibă parte de cea mai rece baie din viața ei, pe care nici măcar lacrimile nu i-o puteau încălzi. Apoi, doamna Sharpe îi dădu ceva ce semăna cu un sac.

– Ce-i ăsta? întrebă Amelia.

Doamna Sharpe clătină din cap.

– Nu se pun întrebări în azil.

Între timp, Amelia descoperi că maldărul de material din mâna ei nu era un sac. Erau haine.

Îmbracă urâta uniformă lălâie.

– Îmi dă mâncărimi.

Doamna Sharpe dădu din cap, mânuind cu brutalitate un pieptene ca să-i descurce părul Ameliei.

– Încetează! strigă Amelia. Ia mâinile de pe mine, tu...

Amelia nu gândea ce spunea. Era foarte obosită, slăbită și tristă, avusese cea mai proastă zi din viața ei, iar cuvintele îi scăpară pur și simplu pe gură, în timp ce era smucită de păr.

– ...monstru ce ești!

Doamna Sharpe se înfurie. Apucă bucata de săpun de pe marginea căzii și zbieră:

– Deschide gura!

– Nu! zise Amelia.

– Copilă ticăloasă! Deschide gura sau o să fii închisă în pivniță!

Amelia deschise gura și nesuferita doamnă Sharpe îi frecă limba Ameliei cu săpunul. Amelia închise ochii și se simți îngreșată la oribilul gust de săpun ud îndesat în gura ei. Dar era hotărâtă să nu arate nimic, așadar își găsi alinare adresându-i în minte doamnei Sharpe toate numele de ocară la care se putea gândi:

Monstrule!

Vrăjitoareo!

Neroado!

Escroaco!

Nepriceputo!

Pocito!

Apoi, după ce doamna Sharpe încetă să-i mai spele gura, o târî pe un culoar lung și îi arătă Ameliei unde avea să doarmă. Un dormitor sinistru, alături de alte treisprezece suflete. Patul ei era din lemn tare, cu o saltea foarte subțire.

– Ai patru ore de somn pe noapte. Așadar, profită cât poți.

– Când pot să plec? întrebă Amelia.

Doamna Sharpe păru stupefiată de întrebare.

– Să pleci? *Să pleci?* N-o să pleci, domnișoară. Te afli aici pentru foarte multă vreme.

Ușa se închise. Fata din patul de deasupra sforăia.

O să mai fiu aici de Crăciunul următor? se întreba Amelia. *Cum ar putea cineva să supraviețuiască un an în locul ăsta? Sau doi ani. Sau trei.*

Închise ochii și se gândi la timp. Dacă ar fi putut să se întoarcă în

timp, ca să fie din nou cu mama ei! Sau dacă ar fi putut să înainteze, până la momentul când ar fi putut să părăsească locul acesta.

Se pregătea să-și pună o dorință, dar își dădu seama că dorințele n-aveau niciun rost acum. Cui să i-o fi adresat? Lui Moș Crăciun? Nu. Depindea numai de ea.

– Crăciunul următor n-o să mai fiu aici, șopti Amelia, ca o promisiune pentru ea însăși.

Și se strădui cât putu să creadă în ea.

Un an mai târziu...

Noua slujbă a lui Noosh

durat un an întreg pentru ca Elfhelm să fie reconstruit, dar elfii erau muncitori harnici, iar acum satul arăta mai bine ca niciodată.

Singura care nu avusese nevoie de reparații fusese, bineînțeles, clădirea de birouri a *Zăpezii Zilei*, aflată la capătul străzii Vodol, imediat la ieșirea de pe nou pavata Stradă Principală. Erau acum o mulțime de alte clădiri noi în jurul ei. Magazinele și casele fuseseră construite cu adaos de materiale trolimpenetrabile (cărămizi făcute din săpun, suspensii din plasă elastică) și toate arătau strălucitoare și

noi, mai ales Banca de Ciocolată aurie, și totuși niciuna nu era la fel de impresionantă ca vechiul edificiu al *Zăpezii Zilei*. Acesta era construit din cele mai scumpe materiale pe care ciocolata le putea cumpăra (turtă dulce armată, lemn de spiriduș, marzipan întărit, gheață pură de la Polul Nord pentru ferestre).

Noosh stătea, emoționată, în biroul impresionant al lui Moș Vodol de la ultimul etaj. Moș Vodol nu mai era conducătorul Consiliului Elfilor. Funcția aceea, firește, îi aparținea lui Moș Crăciun. Dar Moș Vodol tot era cel mai bogat elf din Elfhelm și câștiga șapte sute de monede de ciocolată pe minut. Și lui nici măcar nu-i plăcea *gustul* ciocolatei. Așa că era singurul elf din Elfhelm care nu-și pierdea banii mâncându-i.

– Noosh, zise Moș Vodol, stând într-un jilț de două ori mai mare ca el, în timp ce Mama Miro, cea mai faimoasă artistă din Elfhelm, îi făcea portretul.

Portetul urma să fie un dar de Crăciun pentru el însuși, care avea să-și ia locul între celelalte șaptesprezece alte portrete ale lui de pe pereți.

– Îți mulțumesc că ai venit să mă vezi.

– Pentru nimic.

– Spune-mi, Noosh, ești mulțumită să stai la taclale cu renii?

Noosh se gândi. Nu era chiar mulțumită să fie Corespondentă la

Reni, iar Moș Vodol știa prea bine.

– Da. Sunt unele momente grozave, zise ea. Uneori. Bănuiesc. Nu chiar. Nu. Urăsc asta.

Privi cu nervozitate în jur și-i observă dulapul cu sertare în care își arhiva el cuvintele lungi.

– Așadar, dacă ți-aș spune că vreau să devii Corespondentă la Troli, ce-ai zice?

Noosh încercă să se gândească la ce să-i răspundă. Și apoi zise:

– Bottom!

Roși puțin.

– Adică, vreau să spun, cum rămâne cu Moș Bottom?

– Ei bine, Moș Bottom a fost să-l vadă pe doctor Drabble și are trolofobie. Când închide ochii vede troli. Nu se poate apropia de ei. Nici nu mai poate ieși din casă. Nu poate scrie despre ei acum. Asta-i o mare problemă când ești Corespondent la Troli. Înțelegeți?

Noosh înțelese.

– Deci, știi în ce zi suntem, nu-i așa?

Noosh dădu din cap.

– Ajunul Crăciunului.

Moș Vodol păru că se întunecă puțin. Avea o problemă cu Crăciunul, își dădu seama Noosh.

– Nu asta e important. Aceasta este prima aniversare a Zilei Atacului Trolilor. Acea îngrozitoare calamitate. Iar Moș Bottom a

avut un an – un an întreg! – și încă n-a descoperit adevărul. Acesta este cel mai important subiect de la începutul subiectelor jurnalistice. E uriaș. Gargantuesc, monumental, colosal.

Zâmbi când spuse asta, pentru că îi făcea plăcere să spună cuvinte lungi.

– Și ar putea deveni al tău...

Noosh tot nu știa ce să zică. Dar observă ceva pe fereastră. Ceva care se dădea târcoale în zbor. Un băiețel înaripat cu patru aripi, mic, frumos și îmbrăcat în hăinuțe de argint. Un Spiriduș Poveste Zburătoare. Își aminti de toți ceilalți pe care-i mai văzuse, începând din ziua atacului trolilor. Păreau să fie pretutindeni, zilele astea, dintr-un motiv neștiut. Creatura bătu la geam.

Morocănosul elf cu barbă neagră îl observă și miji ochii, apoi clătină din cap. Spiridușul păru nedumerit și își luă trist zborul.

– Ciudate creaturi.

– Au puteri speciale, zise Noosh. Te pot hipnotiza numai cu vorbele lor.

– Ei bine, n-am de unde să știu eu asta, zise Moș Vodol grăbit. Așadar, Noosh, ce zici?

– Nu știu, răspunse Noosh. Sunt multe lucruri la care trebuie să mă gândesc în legătură cu asta.

Moș Vodol zâmbi.

– N-o să fie periculos. Chiar și anul trecut ei au avut grijă să nu fie ucis niciun elf. Ia-ți câteva bucăți de săpun, dacă vrei să fii în siguranță. O să fii bine.

Apoi îi ceru Mamei Miro să întoarcă portretul cu fața la el. Arăta exact ca el.

– Nu seamănă deloc cu mine, zise el. Seamănă cu mine, Noosh?

– Ăăă...

– Exact. Nu seamănă deloc cu mine.

Apoi îi făcu semn cu mâna Mamei Miro să plece și se concentră din nou pe troli.

– Au fost niște zgomote, zise el.

Vestea era nouă pentru Noosh.

– Serios?

– Da. Sub pământ. Noaptea trecută. Și noaptea de dinainte. S-ar putea să pregătească alt atac. Avem nevoie de cineva care să afle ce se petrece. Să se ducă să-i ia un interviu Conducătoarei Supreme a

Trolilor.

Noosh simți că inima îi bate cu putere de spaimă.

– Urgulei?

– Da. Nu avem niciun motiv să ne temem de ea. Într-adevăr, e mare. Cea mai mare creatură existentă. Dar au mai fost interviuri cu ea la *Zăpada Zilei* și înainte.

– Nu de ani buni.

– Timpul nu schimbă lucrurile atât de mult. Ce zici, Noosh? Asta este marea ta oportunitate.

Noosh se simți tulburată. Se gândi la Micul Mim și se gândi și la Humdrum. Gândul la ei îi veni ca o pocnitoare în minte.

– Dar, dar e Crăciunul.

Moș Vodol râse. Rareori râdea, dar și când o făcea, nu se mai oprea. Noosh se uită la ceas. Trecuseră zece minute de ora Nu Mai E Atât de Devreme.

– Dar familia mea ar vrea să fiu acasă pentru mâine...

– O să te întorci până dimineață. Și dacă obții o exclusivitate cu trolii, tu și familia ta vă veți scălda în monede de ciocolată pentru tot restul vieții voastre. Asta ți-ai dorit dintotdeauna, nu? Și, de altfel, o să fii de ajutor salvând satul Elfhelm. Ultimul lucru pe care ni l-am dori ar fi să se repete figura de anul trecut...

Astfel, Noosh se întoarse acasă la ea, care era exact în același loc ca vechea ei casă și arăta exact ca cealaltă, inclusiv cele șapte portrete ale lui Moș Crăciun atârdate pe pereți. Micul Mim sărea, ca de obicei, în patul elastic ca o trambulină. Humdrum își mânca grăbit prunele zaharisite, căci întârziase puțin la atelier, în cea mai importantă zi a anului. Ca întotdeauna, se îngrijora pentru aproape tot ce era de îngrijorat.

– Nu pot să întârzii... sunt atât de multe de făcut... atâtea mingi de făcut să sară și atâtea titirezi de învățat... atât de multe trebuie verificate... Și dacă se întorc trolii?

Noosh păli. Știa că ar fi trebuit să-i spună soțului ei despre excursia ei în Valea Trolilor, dar cum ar fi putut? Humdrum ar fi murit din cauza panicii. Așadar, nu zise nimic, în afară de un grăbit la revedere, când el ieși pe ușă.

Micul Mim făcu un salt uriaș și sări de pe patul elastic ca o trambulină, aterizând în brațele mamei sale.

– E aproape Crăciunul! zise el și îi dădu un sărut pe ureche.

Ea își aminti de entuziasmul Micului Mim anul trecut, chiar

înainte să atace trolii. Știa că așa ceva nu trebuie să se mai întâmple niciodată.

– Da, e Ajunul Crăciunului. Adică asta înseamnă că în după-amiaza asta tu și ceilalți copii elfi vă puteți duce la Atelierul de Jucării și să vă alegeți niște jucării.

– Uraa! strigă Micul Mim.

– Dar, mai întâi, trebuie să te pregătești. O să te duci la petrecerea de Crăciun de la Școala de Conducători de Săni. Toți copiii de la grădiniță sunt invitați. Zurgălăii chiar o să cânte...

Micului Mim, ca și mamei lui, îi plăceau foarte mult Zurgălăii. Era formația lui favorită și hitul ei numărul unu, *Renii zboară peste munți*, era fără îndoială cântecul lui preferat. Însă Noosh se întreba de ce apăruse o încruntătură pe fețișoara lui.

– Nu vin și trolii, nu-i așa?

– Nu, ei nu vin, zise Noosh.

Dar apoi se gândi. Și când se uită la ochii mari, larg deschiși ai fiului ei, știu că nu-l putea minți.

– Mi s-a cerut să mă duc în Valea Trolilor, Micule Mim. Pentru un articol.

Ochii Micului Mim se făcură și mai mari.

– Pleci într-o aventură înfricoșătoare!

– Nu chiar. E doar o călătorie de o zi. O aventură mai mică. Trebuie să găsec niște informații. E chiar dincolo de dealurile împădurite. O să mă întorc foarte repede, îți promit. Dar, deocamdată, e secretul nostru, bine? Bine, micul meu mur pitic?

Îl îmbrățișă strâns pe fiul ei și îi simți mirosul curat și dulce al părului. N-ar fi putut iubi pe nimeni mai mult.

– O să fie bine, zise ea. E doar ceva ce mami și-a dorit de mult să facă.

Iar Micul Mim se uită în sus, la mămica lui, și se gândi că i-ar fi plăcut și lui o aventură, dar poate că nu una în care să fie trolii aceia oribili care făcuseră ravagii Crăciunul trecut și care îi dăduseră tatălui său atâtea coșmaruri.

Nu-i plăcea ideea că mama lui avea să se ducă singură în Valea Trolilor. Așa că se hotărî să facă un plan al lui și să-l păstreze ca micul lui secret.

Spiridușă Adevărului

Noosh îl ținu de mână pe Micul Mim în timp ce
merseră prin zăpadă la grădiniță. Tot satul Elfhelm forfotea agitat.

Elfii treceau pe lângă ei cu boccele de haine noi făcute de mână
sau ținând în mâini cât de multe monede de ciocolată puteau duce.
Cu toții se îndreptau spre Câmpul Renilor unde Moș Crăciun avea
să-și deschidă sacul lui fără fund, ca să pună în el darurile pentru
copiii oamenilor. Noosh se simți tristă că avea să piardă Ajunul
Crăciunului, dar dacă – așa cum bănuia Moș Vodol – trolii chiar

plănuiseră un alt atac, atunci se cuvenea ca Elfhelm să știe despre asta.

Noosh îl lăsă pe Micul Mim la poarta grădiniței și, după ce-l sărută scurt pe frunte, se grăbi să se îndepărteze, trecând pe lângă magazinul de turtă dulce și gândindu-se la Micul Mim căruia îi plăcea să muște capetele elfilor de turtă dulce. Abia atunci îi trecu prin minte un gând înspăimântător.

Gândul era: *Și dacă n-o să-l mai văd niciodată?*

Noosh părăsi Strada Principală și o apucă pe Strada Liniștită, coti la stânga pe Strada Foarte Liniștită, apoi la dreapta, pe Calea Secretă spre Dealurile Împădurite. Mai fusese la Dealurile Împădurite de multe ori în viața ei. Când era mică, Moș Topo o luase la observat de spiriduși. Ea prinsese un Spiriduș Poveste Zburătoare într-un borcan de gem și fusese vrăjită de aripile lui. Când Moș Topo văzuse bietul spiriduș închis în borcan se supăraseră foarte tare. Îl eliberase pe spiriduș și îi dăduse un nou cuvânt. Cuvântul era „miscelaneu” și Spiridușului Poveste Zburătoare îi plăcuse foarte mult. Spiridușii Poveste Zburătoare se hrănesc cu cuvinte la fel cum unele creaturi se hrănesc cu miere și sunt întotdeauna la vânatoare de cuvinte noi, cuvinte exotice, cu care să-și condimenteze poveștile.

Zăpada era mai groasă aici pe Dealurile Împădurite, decât era în Elfhelm, și drumul era numai un urcuș, așa că Noosh obosi repede. Abia își târa picioarele prin zăpadă și se împiedica de conurile de brad. Se simțea un pic vinovată că nu-i spusese lui Humdrum, dar el s-ar fi îngrijorat și i-ar fi cerut să nu plece. Humdrum era așa cum trebuie ca soț, dar era un alarmist. Se îngrijora pentru orice. Nu numai din cauza trolilor. Se îngrijora să nu-și spargă dinții în vreun ciubuc de acadea. Se îngrijora că soarele o să uite să răsară. Se îngrijora că, într-o zi, toate mingile din atelier vor înceta să mai sară și titirezii vor înceta să se mai învârtă. Și cel mai tare se îngrijora că trolii aveau să se întoarcă. Totuși, ea nu-și putea opri sentimentul acela de vinovăție din stomac, care semăna un pic cu golul pe care-l simți când cazi. Văzu, printre acele pinilor, undeva în sus, o colibă mică și galbenă, cu o ușiță de lemn. Era o colibă de spiriduș, cât jumătate din casa unui elf.

Coliba era foarte intens colorată, precum cel mai galben cașcaval, și avea un acoperiș foarte ascuțit, de parcă era o săgeată arătând spre cer. Avea o singură ferestruică și o singură ușă mică.

Pe ușă, era un mic semn.

„ATENȚIE! SPUN ADEVĂRUL.”

Deci aici locuiește Spiridușa Adevărului, gândi Noosh. Și își aminti că lui Moș Crăciun îi plăcea Spiridușa Adevărului, așa că nu putea fi prea înfricoșătoare. Noosh bătu la ușă.

În prag apăru o creatură mică, delicată, cu ochii cât farfurioarele de dulceață și urechi ascuțite, și cu un simț îndrăzneț al modei (galben, galben, galben). Ea îi zâmbi larg, cu un zâmbet ușor pus pe rele, dar foarte fericit.

– Tu ești Spiridușa Adevărului, zise Noosh.

Spiridușa Adevărului se uită în sus, la elfă.

– Da, eu sunt. Mulțumesc că mi-ai spus. Pa!

Spiridușa Adevărului îi închise ușa în nas lui Noosh.

Noosh rămase unde era și vorbi tare, spre ușa de lemn.

– Scuze. Vreau doar să-ți pun niște întrebări. Sunt o prietenă a lui Moș Crăciun. Încerc să aflu dacă o să mai fie vreun atac al trolilor. Și știu că ești o spiridușă, nu un trol, dar spiridușii tind să aibă mai multe informații decât elfii despre astfel de chestiuni, așa că mă întrebam dacă tu...

Ușa se deschise. Spiridușa Adevărului apără în prag. Ochii ei uriași se uitau în sus la ea.

– Vasăzică, ești o prietenă de-a omului mare?

– Da, zise Noosh, cu mândria cuiva care deținea șapte portrete de-ale lui Moș Crăciun.

– Intră, zise Spiridușa Adevărului. Dar lasă-ți saboții afară.

Noosh își scoase saboții și îi lăsă în zăpadă, la ușă, apoi intră.

Și pe dinăuntru era la fel de galben și mirosea a scorțișoară.

Noosh se așeză pe un scaun.

– Ți-aș oferi niște chec cu scorțișoară, dar îl vreau eu pe tot, îi spuse Spiridușa Adevărului.

– E în regulă, zise Noosh, ridicând vocea ca să-și acopere chiorăielile stomacului în timp ce-și scoase carnețelul. Ai ceva împotriva dacă o să notez câte ceva pentru articol?

– Nu. Dar să nu mă citezi. Îmi place „aerul meu de mister”. Lucrez la el de ani în șir.

Spiridușa Adevărului se uita cu atenție la Noosh.

– Voi, elfii, arătați ciudat, îi zise ea. Cu degetele voastre groase, fețele late și picioarele ca buturugile de copaci. Vreau să spun, nu arătați la fel de ciudat ca Moș Crăciun, cu urechile alea bizare, rotunde ale lui, dar nici departe nu sunteți. Cum te numești?

– Noosh.

– Noroc. Deci, cum te numești?

– Noosh.

Spiridușa Adevărului se încruntă.

– Noroc... Ești genul de elf care strănută mult. Nu vreau muci de elf pe covorul meu.

– Nu, nu strănut. Numele meu este Noosh. Așa mă cheamă.

– O. O. Îmi cer scuze. Trebuie să fie groaznic să ai un nume atât de stupid. Numele meu e Spiridușa Adevărului. Mult mai simplu.

Noosh făcu un mare efort să zâmbească și să nu pară supărată. Observă un șoricel mic, cafeniu, în colțul camerei.

– Ai un șoarece?

Spiridușa Adevărului încuviință. O lămuri că se numea Maarta și era stră-stră-stră-stră-stră-strănepoata unui șoarece pe care Moș Crăciun îl cunoscuse foarte bine pe vremuri, când el era doar un copil obișnuit pe nume Nikolas. Șoarecele fusese singurul prieten al lui Moș Crăciun și-l însoțise până în Nordul Îndepărtat și aici, în Elfhelm. Stră-stră-stră-stră-stră-strănepoata lui Miika semăna foarte mult cu el. Acum ronțăia niște chec cu scortişoară.

– Bună, Maarta, zise Noosh.

Șoricica o ignoră.

– De regulă îi plac elfii, îi explică Spiridușa Adevărului. Așa că tu trebuie să fii de vină.

Noosh își impuse să nu se simtă jignită.

– Știi ceva despre motivul pentru care trolii ne-au atacat anul trecut?

Spiridușa Adevărului se uită pe ferestruică, peste pini, pe deal în sus, către Valea Trolilor. Dintr-odată, păru un pic îngrijorată. Încercă să mintă.

– N...

Mai încercă o dată.

– Nnn...

Apoi încercă încă o dată să spună nu.

– Nnnnnnnnn... Da, știu!

Și Spiridușa Adevărului își plesni gura cu palma, știind că spusese prea mult.

– Bine, păi, de ce? De ce au fost supărați?

Spiridușa Adevărului se încruntă și încercă, disperată, să nu mai

vorbească.

– Au fost spălați pe creier.

– Spălați pe creier? De cine?

– De spiriduși. Unii spiriduși. Înțelegi că există mai multe tipuri diferite de spiriduși, da?

– Da, încuviință Noosh. Știu că sunt câteva tipuri diferite, dar nu le știu pe toate.

Spiridușa Adevărului îi explică în amănunt, sperând că asta va pune capăt întrebărilor jurnalistei.

În afară de Spiridușa Adevărului, mai era o Spiridușă a Fricii, care locuia singură, într-o căsuță din copac. Îi era frică de înălțime, așa că nu cobora niciodată din căsuța din copac. (Și nimeni nu știa de ce, dacă îi era atât de frică de înălțime, alesese să locuiască tocmai într-o căsuță din copac.)

Apoi, mai erau Spiridușii Poveste Zburătoare – bineînțeles, Noosh știa despre aceștia. Știa că, așa cum îi spunea și Spiridușa Adevărului, nu locuiau nicăieri anume și că aveau aripi (spre deosebire de majoritatea spiridușilor) și zburau în jurul teritoriului spiridușilor, prin Valea Trolilor și, uneori, chiar și în jurul satului Elfhelm, spunând povești. Erau cei mai mici dintre toți spiridușii.

– O, și mai există Spiridușul Minciunii, cu care n-am reușit niciodată să mă înțeleg. Dar sunt drăguță cu el pentru că îmi face cele mai frumoase complimente.

Însă, chiar dacă mai erau și alți spiriduși, Moș Crăciun nu era prieten bun decât cu Spiridușa Adevărului, pentru că o Spiridușă a Adevărului este singurul tip de spiriduș în care poți avea încredere.

– Așadar, ce știi despre cele întâmplare la ultimul Ajun de Crăciun?

– Chiar n-ar trebui să vorbesc. Am spus destul..., izbucni ea, aproape în lacrimi.

– Spune-mi ce știi, o îndemnă Noosh, cu ochii ațintiți stăruitor asupra feței delicate a spiridușei.

Spiridușa Adevărului oftă. Acum era epuizată după toate aceste încercări zadarnice de a minți. Pur și simplu nu putea.

– A fost mâna Spiridușilor Poveste Zburătoare.

– Ce? Cum?

– Păi, trolii sunt proști. Sunt mari și firoși, dar nu știu să gândească. Iar spiridușii sunt fix pe dos. Suntem mici și puși pe rele și gândim tot timpul. De pildă, eu am avut trei mii patru sute și

optzeci și două de gânduri de când am început fraza asta. Iar Spiridușii Poveste Zburătoare sunt cei mai mari gânditori dintre toți. De aceea au aripi. Au atât de multe gânduri și imaginație încât le vine să zboare ca să scape de ele și de aceea au sfârșit prin *a zbura de-adevăratelea*. Și pot intra în mințile celorlalți. Pot să... Am putea vorbi despre altceva acum? Am putea vorbi despre Maarta? Uite ce drăguță e. Uită-te la ea. Cum mănâncă ea firimiturile...

Dar Noosh avea și alte întrebări.

– Ce legătură au toate astea cu ce s-a întâmplat la ultimul Ajun de Crăciun?

Spiridușa Adevărului își dădu ochii peste cap.

– Ei bine, problema cu Spiridușii Poveste Zburătoare este că ei trăncănesc mult. Între ei... Și eu i-am auzit vorbind. Și le-a intrat în cap că ar fi o idee proastă să aibă loc Crăciunul.

– De ce? se miră Noosh, luând de zor notițe în carnețel. Ce au ei împotriva Crăciunului?

Spiridușa Adevărului zâmbi. Întrebarea asta îi plăcea. Pentru că putea să spună, fără să mintă:

– Nu știu...

– Se poate să-i fi instigat cineva la asta?

– Nu știu, ciripi vioaie spiridușa. Ascultă, Hapciu, trebuie să mă duc la treburile mele... trebuie să văd niște oameni... trebuie să dau cu niște pocnitori...

– Numele meu nu e Hapciu. E Noosh.

– Mă rog.

Noosh se uită la ceas. Limba mare se apropiase de ora Noptii.

– Și anul ăsta? S-au raportat în Elfhelm niște zgomote sub pământ. Crezi că ar trebui să fim îngrijorați?

– Eu n-am auzit nimic, zise Spiridușa Adevărului, atât de frustrată acum, încât se ridică și veni la Noosh, ciupind-o tare de nas.

Chiar dacă spiridușii au degete micuțe, strâng cu putere.

– Au! Ce faci? protestă Noosh, cu ochii înotând în lacrimi de durere.

– Scuze. Numai că dintotdeauna mi-am dorit să trag de nas un elf. Nu știu de ce. Vrei să dai cu o pocnitoare?

– Ăăă, nu, dar îți mulțumesc frumos, Spiridușa Adevărului, zise Noosh. O să mă duc în Valea Trolilor și o să încerc să mă întâlnesc cu un Spiriduș Poveste Zburătoare ca să obțin mai multe date reale.

– Spiridușii Poveste Zburătoare n-o să-ți dea date reale. Sunt alergici la date reale. Iar din partea trolilor n-o să ai parte probabil decât de o moarte oribilă.

Acum Noosh era cea care nu mai dorea continuarea conversației și simțea nevoia urgentă de a ieși din casa asta prea mică.

– Ei bine, mulțumesc, Spiridușa Adevărului! M-am lămurit în multe privințe. Pe curând!

Spiridușa Adevărului râse, cu râsul ei chițăit și ascuțit.

– Mă îndoiesc! i-o tăie ea. La unde te duci tu...

Iar Noosh zâmbi politicos, își luă la revedere de la Spiridușa Adevărului și de la șoricica ei, se aplecă să iasă pe ușă și înapoi pe dealurile acoperite de zăpadă, spre vest, către Valea Trolilor.

O femeie pe nume Mary

u există Crăciun în acest azil, îi spuse doamna Sharpe Ameliei. Și nici stat de vorbă. Nu există decât muncă de dimineața până seara. Uite! Uită-te la fetele astea! Ele nu vorbesc niciodată. Așa o să fii și tu într-o săptămână. Tăcerea e cucernicie.

– Niciodată, zise Amelia.

– O, las' că vezi tu. L-am asigurat pe domnul Creeper că o să ai parte de un timp foarte neplăcut aici. Pentru binele sufletului tău.

Asta fusese anul trecut. Și Amelia era încă la azil, trei sute șaiszeci

și cinci de zile mai târziu. Fuseseră cele mai lungi și mai nefericite zile din viața ei. Viața de dinainte i se părea un vis îndepărtat acum. Parcă era viața altcuiva. Una pe care o citise în vreo poveste, pe undeva. Ameliei îi era dor de mama ei și de Căpitanul Funingine și trebuia să-și implore, în tăcere, ochii să nu verse vreo lacrimă.

Lucrase pentru doamna Sharpe la spălătorie. Spălătoria era plină de femei și de fete cu fețe lipsite de expresie, care arătau de parcă li se scursesese toată viața din ele. Împătureau rufe sau le spălau în chiuvete, sau le storceau cu un calandru.

Nu exista muncă ușoară în spălătorie, dar stoarcerea la calandru era considerată de toată lumea ca fiind cea mai grea.

Un calandru este o mașinărie care stoarce și netezește hainele ude. Pui rufe ude între doi cilindri de lemn și apoi dai de o manivelă de fier ca să împingi rufe printre cilindri.

Era atât de greu să dai la manivelă, încât pe Amelia o durea tot corpul, iar doamna Sharpe stătea adesea în spatele ei, dându-i porunci răstite. Amelia nu știa dacă doamna Sharpe era într-adevăr o cotoroanță sau dacă era doar îngrozită de domnul Creeper.

– Haide, mocăito! Nu avem tot secolul la dispoziție, o certa doamna Sharpe.

Și apoi domnul Creeper intra în încăpere cu mâinile la spate, mai degrabă ca un împărat care-și inspecta soldații decât ca un om inspectând un maldăr de rufe stoarse.

– Nu-i destul de bine, spunea el. Vreau să văd o îmbunătățire semnificativă după masa de prânz.

Însă, oricât de mult trudea Amelia, întorcând manivela cât de repede putea, nu era *niciodată* destul pentru domnul Creeper, iar dacă maldărul de haine nu era îndeajuns de mare, nu mai primea cina și o ținea la muncă până la miezul nopții.

În azilul de săraci, singurătatea era la ea acasă, iar Amelia nu avea niciun prieten. De fapt, nimeni nu avea vreun prieten în Azilul de Săraci al lui Creeper. Frica – acesta era obstacolul. Toată lumea era speriată. Dar frica era fără rost. Ameliei nu îi mai era frică. În schimb, era mânioasă.

Simțea cum mânia i se ridică în piept, precum căldura printr-un horn.

Își dăduse seama că lumea aceasta și toate lucrurile din ea aparțineau bărbaților. Mai puțin regina Victoria. Singura cale să fii femeie pe lumea asta, gândea Amelia mânioasă, era să ai o coroană

pe cap. Pentru că într-adevăr lumea era condusă de bărbați. Bărbați cruzi, fără judecată, cărora nu le păsa niciodată de dorințele și speranțele unei fete de zece ani ca ea. Bărbați ca ofițerul Pry. Bărbați ca domnul Creeper. Bărbați care credeau că fac bine, dar care, de fapt, făceau rău. Și, da, chiar și Moș Crăciun. Da, mai ales *el*. Moș Crăciun îi făcuse pe copii să creadă în magie, când de fapt o mare parte din viață era lipsită de magie. Ce putea fi mai crud decât să le dai oamenilor speranță într-o lume fără speranță? Așadar, lui Moș Crăciun nu-i păsa. Nu se arătase decât într-un Crăciun. Nu. Nimănui nu-i păsa.

Nimănui nu-i păsa că ei îi era atât de foame, încât ar fi putut să leșine. Dar când era în sala de mese, cu toate fetele și femeile bătrâne (băieții mâncau separat), doar uitându-se la zeama cenușie care le era servită de ajutoarele bucătăresei, dintr-odată nu-i mai era atât de foame.

Fusesse o fată, Emily, cu care sușotea uneori în dormitor, dar ea părăsise azilul când împlinise șaisprezece ani, la numai două săptămâni după ce sosise Amelia.

– Întotdeauna să-ți iei zeama de la Mary, ajutoarea de bucătăreasă, cea rotofeie, cu un coc în vârful capului, îi șoptise Emily în a doua noapte a Ameliei.

Iar în ziua următoare Amelia le văzuse pe ajutoarele bucătăresei în șir, aplecate deasupra oalelor, punând cu polonicul lichidul cenușiu în castronașele vechi de tablă pe care fetele și femeile le întindeau spre ele. O ochise pe Mary imediat. Era singura care zâmbea. Avea o față rotundă și era mereu îmbujorată. Arăta ca un măr transformat în om.

Și atunci Amelia se apropiase de Mary și îi întinsese castronașul.

– Sal'tare, draga mea! Ești nouă aici, nu-i așa?

Amelia dădu din cap. Femeia a putut să vadă tristețea de pe fața Ameliei.

– Să ai grijă de tine, bine?

– Mulțumesc, murmură Amelia și se așezase înapoi la masă ca să descopere că, da, zeama era *un pic* mai puțin dezgustătoare cu zahăr în ea.

Și tot căuta să-i vadă fața lui Mary, pentru că era bună, prietenoasă, și-i făcea micuța scânteie de speranță din suflet să lumineze ca o stea singuratică într-o galaxie foarte, foarte întunecată.

Pe parcursul anului, Mary îi mai șoptea câte ceva despre viața ei, îndulcind monotonia azilului de săraci cu povestea ei. Ea se afla la azil de când se deschisese. Domnul Creeper avusese nevoie de cinci sute de oameni la azil ca să obțină aprobarea de funcționare, așa că bătuse toate străzile Londrei și o găsisse pe Mary dormind pe o bancă, lângă Tower Bridge, înconjurată de porumbei. Îi făgăduise un loc cald și mâncare și o viață bună, ceea ce nu se întâmplase. Dar și când se ivise o ocazie pentru Mary de a părăsi azilul, ea n-o făcuse. Hotărâse să rămână, pentru că, după cum zicea ea:

– Dacă asta era o șansă să vă fac pe voi, sărmanele micuțe, un strop mai puțin amărâte, atunci m-am gândit că o să rămân aici ca să vă îndulcesc zeama.

Însă chiar și cu aceste mici mângâieri nu trecea o singură secundă din zi fără ca Amelia să nu viseze la un singur lucru:

Evadarea.

Visa să părăsească locul acesta oribil, să-l vadă din nou pe Căpitanul Funingine și să fugă departe de oraș, la țară. Sau oriunde în altă parte decât la Azilul de Săraci al lui Creeper. Și-n fiecare minut al fiecărei zile, ea pândeă, ca o pisică urmărind o vrabie, momentul potrivit ca să dea lovitura.

De patru ori ura pentru Moș Crăciun!

Moș Crăciun stătea lângă sacul fără fund în fața tuturor elfilor în Atelierul de Jucării, pentru ultima oară în anul acela. Mulți elfi stăteau la mese. Unii țineau în mână ultimele jucării pe care le confecționaseră anul acela, gata să le lase să cadă în sac.

– Ei bine, elfi, ar trebui să fiți mândri de voi înșivă, zise Moș

Crăciun, ținând un ochi pe ceasul de pe peretele din spate al încăperii.

Toți aplaudară și ovaționară. Bobbette, specialistă baloanelor de săpun, suflă baloane de săpun. Windy, cioplitorul de fluier, suflă într-un fluier. Dimple, confecționarul jucăriilor poznașe, se așează pe o pernă țiuitoare. Bella, scriitoarea de bancuri, râse. Iar Clementine, cea cu părul portocaliu, crescătorea de mandarină pitici, leșină de entuziasm.

– Ho, ho, ho! râse Moș Crăciun.

– Tu ne-ai făcut și mai mândri, zise Humdrum, împingându-și ochelarii mai sus pe nas.

Lui Humdrum nu-i plăcea să vorbească în public din principiu, dar se lăsase furat de moment. Fața lui era acum roșie ca hainele lui Moș Crăciun. Încercă disperat să se gândească la ceva amuzant sau înțelept sau profund de spus, dar nu se pricepea la cuvinte, mai ales la cuvinte pe care să le rostești în fața unui public, așa că zise doar:

– De trei ori ura pentru M-M-M-Moș Crăciun!

Elfii strigară de patru ori ura, pentru că în aritmetica elfă întotdeauna trebuia să adaugi una, să fie cu noroc.

– Totul merge conform planului, zise Moș Crăciun. Și fără nici măcar un uruit de sub pământ.

Când Moș Crăciun rosti acestea, un clopot făcu ding-dong.

Moș Topo, care stătea lângă Moș Crăciun, se duse să răspundă la ușă. Erau copiii elfi de la grădiniță, însoțiți de educatoarea lor, Mama Loka.

Moș Crăciun râse, fiindcă întâlnirile cu copiii îl înveseleau întotdeauna.

– Ho, ho, ho! Salutare, copii! Intrați, intrați! Sunt o mulțime de jucării rămase din care să vă puteți alege!

Copiii, îmbrăcați în tunicile lor multicolore și cu fețele luminoase, umplură încăperea tropăind cu sabotii lor micuți pe podea. Însă Humdrum începu să intre în panică. Moș Topo îi văzu fața și își dădu seama care era problema. Moș Topo șopti la urechea Mamei Loka:

– Unde-i Micul Mim?

Mama Loka zâmbi.

– Chiar aici.

– Splendid, zise Moș Topo, văzând o sută șaptezeci și doi de copii elfi, dintre care niciunul nu era Micul Mim.

Atunci, Mama Loka tresări, dându-și seama că Micul Mim chiar *nu* era acolo.

Humdrum intră în panică.

Moș Topo se uită la ceasul lui. Trecuseră cinci minute peste ora Destul de Târziu, Ziua. Humdrum ieșise deja pe ușă, alergând acasă să verifice dacă fiul lui era acolo.

Moș Crăciun văzuse toată agitația aceasta, dar nu auzise despre ce era vorba.

– S-a întâmplat ceva, Moș Topo?

– Nu, nu, zise Moș Topo. Nu, nu, nu. Nicio problemă. E Destul de Târziu, Ziua, așadar e timpul să-ți iei sacul fără fund și să mergi la Câmpul Renilor.

Moș Topo se forță să zâmbească, încercând să nu lase îngrijorarea să se risipească prin aer.

– Haide, o lume întreagă așteaptă!

Sania nouă

Există un pachet uriaș, postat în mijlocul Câmpului Renului. Kip și Bibi stăteau lângă el. Bibi cea cu părul violet era Șefa Împachetării Cadourilor de la atelier, iar ultima sa însărcinare din an fusese să împacheteze acest cadou pentru Moș Crăciun. Bibi, cu o fundă în păr și cu centura făcută dintr-o panglică, arăta ea însăși ca un cadou împachetat și îi zâmbea bucuroasă lui Moș Crăciun.

Iată o hârtie de împachetat foarte frumoasă, gândi Moș Crăciun, în timp ce străbătea pajiștea acoperită cu zăpadă. Steluțe argintii

strălucitoare pe un fundal lucios, cu o fundă roșie. Până și renii păreau impresionați.

O mare mulțime de elfi nerăbdători se adunase în jur. Toți purtau tunicile lor favorite. Cele mai multe dintre aceste tunici erau verde-intens sau roșii. A lui Moș Vodol era neagră. A lui Kip era cenușie, având brodate în față cuvintele: „NU MÂNCA NICIODATĂ ZĂPADĂ GALBENĂ”.

– Ei bine, nu mă așteptam la un cadou, zise Moș Crăciun râzând și îl desfăcu repede, cu mișcări largi, aruncând hârtia cât colo, în timp ce mulțimea îl aplauda.

Și iat-o!

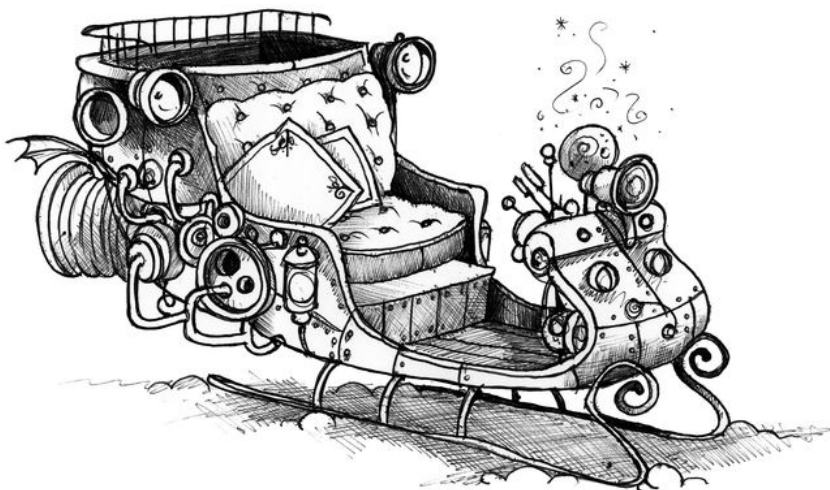
O sanie nouă.

– Arată uimitor! exclamă Moș Crăciun, pentru că așa arăta.

Roșie, strălucitoare, cu tălpici zvelte, argintii, și interiorul de lemn lustruit, era de două ori mai mare decât sania de dinainte și avea și mai multe dispozitive și cadrane la pupitrul de comandă.

Moș Crăciun se urcă în ea și se așează pe luxoasa banchetă de piele.

– Foarte frumoasă, într-adevăr!

Kip enumeră, cu vocea lui scăzută, somnoroasă:

– Aici e busola, acesta e altimetrul care îți arată la ce înălțime ești, acela din spate e unitatea de propulsie...

Moș Crăciun arată spre un obiect ciudat, cu marginile rotunjite, conectat cu un fir la restul saniei.

– Acela este telefonul, zise Kip. Te lasă să vorbești la cartierul

general al Atelierului de Jucării când ești în văzduh. Tocmai l-am inventat.

– Telefonul?

– Da. Bine, inițial l-am numit Tel-Elf-Home, dar toată lumea îi spunea greșit, așa că acum este un telefon. Ce părere ai?

(Acuma, cititorule, știu la ce te gândești. Te gândești, dar hei, stai puțin, suntem în 1841 și telefonul nu avea să fie inventat decât în 1849 de către un tânăr italian pe nume Antonio Meucci, iar un proiect similar avea să fie mai târziu patentat de Alexander Bell. Nu-i așa? Ei bine, ceea ce n-ai auzit tu niciodată a fost că amândoi, și Antonio, și Alexander, de fapt, *au primit* telefoanele în dar de Crăciun, de la Moș Crăciun, chiar în anul de după acesta despre care povestim, și că primul-primul telefon a fost cel inventat de acest elf singuratic, cu tunică lui cenușie.)

– Un telefon! exclamă Moș Crăciun. Ce lucru minunat!

Și apoi văzu cel mai uimitor lucru dintre toate, chiar deasupra panoului de comandă. Era o semisferă de sticlă, ieșită în afară dintr-un cadru de lemn. Iar înăuntru erau mici nori luminoși, verzi, violet și roz, care se învârteau încet în mici vârtejuri și se întrepătrundeau, ca niște frumoase fantome în dans.

– Wow! se bucură Moș Crăciun. Un Barometru al Speranței încorporat. Bravo, Kip! Bravo, pe cuvânt. Îți mulțumesc foarte mult pentru cadoul meu de Crăciun!

Se gândi că această sanie nouă ar fi putut fi un subiect grozav de Crăciun pentru *Zăpada Zilei*, așa că se uită în jur după Noosh, care de obicei era pe Câmpul Renilor la ora asta. Cercetă mulțimea din jurul renilor, dar nu, nu era acolo. Nu se vedea pe nicăieri, printre toate fețele acelea zâmbitoare.

Până și Moș Vodol zâmbea.

– Moș Vodol, ai văzut-o pe Noosh?

Moș Vodol se scărpină în barbă, cu nervozitate.

– I-am dat liber azi.

– O, zise Moș Crăciun și avu presentimentul că era ceva în neregulă sau, cel puțin, *nu tocmai în regulă*.

Dar apoi se uită la sania strălucitoare, la cei opt reni ai săi și la mulțimea fericită și își recăpătă buna dispoziție. Trase adânc aer în piept și se adresa mulțimii:

– ACEST CRĂCIUN O SĂ COMPENSEZE PENTRU ANUL TRECUT. O SĂ FIE CEL MAI UIMITOR DIN TOATE TIMPURILE!

Iar mulțimea părea să fie de acord.

Mușcătura

e când Amelia împingea manivela calandrului în după-amiaza aceea în spălătoria întunecoasă, își aminti de Crăciunul trecut. Când murise mama ei. Când Moș Crăciun nu mai sosise. Și când toată speranța pierise din lume. Se gândi la miorlăitul deznădăduit de adio al Căpitanului Funingine. Toate aceste gânduri i se învârtteau în minte continuu, ca manivela pe care o întorcea ea.

Gândurile i-au fost întrerupte de râcâitul scaunului de podea

când doamna Sharpe se ridică și trânti ușa, ieșind din încăpere.

Celelalte fete aveau grijă să umple uriașa cadă cu apă fierbinte. Aceasta era ocazia Ameliei. Se furișă afară, prin aburii groși din spălătorie. Pe culoar putu auzi voci și pași. Alergă spre cea dintâi încăpere goală pe care o putu găsi și închise încetișor ușa în urma ei. Se uită la ferestre. Erau foarte sus, astfel încât trebui să se suie pe un scaun ca să deschidă încuietoarea ruginită a ferestrei, apoi își folosi toate puterile ca să încerce să deschidă fereastra grea. Nu se gândise mult. Știa că asta nu era un plan propriu-zis. Hornul căminului principal al azilului de săraci ar fi fost o idee mai bună, însă n-avea nicio cale de a ajunge acolo fără să fie observată. Brațele o dureau atât de tare, erau atât de obosite și de vlăguite de puteri de la întorsul manivelei calandrului, încât oricât împingea și împingea, fereastra nu se clintea.

O, și apoi:

– CE-ȚI ÎNCHIPUI CĂ FACI?

Domnul Creeper. Izbi cu bastonul în podea și veni grăbit spre ea.

– Ia mâna de pe mine, ticălos ordinar! strigă Amelia.

Mâna lungă și osoasă a lui Creeper era chiar acolo, în fața ochilor ei, când încerca să deschidă fereastra. Așa că a făcut ceva.

Ceva nesăbuit.

Ceva prostesc.

Ceva, era sigură, cu care Căpitanul Funingine ar fi fost de acord.

L-a mușcat.

Exact. Amelia l-a mușcat de mână pe domnul Creeper, înfigându-și dinții în pielea lui cât de tare a putut. Și deși brațele ei nu mai aveau putere în ele, se dovedi că dinții ei aveau.

– AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! se văită Creeper. ANIMALULE!
SĂ IA CINEVA COPILA ASTA MONSTRUOASĂ DE PE MINE!!!

Și, în câteva momente, doamna Sharpe o smulgea de lângă Creeper, care acum se holba la urma mușcăturii roșu-stacojiu de pe pielea lui.

– Ei bine, îi zise el Ameliei, în timp ce fata se zbătea să scape din mâinile doamnei Sharpe. Douăsprezece luni și tot un animal sălbatic e! În continuare aceeași fată care mi-a dat un șut și anul trecut! La fel ca și neghiobul de taică-tău!

– Ce știi tu despre tatăl meu?

– L-am cunoscut pe când eram băiat. Am crescut pe aceeași stradă. Era un golan violent... A crezut că a face *asta* – arătă spre nasul lui rupt și coroiat – e totuna cu a călca pe coada unei pisici.

Amelia zâmbi. Ea știa că tatăl ei fusese un erou.

– Ești la fel de neghioabă ca el. Du-o jos! În beci! Și închide-o în celula răzvrătiților! Și ACOLO SĂ RĂMÂNĂ!

Astfel, Amelia fu târâtă în jos pe scări de doamna Sharpe și încuiată într-o cameră goală, fără nimic altceva decât un pat tare și o oală de noapte, și cu o fereastră mică și zăbreliț. Fata se așeză pe podeaua rece de piatră și își lăsă lacrimile să curgă șiroaie, simțind cum își pierde și ultimul strop de speranță din corp.

Copila care, odinioară, era plină de speranță, acum rămăsese complet golită. Și, astfel, exact în același timp, pe cerul de la sud de Elfhelm, Aurora Boreală își mai pierdu ceva din strălucire.

O aterizare forțată

Moș Crăciun se înalță cu sania lui prin aerul înghețat al nopții și deja – comparativ cu anul trecut – lucrul acesta era un miracol. Presupunea că totul mergea conform planului, pentru că nu fusese niciun atac din partea trolilor. Zâmbi, uitându-se la lumea de dedesubt și la fundurile renilor din fața lui. Dar, trebuia să recunoască, Barometrul Speranței din sanie nu lumina

atât de tare cât i-ar fi plăcut lui.

– Poți vedea luminile, Blitzen? Dar tu, Donner? Le vede vreunul dintre voi?

Blitzen dădu din cap, fără să se uite în jur.

Da, iată-le! Perdele vălurite de verde-pal și violet se răspândiră în văzduh.

– Drept spre ele, renilor! îi îndemnă Moș Crăciun pe reni. Drept în lumină... ESTE ATÂT DE PALPITANT!

Și tot corpul lui tremura de magie voioasă în timp ce călătorea prin Aurora Boreală, nevăzând nimic decât luminescența verde și violet (luminescență era al treilea cuvânt preferat al lui, după *magie* și *ciocolată*). Se simțea atât de binedispus și de fericit, atât de plin de încredere, încât putea face orice, chiar și să oprească timpul în loc.

Știa, totuși, că dacă voia să facă *asta*, trebuia să se grăbească. Cu luminile Aurorei Boreale pretutindeni în jurul lui, se uită la ceasul din sanie. Trecuseră doar câteva secunde după Începutul Noptii. Apăsă micul buton din mijlocul ceasului. Butonul pe care scria „STOP”.

Și Moș Crăciun urmări cum secundarul se oprește și nu mai înaintează.

– Și să *stai* așa, îi spuse el.

Ninsoarea rămăsese suspendată în aer. Trecură pe lângă o pasăre mare, alb cu negru, complet nemișcată, sus, în înaltul cerului, cu aripile larg deschise. O gâscă polară încremenită în timp. După ce Moș Crăciun împărțea toate cadourile, gâsca aceasta, alături de restul lumii, va continua să se miște de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Păsările aveau să zboare mai departe. Fulgii de nea aveau să cadă din nou. Copiii aveau să se trezească și să-și vadă cadourile în ciorăpei. Speranța avea să fie redată.

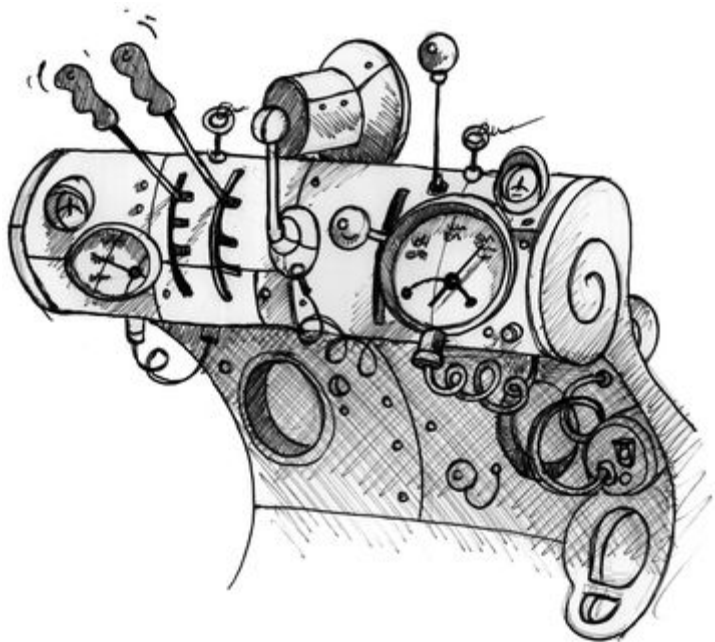
Atunci rosti numele primului copil. Primul copil pe care îl vizitase el vreodată.

– Amelia Wishart, zise, amintindu-și numele fetei de acum două Crăciunuri.

Fata care îi trimisese o scrisoare. Scrisoare care plutise prin aer, în decembrie anul trecut, și aterizase pe versantul sudic al Marelui Munte. După spusele lui Pip, prinzătorul de scrisori care fusese de serviciu, nicio altă scrisoare nu ajunsese peste munte. De atunci, scrisoarea aceea stătuse mereu la el în buzunar.

Și acul busolei se mișcă spre sud-vest, arătându-i direcția în care

trebuia să cârmească. Prin urmare, trase de hățuri cu mâna dreaptă, în timp ce unitatea de propulsie se aprinse cu o lumină roșie, intensă. Vitezometrul indică „FOARTE REPEDE, ÎNTR-ADEVĂR”, altimetrul afișă „ÎN NORI”, iar Moș Crăciun și renii străbătură iute ca gândul cei trei mii de kilometri până în Londra.

– Ho, ho, ho! râse Moș Crăciun în barbă, cu bucurie sinceră, când zbură peste Finlanda, Suedia și Danemarca.

Trecând peste casele pe care avea să le viziteze mai târziu, în noaptea aceea, sau, mai bine spus, în același timp din noapte. Era hotărât să înceapă din Londra, cu Amelia, ca să-i poarte noroc. Și, în plus, ea îi trimisese scrisoarea aceea – o scrisoare foarte importantă. Iar el trebuia să încerce să-i ofere acestei fete cel mai fericit Crăciun dintre toate. În timp ce zbura, se hotărî să le vorbească renilor. Le vorbea adesea. El era, la urma urmelor, autorul uneia dintre cel mai bine vândute cărți din Elfhelm, *Tălmăciul Renilor*.

– Să vă spun niște bancuri?

Renii galopară mai repede, de parcă ar fi putut fugi de bancuri. Moș Crăciun nu pricepu aluzia.

– Bine... Care e cel mai tare cadou din lume? Vreo idee? Nu? O toboă spartă. Pentru că nu poți s-o bați! V-ați prins? O toboă spartă! Ho, ho, ho!

Privi în jos. Erau acum deasupra apei.

– Salutare, mare! strigă el în jos.

Apoi chicoti, gândindu-se la alt banc.

– Marea n-a răspuns. Doar a făcut cu valul... V-ați prins? Adică a făcut valuri. Adică a făcut cu mâna... din cauza valurilor... E atât de amuzant, nu-i așa?

Renii nu răspunseră.

– Mai vreți unul? Mai știu. L-ați auzit pe acela despre spiridușul al cărui cap rămâne înțepenit într-un...

Moș Crăciun se opri. Totul era nemișcat, așa cum trebuia să fie. Sania încă mai zbură. Renii încă mai galopau prin văzduh. El încă se mai simțea bucuros.

Dar.

Dar, dar, dar, *dar*.

Ceva se întâmpla cu Barometrul Speranței. Bătu în el cu un deget. Apoi îi dădu un ghiont. Dar nu era nicio îndoială – luminile se *stingeau*.

– Vai de mine, zise Moș Crăciun. Nu din nou.

Afișajul altimetrului coborâse mai jos de „SUB NORI”. Moș Crăciun le strigă renilor:

– Mai sus! Nu am ajuns încă în Londra!

Renii făcură toate eforturile, dar nu păreau în stare să se ridice mai sus.

– Blitzen? Te străduiești? Blitzen, dacă ți se pare că e greu, ridică-ți capul.

Blitzen și-l ridică.

Moș Crăciun luă obiectul acela numit telefon și zise:

– Alo?

O voce îngrijorată îi răspunse:

– Alo?

Era Moș Topo.

– O, salutare, Moș Topo! Voiam doar să verific că nu s-a întâmplat nimic rău în Elfhelm.

Moș Topo își dresă glasul, la celălalt capăt al firului.

– Rău? Nu. Nu. Totul este chiar foarte bine. De ce întrebi?

– Am o mică problemă cu renii. Se pare că nu suntem în stare să zburăm destul de sus. Iar Barometrul Speranței arată un pic cam, ăăă, fără speranță.

Moș Crăciun știa că dacă nivelurile speranței erau scăzute, asta însemna una din două: necazuri în lumea oamenilor sau necazuri acasă, în Elfhelm. Sau ambele.

Moș Topo tuși, nesigur:

– Totul este în regulă, Moș Crăciun. Poți să-ți vezi de drum.

Și Moș Crăciun zări luminile slabe ale Londrei, înaintea.

– Prea bine, Moș Topo, zise Moș Crăciun, în timp ce sania coborî mai mult.

Iar Moș Topo mai zise:

– Ai grijă pe acolo.

Moș Crăciun privi pe lângă sanie, în jos. Uitase cât de *mare* era Londra – toate clădirile acelea luminate de lună și bisericile care păreau că se înșiră la nesfârșit, cu râul Tamisa șerpuind pe mijloc. Simți un gol în stomac, apoi un fior și îi văzu pe reni încordându-se din nou.

– Nu suntem încă pe Strada Haberdashery!

Îl văzu pe Blitzen întorcând capul, aruncându-i o privire disperată.

– O, dragii mei reni! Haideti! O să izbutiți! Rămâneți în aer!

Se uită la altimetru. Indica „ÎNGRIJORĂTOR DE JOS, DAR AR TREBUI SĂ FIȚI BINE“. Apoi, câteva secunde mai târziu: „NU, DE FAPT E PREA JOS. AR FI MAI BINE SĂ INTRI ÎN PANICĂ“.

Moș Crăciun se uită după un loc potrivit de aterizare. Trebuia să fie undeva pe aproape. Și trebuia să fie plat și destul de larg și de retras. De preferat, un acoperiș. Dar ce acoperiș ar fi fost destul de mare?

Și atunci îl văzu.

Cea mai mare casă din toate.

Avea o sută de ferestre, toate înalte și ordonate, ca niște soldați în poziție de drepti. De fapt, acum, dacă tot am pomenit de asta, chiar *erau* niște soldați postați în dreptul porților, purtând niște căciuli înalte, din blană neagră de urs. O casă atât de mare! Era mai mare decât Atelierul de Jucării. Era mai mare decât orice clădire din Finlanda. Era perfectă.

– Prea bine, renilor, strigă el, o să aterizăm! Donner, Blitzen, vedeți acoperișul acela? Acolo ne îndreptăm. Voi, ceilalți, nu încetiniți până ce nu ajungem acolo!

Dar ei *încetineau*. Și sania se clătina. Și atunci el observă ceva. Soldații cu căciuli înalte nu mai stăteau în poziție de drepti acum. Își îndreptară armele spre sanie.

Bum!

Răsună o detunătură. Și un glonț şuieră pe lângă ei.

Bum!

O altă detunătură.

Glonțul găuri o latură a saniei.

– Nu, nu, nu!

Asta era o veste rea din două motive. În primul rând că lui Moș Crăciun nu-i plăcea ideea că el sau renii lui ar putea fi împușcați. Și, în al doilea rând, dacă soldații se mișcau și trăgeau cu armele, asta însemna că timpul începuse din nou să curgă.

Și, da – iată! – întreaga Londră era în mișcare. Cu trăsurile și caii și cu oamenii care se duceau la slujba de noapte de la biserică.

Se uită la ceasul din sanie. Era doar Începutul Noptii, dar putea vedea că secundarul ticăia acum înainte. Apăsă cu putere butonul de „STOP“, dar nu se întâmplă nimic. Observă că Barometrul Speranței era acum doar o sticlură goală.

– A, murmură el, când sania plonjă cu repeziciune prin aer.

Văzu acoperișul pe care îl țintiseră. Era prea înalt acum. Nu aveau cum să ajungă pe el. Le trebuia mai multă magie.

– Clopoței, clopoței, veseli sună iar! cântă el.

Bum!

Și glonțul trecu prin sacul lui Moș Crăciun, iar monedele de ciocolată căzură într-o ploaie aurie.

– O zăpadă ca-n povești am primit în...

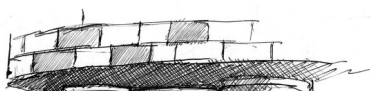
Moș Crăciun închise ochii și se pregăti de ciocnire.

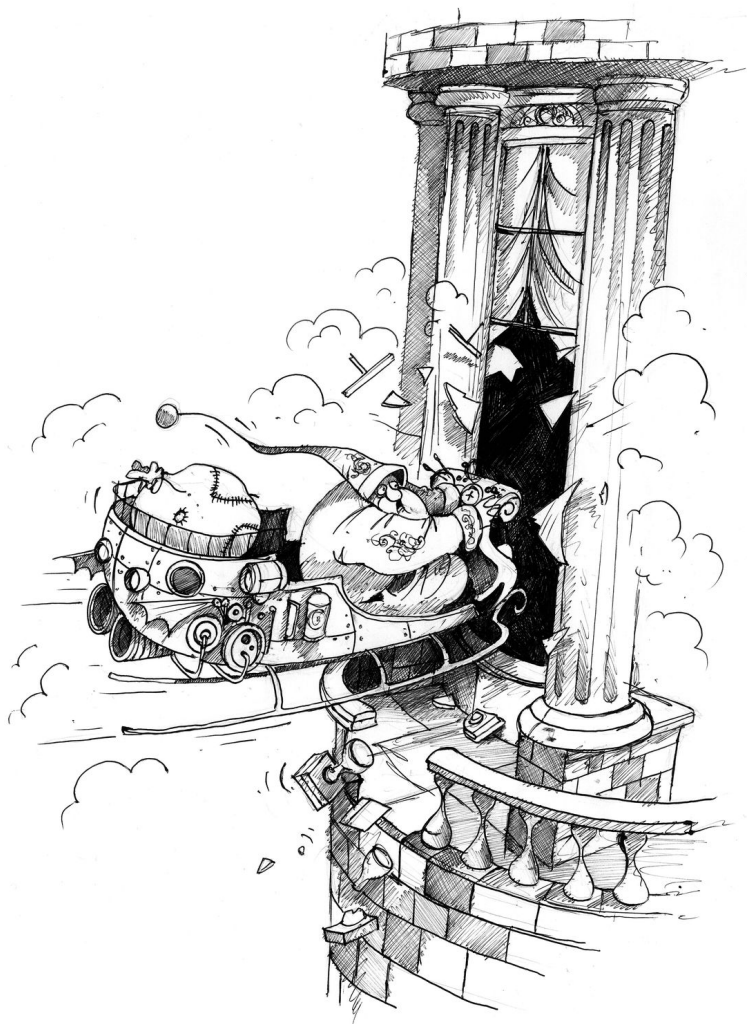
Trosc!

Numai că, în loc să se ciocnească de zidul de piatră, copitele renilor intrară într-o fereastră mare. Lemnul și sticla se sfărâmară și se făcură țandări înaintea lor.

– O, cheleş-beleş, se înfurie Moș Crăciun, folosind cea mai urâtă înjurătură a spiridușilor pe care o știa, în timp ce intra în viteză pe fereastră, în urma renilor.

Bufl!

Renii alunecară pe podeaua camerei lungi, apoi își încurcară copitele într-un covor pufos, cu model, după care se proptiră toți grămadă într-o masă. Moș Crăciun fu aruncat din sanie. Se izbi de perete. Apoi o vază gigantică de pe masă începu să se clatine, să se legene, să se bălăngănească. Și, în cele din urmă, căzu. Nimeri drept în creștetul capului lui Moș Crăciun și se sparse într-o mie de bucăți.

Se auzi un strigăt puternic. Și nu de la Moș Crăciun.

Un oaspete regal

A

lbert! strigă vocea.

Era o tânără. Purta o cămașă de noapte lungă și albă și stătea ridicată în capul oaselor într-un pat foarte mare cu baldachin, într-o cameră cu cel mai pufos și mai moale covor pe care călcase vreodată Moș Crăciun (și el călcase pe *o mulțime* de covoare). Femeia citea ceva care semăna puțin cu o revistă. Moș Crăciun era mai puțin interesat de ce anume citea tânăra, ci, din contră, de ce anume purta pe cap.

O coroană.

De aur, incrustată cu nestemate și strălucitoare.

Și o purta chiar și când stătea *în pat*.

Regina Victoria.

Regina Angliei. Cea mai puternică femeie de pe pământ. Iar el tocmai dăduse buzna, spărgând totul în cale în dormitorul ei.

– ALBEEEEEEERRTTT!

Avea o voce foarte puternică pentru o femeie atât de mărunțică.

– Cheamă gărzile! Și ia-ți pușca! Avem un intrus! Un francez mare și gras, cu barbă, care tocmai s-a prăvălit în dormitorul regal cu ajutorul unor cai-diavoli zburători. Iar unul este CHIAR foarte agitat!

– De fapt, sunt reni. Și eu nu sunt, ăă, francez. Dați-mi voie să vă explic.

Un bărbat înalt și slab, cu o față de copil și cu o mustață pufoasă care părea făcută din vată, își făcu apariția. Intră în cameră îmbrăcat în pijamale în dungi și cu o pușcă în mâini. Îndreptă pușca spre Moș Crăciun.

– E în regulă, mielușico. L-am p-p-p-prins.

– Zboară-i creierii, Albert! Fii bărbat măcar odată!

Moș Crăciun observă că mâinile lui Albert tremurau. La fel și pușca.

– Ascultați, reluă Moș Crăciun. Îmi pare foarte rău pentru toate

acestea. Și o să curățăm toată mizeria.

– O, te rog, nu-ți face griji pentru mizerie, zise Albert. Avem servitori.

Regina Victoria se uită mânioasă la Albert.

– Albert! Ce faci? De ce ești atât de, atât de... *regal* în situația asta?

– Păi, *sunt* regal, dulceață.

– Dar el e un intrus. Foarte posibil francez.

– De fapt, finlandez, cu influențe elfice, dar acestea au venit pe parcurs, adăugă Moș Crăciun, dornic să ajute.

Regina Victoria îl fulgeră din ochi pe soțul ei, cu obraji roșii de furie.

– În timp ce tu atârni jucărioarele în copacul ăla caraghios pe care l-ai comandat din Norvegia, bestia asta păroasă a venit în zbor cu diavoli săi de cai și a încercat să mă răpească!

Moș Crăciun se supără auzind acestea. Tatăl lui poate că fusese un răpitor, dar el cu siguranță nu era.

– Nu am încercat să vă răpesc.

Exact când rosti acestea, Blitzen decise că fix acum avea nevoie la toaletă. Chiar acolo, pe covorul cel gros. O grămadă mare, aburindă de balebă maronie de ren.

– O, nu! se văicări regina. Unul dintre caii-diavoli a făcut o puturoșenie pe covorul regal!

Moș Crăciun oftă, aruncându-i o privire lui Blitzen.

– Îmi pare foarte rău pentru asta.

– Împușcă-l, Albert! Împușcă-l pe păros. Și apoi împușcă-i bestiile de cai-diavoli!

Pușca tremura în mâinile lui Albert.

– Bine. Bine. Am s-o fac. Pot s-o fac, nu-i așa?

– Bineînțeles că poți s-o faci, dovecel, zise regina, ceva mai îmblânzită. Haide, dulcele meu prinț german. Împușcă-l în burdihanul ăla! De fapt, nu, că s-ar putea să ricoșeze. Țintește-i fața.

– Mi se pare greșit, știi, s-o fac chiar aici.

Regina Victoria păru din nou mânioasă.

– Ei, atunci, am s-o chem pe baroana Lehzen... BAROANĂ!
BAROAAAANĂĂĂ!

Prințul Albert dădu ochii peste cap.

– Nu dragonul de casă!

Apoi, o doamnă în vârstă, foarte corpolentă, cu umeri largi și

brațe groase, cu fire de păr în barbă și cu o rochie lungă și neagră, intră în dormitorul regal. Arăta de parcă ar fi înghițit o viespe.

– Ge ze-ntâmplă, Înăldzimea Voazdră? întrebă ea, cu accent german.

– Avem un intrus și trebuie împușcat. Albert! Dă-i baroanei pușca imediat.

Dar baroana nu avea nevoie de pușcă. Se duse la Moș Crăciun și-l apucă strâns de nas. Apoi răsuci. Apoi împinse. Moș Crăciun nu mai cunoscuse niciodată o astfel de durere. Se ținu de nas și căzu pe spate, pe podea.

Baroana se întoarse spre regină.

– Gu mulți ani în urmă, înainte ză fiu guvernanda voazdră, obișnuiam ză barticib la îngăierări de stradă. Între geledalte fete wrestleri eram gunosgută ga Teroarea din Hannovera.

Moș Crăciun se uită, cu groază, cum femeia se apleacă și-l ridică de la podea, apucându-l de tunică și de pantaloni. Începu să-l legene într-un cerc larg. Albert își puse mâna la ochi.

– Zdrobește-l, baroneasă! o îndemnă regina Victoria, aplaudând încântată. Aruncă-l pe fereastră!

Iar renii priviră îngroziți cum baroneasa Lehzen se învârti ca un titirez, din ce în ce mai repede, până când, cu un răcnet din rărunchi, îi dădu drumul. Moș Crăciun se înalță prin aer pentru a doua oară în seara aceea și zbură pe aceeași fereastră pe care intrase câteva minute mai devreme.

– *Auf Wiedersehen*, porc francez răpitor! strigă ea, cu un mic grohăit amuzat în glas.

Dasher vine în ajutor!

Moș Crăciun zbură prin aer și încep să cadă la fel de repede ca o budincă de prune. Dar, stai, ce era străfulgerarea aceea ca o umbră ce săgeta spre el?

Era Dasher! Cel mai rapid dintre toți renii. Plonjă și făcu o voltă sub Moș Crăciun exact înainte ca acesta să atingă pământul.

Bum!

Soldații trăgeau din nou, așa că Dasher îl duse pe Moș Crăciun înapoi în dormitorul regal. Când ajunseră, Moș Crăciun văzu că regina Victoria ținea acum pușca și țintea drept spre el.

– Cum fac asta? întrebă ea.

Moș Crăciun se holba la pușcă.

– Ce anume?

– Caii-diavoli zburători. Cum zboară?

Lui Moș Crăciun nu-i plăcea că ea le spunea renilor cai-diavoli, pentru că renii erau niște ființe sensibile, mai ales Prancer, și nu le plăcea să fie insultați.

– Sunt reni. N-au nimic de-a face nici cu caii, nici cu diavolii. Sunt niște ființe foarte speciale. Și zboară datorită magiei. Există magie în aer pentru că e Crăciunul. Însă e nevoie de și mai multă. De aceea ne-am prăbușit și am nimerit pe fereastra dumneavoastră. Au fost niște defectiuni de zbor...

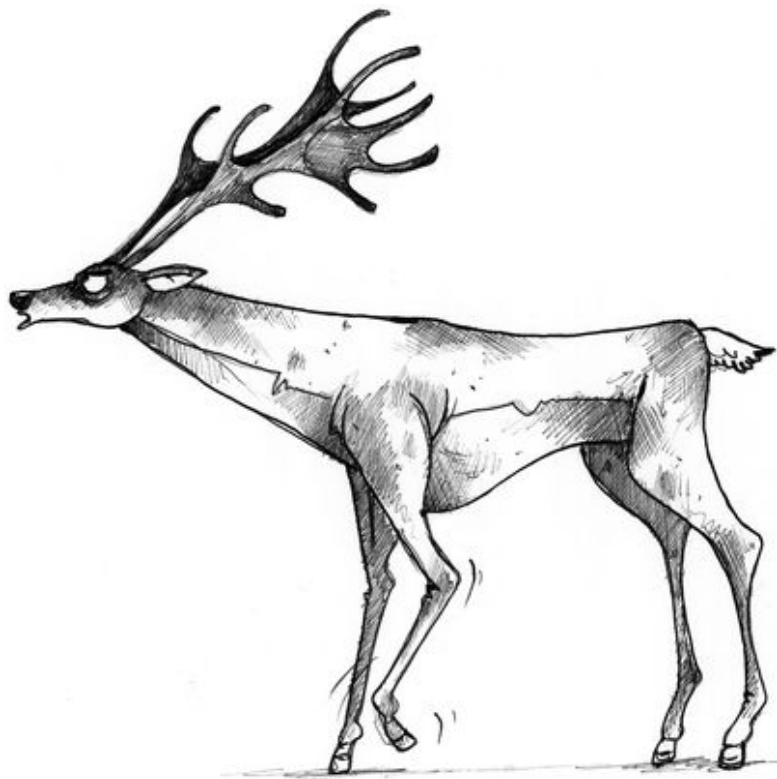
– Deci, tu cine naiba ești?

– Sunt Moș Crăciun!

– Moș Crăciun? Adică cine? N-am auzit niciodată de tine.

– Eu da, prunișoară, zise Albert tensionat, de parcă fiecare cuvânt pe care l-ar fi rostit ar fi fost de porțelan. Am auzit de el de la Henrik. Îl mai știi? Prietenul meu norvegian. Cel de la care am luat pomul. El este omul care a făcut înconjurul lumii în Ajunul Crăciunului și le-a dat cadouri tuturor copiilor în urmă cu doi ani.

– O, da. Am auzit de asta. Ce lucru înfiorător! Să te furișezi în dormitoarele oamenilor.

Moș Crăciun clătină din cap.

– Eu nu mă furișez deloc. Vedeți, eu opresc timpul în loc. Mă rog, asta-i ideea. Să folosești magia ca să le dai oamenilor speranță, ceea ce, în schimb, ajută la crearea magiei.

Asta o înfurie pe regină. Și fața ei furioasă era una dintre cele mai furioase fețe furioase din istoria omenească.

– Dând o spargere în Palatul Buckingham? Abia ne-am mutat aici. Uită-te la dezastrul pe care l-ai făcut.

Prințul Albert ridică o mână.

– Ai permisiunea să vorbești, zise regina.

– Voiam doar să atrag atenția că mai avem alte două sute cincizeci și două de dormitoare, obrăjori catifelați.

– Asta n-are nicio legătură. Baroneasă, dă-i o palmă!

Baroneasa îi dădu bietului Prinț Albert o palmă puternică peste față.

– A fost un accident, zise Moș Crăciun, referindu-se la fereastră. Îmi pare foarte rău.

Doi soldați de afară sosiră acum în dormitor, un pic fără răsuflare, după ce alergaseră pe scări.

– La dispoziția dumneavoastră, Maiestate!

Regina dădu din cap spre soldați, dar mai avea o întrebare pentru Moș Crăciun.

– Știi cu cine vorbești, nu-i așa?

– Da. Sunteți regina Angliei.

– Da, confirmă regina. Practic, regina Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei și conducătoarea Imperiului Britanic, care cuprinde majoritatea teritoriilor. Așadar, s-ar putea spune cea mai importantă persoană din întreaga lume.

– Să-l ucidem pe intrus? întrebare soldații.

– Sunt de părere că ar fi o lipsă de maniere să-l ucizi pe Moș Crăciun, interveni Albert.

– Ia mai taci, Albert, zise regina Victoria.

Și apoi îi aruncă lui Moș Crăciun o privire lungă și aspră.

– Cum știm că *ești* chiar Moș Crăciun?

– Renii zburau. Cu siguranță asta e o dovadă de magie.

– Presupun că e un pic ciudat, se gândi regina Victoria. Dar multe lucruri sunt ciudate. De pildă, peștii. Și buricele. Și săracii. Ar trebui probabil să nu te împușcăm, totuși.

Moș Crăciun era încântat la culme.

– O, vă mulțumesc. Asta chiar e o ușurare.

– Nu. O să pun să fii spânzurat, în schimb.

Moș Crăciun înghiți în sec. Trebuia să se gândească la ceva. Prin urmare, închise ochii și se gândi foarte profund. Fu cuprins de un fel de vis. Văzu o fetiță nefericită de opt ani care semăna foarte tare cu regina Victoria. Ea se afla într-o cameră plăcută, plină de lucruri uimitoare – un căluț-balansoar, titirezi, servicii de ceai, o sută de păpuși –, dar era certată aspru de o femeie cu părul strâns într-un coc. O baroneasă Lehzen mai tânără.

– Vreau la mămica, scâncea fata spre guvernanta ei. Unde e mămica?

– Ești FOARTE NEASCULTĂTOARE, Victoria! răcni baroneasa. Trebuie să te educ să fii o lady! Ai putea fi regină într-o bună zi.

– Dar eu nu vreau să fiu regină!

– Nu mai spune asta, altfel nu mai primești niciun cadou de Crăciun.

– Singurul lucru pe care mi-l doresc de Crăciun este să nu fiu regină – niciodată, niciodată, niciodată!

Și, astfel, Moș Crăciun deschise ochii și spuse exact ceea ce auzise în minte.

– Singurul lucru pe care vi l-ați dorit de Crăciun, când erați

copilă, era să nu fiți regină – *niciodată, niciodată, niciodată!*

Regina Victoria păru foarte, foarte întristată. Într-adevăr foarte, foarte tristă. Poate chiar mai tristă de atât.

– Cum de știi asta?

– Pentru că eu sunt Moș Crăciun.

Ea lăsă pușca jos și bătu o dată din palme, cerându-le gărzilor și baronesei Lehzen să plece. Când și ultimul gardian ieși din încăpere, regina se cufundă în gânduri, în timp ce Blitzzen începu să molfăie draperiile luxoase.

– N-am fost un copil fericit, știi? Toată lumea se aștepta de la mine să mă port într-un anumit fel pentru că urma să devin regină. E foarte multă presiune, când toată lumea se așteaptă de la tine să devii cineva important. Înțelege?

Moș Crăciun cunoștea sentimentul.

– Pe deplin, zise Moș Crăciun. Da, chiar înțeleg.

– Aveam multe jucării, dar nu exista nicio magie.

Moș Crăciun simți c-ar vrea s-o înveselească, așa că începu să-i cânte *Clopoței, clopoței*.

– Ce faci? îl întrebă ea.

– Cânt *Clopoței, clopoței*.

– De ce?

– Ca să vă înveselesc.

Regina Victoria izbucni în râs. Albert păru îngrijorat.

– Draga mea, unul dintre caii-diavoli mănâncă draperia.

– Nu e cal-diavol, zise regina. E un *ren*.

Și apoi îi zâmbi lui Moș Crăciun. Iar Moș Crăciun îi zâmbi și el, la rândul lui.

Ștampila regală de autorizație

Îi părea foarte rău. Regina Victoria îi ceru scuze lui Moș Crăciun.

– Să dăruiești magie copiilor, ce lucru minunat! zise ea.
– Necazul, se plânse Moș Crăciun, este că magia nu este foarte magică în momentul ăsta.

Arătă spre fereastra spartă și draperiile care fluturau în vânt ca să-și întărească spusele.

– Anul trecut n-a fost niciun pic de magie. Crăciunul nu a mai

avut loc. Și Crăciunul *trebuie* să aibă loc anul ăsta... Eu n-am avut nimic când am fost copil, suspină Moș Crăciun. Mă rog, aveam o păpușă făcută dintr-un nap. Și o sanie. Dar nu ca aceasta.

Făcu semn spre sania mare și roșie și observă o mică pâlpâire de lumină în Barometrul Speranței.

Regina avea mai multe de spus.

– Mi-ar fi plăcut să cred în magie. Să știu că unele lucruri nu pot fi explicate. Să existe un pic de mister. Asta ar fi îmbunătățit totul. Vezi dumneata, n-a existat vreo magie în viața mea, niciodată. Tot ce am făcut eu era plănuir *dinainte*, iar asta poate fi o viață la fel de monotonă precum ceața Londrei.

Regina Victoria străbătu cu grație dormitorul în cămașa ei de noapte, ajungând la o masă mică, de epocă, de culoarea castanului, la care se așeză și scrise un bilețel. Și, odată ce sfârși de scris, luă o șampilă de lemn și o apăsă pe bucata de hârtie. Aceasta lăsă pe hârtie o pată mare, roșie, cu imaginea unei coroane în centru.

– Șampilă Regală de Autorizație, zise ea cu mândrie. Poftim! Dacă dai de vreun necaz, arată-le asta. Arată scrisoarea asta oricui și va ști că a fost scrisă chiar de mine.

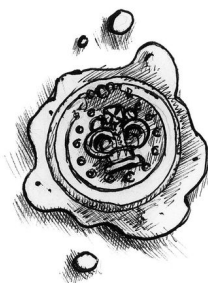
Moș Crăciun se uită la scrisoare. Nu era o scrisoare lungă. Spunea doar:

BRITANNIA REGINA

*Dragă oricine ai fi,
Fii amabil cu omul acesta.*

*Cu stimă,
a ta,
Regina
Victoria*

*Dragă oricine ai fi, fii amabil cu omul acesta.
Cu stimă, a ta, Regina Victoria.*

Moș Crăciun simți un val de căldură în burtă.

– Mulțumesc. E plăcut să ai prieteni sus-puși.

Ea schiță un zâmbet.

– La fel.

– Ce v-ar plăcea de Crăciun? o întreabă el.

Regina Victoria se gândi destul de mult.

– India mi-ar face plăcere.

– India? se miră Moș Crăciun. Cred că India e un pic cam *mare*. Pare un pic... greșit să-i dai cuiva o țară.

– Ei bine, India va fi a mea într-o bună zi. Te asigur. Dar, între timp, ar merge și un ceainic.

– Cred că am unul în plus, zise Moș Crăciun.

Se duse la sacul fără fund. Își vârî mâna înăuntru și își dori un ceainic potrivit – unul alb, cu un model albastru, drăguț, de sălcii plângătoare – și, numaidecât, simți porțelanul neted și rece al mânerului unui ceainic în palma lui. Îl scoase afară.

– Da! se bucură regina Victoria. Este exact cel pe care mi-l doream.

Moș Crăciun dădu din cap.

– Mai am o grămadă de cadouri de împărțit, zise el, în timp ce se urca în sanie și lua frâiele.

– Și dacă te prăbușești din nou? întrebă regina, arătând sincer un pic îngrijorată.

Moș Crăciun văzu că acum lumina un pic de speranță în barometru. Poate că această întâlnire cu regina fusese de ajuns ca să fie din nou puțină speranță în aer. Moș Crăciun apăsă pe butonul de stop al ceasului și, da, funcționa din nou.

Oarecum.

Regina Victoria se opri din mers. Deveni la fel de nemișcată precum portretele în ulei de pe pereți. Însă, apoi, reîncepu să se miște, foarte încet.

– Bine, dragii mei. Timpul a încetinit, dar nu s-a oprit de tot. Ar fi mai bine s-o pornim la drum și să sperăm că noi suntem îndeajuns

de rapizi, iar ei prea lenți ca să ne poată observa pe cer.

Iar renii au pornit, sărind prin fereastra spartă și luându-și zborul pe cerul Londrei. Puțin hurducat, dar au reușit să zboare în siguranță peste biserici și case și peste domul rotund ca o ceapă al Catedralei Saint Paul, trecând pe lângă porumbeii ce băteau din aripi incredibil de încet, până ce au aterizat pe acoperișul de ardezie de la numărul 99 pe Strada Haberdashery.

Pe stradă, dedesubt, un bărbat și o femeie mergeau braț la braț. Aproape că stăteau nemișcați. Dar nu chiar. Bărbatul fuma o pipă. Și-o scoase din gură cu mișcări extrem de lente. Atunci Prancer, care stătea puțin cam nesigur pe acoperiș, alunecă pe o țiglă, țigla se desprinsese și apoi începu să alunece, foarte încet, peste celelalte.

Moș Crăciun se aplecă în sanie și apăsă de mai multe ori butonul de oprire, dar țigla continuă să se miște.

– Vai de mine!

Timpul trebuia să se oprească – complet. Nu putea doar *să se poticnească* sau *să-și încetinească mersul*. Erau 222892951 de copii cărora trebuia să le dea cadourile. Ceea ce însemna o mulțime de copii. Așa că, da, timpul trebuia să se oprească.

Ceea ce nu știa el – dar era pe cale să descopere – era că o parte din răspuns se găsea chiar la baza hornului de aici. Hornul deasupra căruia păși el și intră, coborând prin simpla putere a gândului. Când trecea prin el, observă, în partea de sus, niște urme de degete în funingine. După cât de mici erau, clar aparțineau unui copil.

Hmmm, se gândi Moș Crăciun. Și acel mic *hm* urma să crească într-unul mare, foarte îngrijorător de-a dreptul.

Fata cu barbă

eva *nu* era în regulă.

Moș Crăciun o putu simți chiar înainte de a vedea patul.

Apoi văzu patul.

Și tresări.

Amelia crescuse.

Moș Crăciun știa că avea zece ani și știa că e o mare deosebire între opt ani și zece ani, dar acum ea ocupa tot patul. Și avea o burtă cât a lui Moș Crăciun. Și sforăia ca un porc răgușit.

Privi în jur.

Locul arăta la fel ca în urmă cu doi ani.

Pereții goi, cu vopseaua scorojită. Apa picura din tavan, din pricina unei spărturi în acoperiș. Și unde era pisoiful? Nu era niciun semn sau vreun miros de la pisoiful negru care dormea pe patul ei data trecută când fusese el aici.

Și lângă patul Ameliei era o sticlă.

O sticlă de whisky.

Fetele de zece ani beau whisky în zilele astea?

Apoi văzu ceva pe fereastră. O umbră micuță căzând iute – în timp real – și atingând pavajul cu un *trosc!*

Moș Crăciun văzu la lumina lunii cioburile țiglei sparte pe jos. Perechea pe care o zărise mai devreme nu se mai vedea pe nicăieri. Ninge liniștit.

O scândură a dușumelei scârțâi.

Atunci Amelia se ridică în capul oaselor în pat și avea o barbă la fel de stufoasă ca a lui Moș Crăciun, și la fel de mare, de zbârlită și de neagră ca a lui Moș Vodol. Și arăta de vreo patruzeci și nouă de ani.

– Tu nu ești Amelia.

– Ce cauți în camera mea?! răcni omul, care avea o voce dogită și arăta (și mirosea) ca un pirat.

Bărbatul apucă sticla goală de whisky și-o aruncă în capul lui Moș Crăciun. Moș Crăciun se feri și sticla se sparse de perete.

– Vai de mine! făcu Moș Crăciun.

Apoi băgă mâna în sac după ceva ce i-ar fi putut plăcea bărbatului aceluia. Scoase un petec de acoperit un ochi.

– S-ar putea să-ți placă ăsta, îi spuse Moș Crăciun, căci o să te facă să arăți și mai mult a pirat.

Bărbatului nu-i plăcu.

– Eu nu arăt deloc a pirat. Dar tu, da. Arăți ca un pirat roșu și mare.

Atunci, Moș Crăciun găsi o grămăjoară de monede de ciocolată în sacul lui.

– Eu sunt Moș Crăciun. Nu sunt hoț sau ceva. Te rog, ia astea!

– Monede? zise omul.

– Monede din ciocolată, zise Moș Crăciun. Cea mai bună ciocolată făcută de elfi.

– Făcute din ciocolată? Ce idee bună! zise bărbatul.

Muşcă dintr-una.

– Trebuie să le scoţi ambalajul, îi explică Moş Crăciun.

– O, da. Înţeleg.

– Îmi pare rău că te-am speriat. Ascultă, tu eşti tatăl Ameliei?

– Cine-i Amelia?

– Locuieşte aici. Am crezut că locuia aici.

Bărbatul se gândi puţin.

– Păi, eu stau aici de vreun an. Însă vecinii zic că femeia care a locuit aici, înainte, a murit... Avea o fată, dar n-am aflat niciodată ce s-a întâmplat cu ea.

Moş Crăciun tresări. Simţi că i se face rău, amintindu-şi de scrisoarea de la Amelia. Aceea pe care i-o trimisese înainte de Crăciunul care n-a mai avut loc.

– Bine, zise Moş Crăciun. Înţeleg. Păi, mulţumesc. Şi acum am s-o iau din loc.

Iar bărbatul fu surprins să vadă că, în loc să se îndrepte spre ușă, Moș Crăciun se îndreptă spre șemineu.

– Cum o să încapi pe horn?

– Prin magie, îl lămurii Moș Crăciun. Crăciun fericit!

Și Moș Crăciun dispăru pe horn în sus, care în mod clar era prea îngust ca să încapă prin el un om în toată firea.

Dar apoi, aproape de capătul hornului, Moș Crăciun se înțepeni puțin. Capul îi ieșise afară, dar se simțea ca și cum ar fi fost prins zdravăn în pumnul unui uriaș.

– Ei, asta e puțin jenant, zise el, când toți renii de pe acoperiș se uitară la el.

Comet râdea, cu mici norișori de aburi ieșindu-i pe nări.

– Comet, chiar nu este amuzant!

Blitzen își plecă încetișor capul, ca Moș Crăciun să se prindă de coarnele lui. Se ținu strâns și Blitzen se dădu, ușurel, înapoi.

Poc!

Moș Crăciun sări din horn ca dopul dintr-o sticlă. Din fericire, totuși, se ținea destul de bine de coarnele renului, așa că nu zbură prea departe. De fapt, făcu doar o mare tumbă peste cap și ateriză în spinarea renului.

– Mulțumesc, Blitzen, zise el, aruncându-i o privire piezișă lui Comet. Un prieten de nădejde, ca întotdeauna!

Apoi coborî din spinarea lui Blitzen și traversă cu atenție acoperișul, până la sanie.

Moș Crăciun ia o hotărâre

Așadar...

Era de-a dreptul complicat.

Felul în care funcționa magia. Aurora Boreală, oprirea timpului, zborul prin aer și toate celelalte. Depindea de multe, multe lucruri. Poate chiar de multe, multe, *multe* lucruri.

Ca să explicăm amănunțit, ar trebui să scriem o mulțime de cărți. Mai exact, șapte mii patru sute și șaiszeci și două de cărți. Și eu aș fi încântat să le scriu pe toate, dar mi s-ar toci degetele și mi s-ar face prea foame.

Și, oricum, dacă explici magia cu prea multe amănunte, își ia zborul. Știți, ca atunci când vedeți un fluture drăguț și vreți să vă uitați mai bine la el, așa că vă apropiați de fluture și atunci fluturile își ia zborul și nu-l mai puteți vedea deloc.

(Și dacă sunteți de părere că ultima frază nu are sens, va trebui să vă spun că în mod sigur are și că ați face bine s-o mai citiți o dată.)

Însă *pot* să vă spun unele lucruri. În primul rând, Moș Crăciun era nedumerit.

Știa că se întâmpla ceva în Elfhelm. Ceva ce Moș Topo nu a vrut să-i spună.

În mod sigur știa că Amelia Wishart dispăruse. Iar Amelia Wishart era importantă. Ea fusese primul copil. Ea fusese aceea care sperase cel mai mult în primul Crăciun din lume. Speranța era importantă. Speranța era principalul ingredient. Însă, speranța însăși este un alt tip de magie complicată. Amelia fusese cea care adusese destulă magie în aer pur și simplu *crezând în ea*. Și făcuse asta mai înainte ca orice alt copil din lume să fi știut despre Moș Crăciun. Ea crezuse. Nu neapărat în el. Ci în posibilitate. În acel tip de posibilitate care presupunea că un astfel de lucru precum să împarți cadouri fiecărui copil de pe pământ s-ar putea întâmpla cu adevărat.

– Bine, le explică Moș Crăciun renilor sus, pe acoperiș. Uite, cred că putem să salvăm Crăciunul. Însă trebuie s-o găsim pe fata asta. E pe undeva prin Londra. Așadar... *eu am s-o gădesc*.

Mergând printre oameni

oș Crăciun știa că niște reni pe acoperiș ar putea arăta un pic neobișnuit, mai ales când timpul curgea cu viteză normală, așa că îi mână, într-un zbor foarte împleticit, spre niște câmpuri de căpșuni acoperite de zăpadă dintr-un sat numit Hackney, la marginea orașului.

– Acuma, renilor, ia vedeți să nu faceți prostii! N-o să stau mult. Nici n-aș putea.

Așa că Moș Crăciun s-a întors în Londra pe jos. Era o experiență mai degrabă stranie. În primul rând pentru că era atât de mohorâtă și de întunecoasă.

De asemenea, nimeni altcineva nu mai purta un costum roșu-aprins, cu o căciulă la fel de roșie în completare. Singurele căciuli din jur erau negre, mai puțin bonetele purtate de femeile care ieșeau de la slujba de Crăciun. Toată lumea era îmbrăcată în culori foarte triste. El își scoase căciula roșie și o vârî în buzunar.

De asemenea, nu vedeai nicăieri vreun ren sau vreo sanie. Și nimic nu mirosea a turtă dulce. Numai fum, noroi și bălegar de cal.

– O lume fără magie, zise în sinea lui, poate fi un loc foarte trist.

Celălalt lucru straniu era faptul că timpul ba se oprea, ba repornea. Era de parcă lumea ar fi fost o mașinărie mare și stricată, care ba mergea, ba se îneca. De bună seamă, el își dorea ca lumea să rămână nemișcată și în afara timpului, pentru că astfel ar fi avut mai multe șanse s-o găsească pe Amelia și să reușească să împartă toate cadourile. Trecu pe lângă orologiul unei biserici din apropierea străzii Haberdashery, care arăta că era douăsprezece și jumătate noaptea. Aceasta era ora Foarte Foarte Târziu, în sistemul de măsurare al timpului la elfi.

Nu mai erau atât de mulți trecători acum. O bătrână stătea pe o bancă. Era complet știrbă, cu ochii lăptoși și purta un șal. Tocmai dădea de mâncare unor porumbei. Porumbeii se opriră din zbor, rămânând suspendați în aer. Apoi dădură din nou din aripi. Apoi se opriră iar.

Moș Crăciun se duse și se așeză pe bancă, lângă femeie, în timp ce ea era încremenită în timp, iar când reveni la viață, se aplecă spre el și, mirosind a ceapă, zise:

– Sal'tare, frumosule!

O salută și el și o întrebă de Amelia, dar ea nu auzise niciodată acest nume, la fel cum nu auziseră nici porumbeii când au fost întrebați.

Era o noapte întunecoasă, cu o ceață deasă în Londra. Prin urmare, când timpul se punea în mișcare, lucrurile cumva ba apăreau, ba dispăreau. Oameni clătinându-se spre casele lor, ieșiți din cârciumi, și cântând colinde de Crăciun. Un prințător de șobolani, cu buzunarele pline de șobolani. La un moment dat, în drumul lui, Moș Crăciun văzu un târg de Crăciun. Toate tarabele pe roți erau goale, mai puțin una. O vânzătoare de castane. Moș Crăciun se duse la ea.

– Castane? întrebă vânzătoarea de castane.

Avea o față ascuțită și un șal împletit, foarte colorat. Ea își scărpină capul prin șal.

– Cât vrei tu pentru trei parale.

Moș Crăciun îi dădu trei bănuți de ciocolată. Ea se uită lung la monede.

– Ciocolată, îi explică el.

Ea desfăcu una și o măncă. Închise ochii și nu scoase niciun cuvânt câteva momente, pentru că se bucura din plin de gustul ciocolatei.

– O, e o ciocolată foarte bună!

– Știu. Și reprezintă, de asemenea, bani.

Ea râse, bănuitoare.

– Unde?

– În Nord.

Ea se gândi.

– Manchester?

– Nu. Mai departe... Lasă asta. Ascultă, nu vreau castane. Caut o

fată. Numele ei e Amelia Wishart. Este... ăăă... o prietenă de familie și a dispărut. Are o pisică neagră.

– Ei bine, s-ar putea să fie pe străzi. Dacă e norocoasă.

– Norocoasă? Dacă trăiește pe străzi?

Moș Crăciun își aminti de cele trei luni când Mătușa Carlotta îl obligase să doarmă afară, pe când era doar un băiețel. Și apoi cum se chinuise să-și păstreze căldura și adormise în expediția lui spre Nordul Îndepărtat. Noptile acelea sub cerul liber îi provocau și azi coșmaruri.

– Sau ar putea fi moartă, bineînțeles. Câți ani are?

– Zece.

– Păi, zece ani e o vârstă frumoasă. O vârstă rotundă. S-ar putea să fi murit din cauze naturale.

– La zece ani?

– Moartea nu e cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui copil pe aici.

Moș Crăciun era cu totul zăpăcit acum. Și mai mult decât puțin îngrijorat.

– Serios? Ce e mai rău decât moartea?

Fața ei păli și mai mult (și era deja foarte palidă). Nasul îi fremătă de parcă s-ar fi pregătit pentru un strănut care nu se mai producea. Și apoi făcu ochii mari de groază:

– *Azilul de săraci*, șopti ea.

Moș Crăciun se încruntă.

– Ce e un azil de săraci?

– Un loc îngrozitor. Îngrozitor. Îngrozitor.

Continuă să tot repete cuvântul „îngrozitor” o vreme.

– Ei îi iau pe săraci. Am fost și eu acolo. Ei pretind că îți fac un bine. Dar nu-ți fac. Nu, nu... Eu am reușit să scap de acolo. Mi-a luat ani de zile. Unii nu sunt atât de norocoși.

– În care azil ar putea fi?

– Sunt o mulțime. Azilul Old Kent Road. Gracechurch. Bread Street. Azilul lui Smith. Azilul lui Creeper. Azilul Allah-o-îngăduie. Dowgate. Saint Mary-le-Bow. Azilul lui Jones...

Îi dădu o listă cu atât de multe nume, încât Moș Crăciun nu mai știa de unde să înceapă.

– Dar să sperăm că fata nu se află în niciunul.

– Bine, zise Moș Crăciun. O să sper.

Apoi pe chipul femeii trecu un soi de amintire, ca razele soarelui peste o stradă.

– Zici că avea o pisică neagră, domnule?

– Da. Cu un smoc alb în vârful cozii.

Vânzătoarea de castane bătu din palme.

– Stai puțin. Da. A *fost* o fată cu o pisică, că tot ai pomenit de ea. Exact acum un an! Voia să stea la mine acasă. Mi-a părut așa de rău că am refuzat-o. Dar, vezi dumneata, am o problemă cu pisicile și casa mea... ei bine, n-ar putea încăpea nimic în ea. Până și un spiriduș s-ar simți înghesuit.

– Mă îndoiesc, zise Moș Crăciun. Dar știi cumva unde s-a dus?

– Îi *era* teamă c-o să fie trimisă la un azil.

– O, nu!

– Așa că eu am trimis-o la Catedrala Saint Paul, să întrebe de doamna Broadheart. Obişnuiam s-o caut eu însămi când dădeam de necaz, pe când eram tânără. Pe mine mă cheamă Bessie, apropo. Bessie Smith.

Părea să aștepte ca Moș Crăciun să-i spună și el numele, dar n-o făcu.

– Că mi-ai adus aminte. Magia mea nu e... vreau să zic, *memoria*

mea nu mai e ce era... În ce parte e Saint Paul?

În acel moment, ea încremeni.

La fel de neclintită ca toate lucrurile din jur. Ca și fumul din castanele pe care le prăjea.

– Mulțumesc, zise Moș Crăciun, știind că ea nu-l putea auzi.

Apoi porni grăbit în direcția pe care i-o indica degetul ei nemișcat, încercând să ajungă la destinație înainte ca timpul să pornească din nou.

Pisoiul

In fața Catedralei, se uită după doamna Broadheart. Erau destul de multe doamne bătrâne, acum, că timpul începuse din nou să curgă. De fapt, ele erau singurele de pe acolo. În afară de porumbei.

Pe o bancă stătea o bătrână foarte cocoșată.

– Dumneata ești doamna Broadheart?

Ea se holbă nedumerită la Moș Crăciun.

– Nu. Eu sunt un porumbel.

– Sunt mai mult decât sigur că ești o ființă omenească.

Femeia izbucni într-un râs atât de puternic, încât căzu de pe bancă și un porumbel se lăsă din zbor drept pe fața ei.

Atunci se apropie de ei o altă bătrână. Fața îi era zbârcită ca o nucă.

– N-o lua în seamă pe Janey. A băut niște sherry. Doar e Crăciunul.

– Dumneata ești doamna Broadheart?

– O, nu, zise ea. Doamna Broadheart e la închisoare. Ea și banda ei de fete hoațe au fost prinse furând budinci de Crăciun.

Moș Crăciun dădu din cap. În mintea lui se strecură un gând îngrijorător. Dar el îl alungă imediat. Amelia nu era o hoață.

– Caut o fată pe nume Amelia. Amelia Wishart.

– Nu-mi sună cunoscut.

Și exact când spuse „sună“, clopotele bisericii începură să sune, bătrâna de pe jos izbucni în râs și porumbelul zbură de pe fața ei.

Moș Crăciun se duse și se așeză pe o altă bancă de lemn, aproape de râu. Unduirile apei, în afara timpului, așteptau fulgii de zăpadă suspendați să aterizeze și să dispară.

Fata dispăruse de mai bine de un an, așadar putea fi oriunde. *Cu un an în urmă! Poate că așa se pierduse speranța! Poate că de aceea a fost posibil atacul trolilor! Și de aceea Aurora Boreală nu strălucise...*

Închise ochii și încercă să gândească. Simțurile nu-i funcționau. Deschise ochii și se gândi la cât de frumos arăta râul.

Își aminti ceva ce îi spusese odată Moș Topo.

Magia poate fi găsită oriunde, dacă știi cum să te uiți după ea.

– Magia este aici, își zise Moș Crăciun.

Și unde exista magie, exista și speranță. Se uită la unduirile făcute de apa din râu, care se mișca din nou, ca zbârciturile pe o piele bătrână, și își puse dorința să-i arate cineva drumul până la Amelia și atunci, chiar în clipa aceea, peste șoaptele vântului, auzi un sunet.

Sunetul era: *miau*.

Un pisoi! Exact lângă el, pe bancă. Un pisoi negru. Cel mai negru pisoi pe care îl văzuse vreodată. Un pisoi ce părea făcut din noaptea însăși.

Mai puțin un mic smoc de blană albă în vârful cozii.

– Stai puțin, făcu Moș Crăciun.

Îl mai văzuse o dată, în urmă cu două Crăciunuri, când împărțise cadouri.

– Eu te cunosc pe tine.

Dar timpul se mișcă și la fel și pisoiul.

Căpitanul Funingine plecă, ținându-și coada pe sus, îndepărtându-se cu pași mici și grăbiți de râu și de Catedrala Saint Paul.

Moș Crăciun se luă după el.

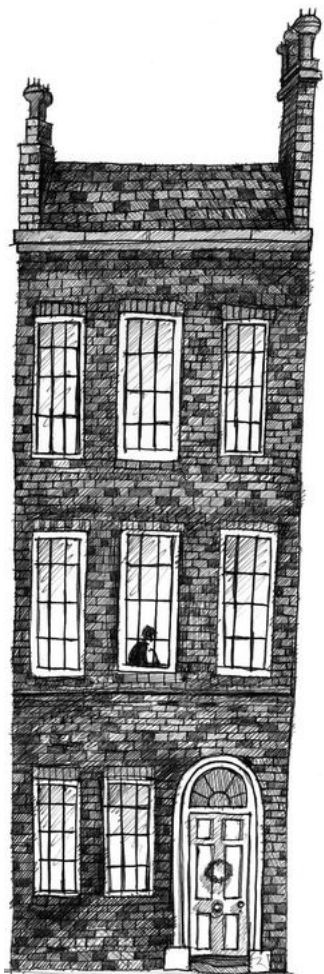

Strada Doughty, numărul 48

isoiul negru se opri, în cele din urmă, la o ușă destul de elegantă a unei case destul de elegante de pe o stradă destul de elegantă. Pe strada pustie nu erau decât o femeie și un bărbat. Bărbatul purta un joben și avea o mustață răsucită, înspicată de zăpadă, iar femeia purta o rochie lungă, strălucitoare, care aproape atingea pământul și era croită astfel încât partea din spate rămânea cu un kilometru în urma ei. Sau poate că fundul ei rămânea cu un kilometru în urma ei. Acesta era un cartier cu totul diferit de

acea parte a Londrei unde se afla Strada Haberdashery. Totul părea scump și liniștit, de parcă liniștea ar fi fost ceva pentru care ar fi trebuit să plătești. Casele erau înalte și mari și erau așezate un pic mai departe de stradă, cu uși la care ajungeai după ce urcai niște trepte, ca și când casa s-ar fi certat cu trotuarul și ceruse să nu mai aibă nicio legătură cu el. Cuplul chicoti când văzu în ce este îmbrăcat Moș Crăciun. În mod limpede, băuseră cam mult sherry la petrecerea de Crăciun la care fuseseră.

– Arată ca omul acela vesel, costumat în roșu, care ne-a adus cadouri acum doi ani, zise femeia. Lionel, cum spunea că-l cheamă?

Lordul Crăciun? Domnul Budincă? Unchiul Horn? Moș Burtă-de-Jeleu?

Bărbatul râse homeric. Un răs homeric era un tip special de răs, foarte popular printre oamenii din înalta societate a Londrei victoriene. Suna puțin ca un răs în hohote obișnuit, amestecat cu nechezatul unui cal.

– O, Petronela, ești *așa* de amuzantă.

Moș Crăciun se bucură să vadă oameni râzând. Chiar dacă râdeau de el.

– Crăciun fericit! le ură el.

Și cei doi răspunseră râzând „Crăciun fericit“, dar fiindcă timpul tocmai încetinea iarăși, le-a ieșit mai degrabă un „Cră-ă-ă-ciun-fe-e-e-ri-ci-i-i-t“.

Între timp, pisoii scoase un miorlăit foarte, foarte lent, cerând să fie lăsat înăuntru. Pisoii se uita în sus, la o ușă neagră, elegantă și la coronița de Crăciun cu care era împodobită, iar Moș Crăciun luă seama la adresă: Strada Doughty, numărul 48. Observă că era o casă cu trei etaje și prin ferestrele mari de la etajul din mijloc văzu un bărbat care rămăsese treaz până la ora aceea târzie, scriind la un birou. Bărbatul îi zări pe Moș Crăciun și pe pisoii și atunci, foarte, foarte încet, dispăru de la biroul lui. Moș Crăciun observă fulgii de zăpadă reîncepând să cadă cu viteză normală și, într-adevăr, o clipă mai târziu, bărbatul apărură în prag.

– Intră, Căpitane Funingine, îi spuse el pisoii și deschise ușa larg.

Pisoii dispăru înăuntru.

Bărbatul era foarte scund, pentru un om, dar pe puțin de două ori mai înalt decât un elf. Avea o bărbăță mică, neagră și era îmbrăcat cu o vestă mov și pantaloni în dungi. În mână ținea un stilou. Într-un oraș întunecat și sumbru, el era chiar plin de culoare. Ca un boboc de floare în noroi. Bărbatul se uită la Moș Crăciun cu ochi pătrunzători, în timp ce Căpitanul Funingine se freca de piciorul lui.

– Ce dar mai mare decât iubirea unei pisici, îi spuse el străinului în haine roșii.

Spuse acestea cu multă emfază, dând din mâini, de parcă fiecare cuvânt ar fi fost incredibil de important, iar el vorbea pe o scenă.

Moș Crăciun zâmbi și dădu din cap. Îi plăceau omul acesta și vesta lui.

– Și dragostea unui ren e destul de bună, zise el.

– Ei bine, nu știu prea multe despre reni, dar o să te cred pe cuvânt. Acum, Crăciun fericit și dumitale!

Moș Crăciun se hotărî să intre direct în subiect, înainte ca omul să apuce să închidă ușa.

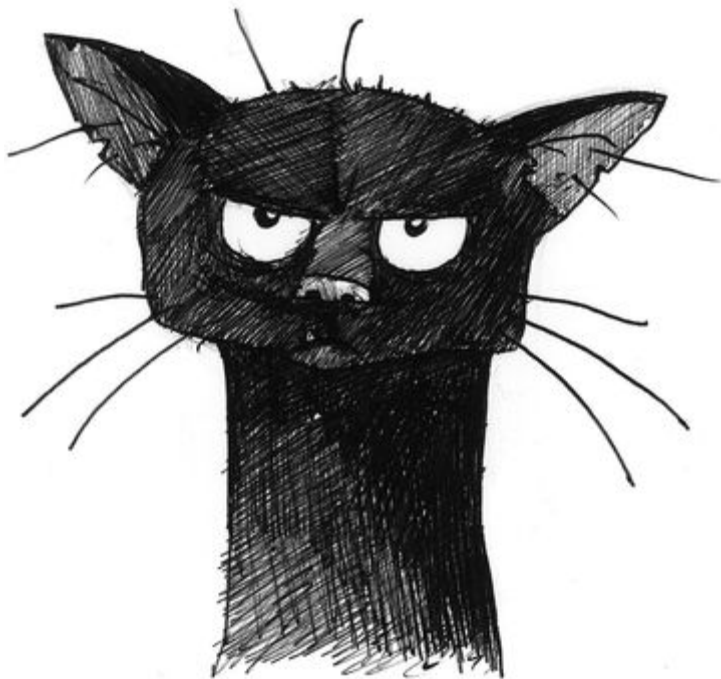
– Caut pe cineva pe nume Amelia Wishart. Pisiul ăsta a fost al ei cândva.

Ușa se deschise din nou larg. Omul era curios.

– Și cine întreabă? La ora unu în dimineața de Crăciun?

– Doar un prieten de familie.

– Și un prieten al renilor?

– Încerc să fiu prietenul tuturor.

– Și cum te numești dumneata? Pe mine mă cheamă Charles Dickens.

– O, da, zise Moș Crăciun, știu cine ești.

– Bineînțeles că știu.

– Am dat cadou cărți de-ale dumitale.

Moș Crăciun își dăduse seama că omul acesta l-ar putea ajuta, însă nimeni n-avea să-l ajute dacă nu avea încredere în el, iar calea spre încredere era adevărul. Veni mai aproape de treptele casei, să

nu-l mai poată auzi și altcineva.

– Eu sunt Moș Crăciun.

Iar Charles Dickens râse încordat.

– Sunt eu un scriitor de ficțiune, dar asta nu înseamnă că și cred în ea.

Moș Crăciun încercă din răspuțeri să-și aducă aminte copiii care locuiau acolo. Îi luă un moment, dar știa că amintirea mai era încă printr-un cotlon al minții lui.

– Lui... lui Charley i-au plăcut monedele de ciocolată? Dar lui Kate i-au plăcut stilourile pe care i le-am dăruit? Și micului Walter, drăguțul, i-au plăcut soldăței de jucărie?

– De unde naiba știi asta? întrebă domnul Dickens.

– Pentru că spun adevărul. Și îmi pare rău să te deranjez la ora asta atât de târzie, mai ales de Crăciun, dar este foarte important. Vezi dumneata, nu este destulă magie în aer ca să opresc timpul. Și, cu cât se face mai târziu, cu atât am mai puține șanse să împart toate cadourile înainte să se lumineze de zi. De asemenea, fără magie, e prea periculos să zbor cu sania mea. Renii nu sunt păsări. Se prăbușesc pur și simplu dacă nu e destulă magie în jur. Și de aceea trebuie să fie restabilită. Iar asta înseamnă că e nevoie de mai multă speranță. Data trecută, când am avut nevoie de un plus de speranță, a existat un copil a cărui speranță a fost atât de puternică, încât a făcut magia să funcționeze. O fetiță. Magia Ameliei a fost cea care m-a ajutat să călătoresc din Elfhelm – acolo unde trăiesc elfii.

Charles Dickens clătină din cap, nevenindu-i să creadă, și râse.

– Elfii? Mă scuzi că tot chicotesc, dar în mod clar ești la fel de nesănătos ca o prăjitură cu fructe. Știu că e Crăciunul, însă cam cât vin fiert ai băut?

Moș Crăciun continuă cu explicațiile.

– Vezi dumneata, în urmă cu doi ani, totul a mers conform planului. Dar la limită. A fost *numai exact* atâta magie în aer cât să reușesc. *Numai exact* atâta speranță. De aceea am început cu copila care a avut cea mai multă speranță. Cea care a crezut cel mai tare în magie. Ea ne-a susținut, pe mine și pe renii mei, în drumul nostru. Ea a făcut cumva posibil să se întâmple. Niciodată n-a mai existat un copil atât de plin de speranță. A sperat cât toată lumea la un loc. Însă, acum, speranța aceea a dispărut.

Charles Dickens se șterse la ochi cu o batistă.

– Asta e o poveste foarte tristă, dar tot nu o cred. Toate chestiile

alea despre oprirea tim...

Oprirea timpului.

Asta urma să zică. Dar nu mai apucă. Pentru că, din nou, timpul se oprise. Prin urmare, Moș Crăciun știu că asta era șansa lui de a-l convinge. Puse repede căciula lui roșie, tivită cu blăniță albă, pe capul lui Charles Dickens.

Apoi se dădu cinci pași mari înapoi și stătu în mijlocul străzii, așteptând ca timpul să repornească.

Ceea ce s-a și întâmplat.

Charles Dickens rămase cu gura căscată văzându-l acum pe Moș Crăciun în mijlocul străzii.

– Cerule! Pe toți sfinții, cum ai făcut asta?

Moș Crăciun îi făcu semn spre căciula pe care domnul Dickens nu-și dăduse seama c-o purta.

– Frumoasă căciulă! exclamă Moș Crăciun.

Charles Dickens scăpă stiloul din mână, surprins. Deschidea și închidea gura ca un pește. În cele din urmă, pricepu.

– Vai de mine! Ce magie minunată! Chiar ești Moș Crăciun. Asta e nemaipomenit! Nemaipomenit, pe cuvânt.

Întinse mâna.

– Este nespus de plăcut să întâlnesc pe cineva aproape la fel de faimos ca și mine.

– Dar, te rog, șopti Moș Crăciun, strângându-i mâna, nu trebuie să mai spui nimănui.

– Bineînțeles că nu. Haide, intră!

Moș Crăciun petrecu zece minute cu Charles Dickens în salonul acestuia. Era foarte întuneric acolo, cu numai o lumânare pâlpâind gata să se stingă, dar era o încăpere plăcută, unde aveau vin fiert de băut. Care încă mai era fierbinte.

Moș Crăciun află că Amelia fusese trimisă la Azilul lui Creeper – „cel mai rău azil de săraci din toată Londra”.

– Trebuie s-o salvez.

– Cum? În clipa asta?

– Categorie, întări Moș Crăciun. Trebuie să fie în noaptea asta, dacă mai există vreo șansă să salvez Crăciunul. Nu putem risca să pierdem un alt Crăciun. Doi ani la rând și n-o să mai rămână niciun strop de speranță.

Și atunci își dădu seama că timpul nu se mai oprise deloc de mai

bine de zece minute.

– Chiar trebuie să plec. Mai sunt numai cinci ore până când copiii vor începe să se trezească.

– Stai, îl atenționează Charles Dickens. O să ai nevoie de un plan. Și trebuie să te deghizezi. Dacă magia te părăsește, nu poți să intri pur și simplu pe un horn și s-o iei de acolo. Și, în plus, ce o să faci apoi cu ea? Unde o să vă duceți? Și dacă ea nu mai e acolo?

Întrebările erau cam multe. Și zburătăceau ca licuricii prin creierul lui Moș Crăciun.

– După părerea mea, e chiar imposibil, completă Charles Dickens.

– Nu există așa ceva, îl contrazise Moș Crăciun, când Căpitanul Funingine îi sări în poală.

Charles Dickens râse.

– Bineînțeles că există așa ceva. O mulțime de lucruri sunt imposibile. Cum ar fi să scrii o poveste când n-ai nicio idee.

Râsul deveni un oftat.

– E fără speranță.

Moș Crăciun tresări.

– Fără speranță și imposibil. Cele mai urâte cuvinte.

– Am stat la etaj în biroul meu în fiecare zi timp de cinci săptămâni, încercând să mă gândesc la o nouă poveste, dar mintea mea e goală și blocată. Am devenit melancolic. Oamenilor le-a plăcut mult ultima mea poveste, iar acum îmi fac griji că n-am să mai fiu niciodată în stare să mai scriu o alta. În prezent, mintea mea e la fel de încețoșată ca Tamisa în luna martie. Habar n-am despre ce să mai scriu.

Moș Crăciun zâmbi.

– Crăciun! Ar trebui să scrii despre Crăciun!

– Dar durează luni în șir ca să scrii o carte. Cum aş putea să scriu despre Crăciun în, să zicem, martie?

– Crăciunul nu este o *dată*, domnule Dickens. Este un *sentiment*.

Moș Crăciun văzu ochii scriitorului luminându-se ca ferestrele noaptea.

– O poveste de Crăciun? Nu e o idee prea rea!

– Vezi? Nu există imposibil.

Charles Dickens sorbi din vinul său.

– Bine, atunci, am o idee. Poți să pretinzi că ești un inspector de noapte. Azilurile de săraci, vezi dumneata, sunt inspectate. De obicei, când nu se așteaptă să fie inspectate. De pildă, noaptea. Sau de Crăciun. Dar va trebui să te deghizezi. O să te ajut eu. Poți să împrumuți niște haine de la mine.

Și, astfel, Moș Crăciun își puse cea mai largă pereche de pantaloni negri a lui Charles Dickens. Erau totuși atât de strâmți, încât, atunci când îi probă, primul nasture de sus sări și îl nimeri pe Charles Dickens în ochi.

Căpitanul Funingine râse, dar era un râs pisicesc, așa că nimeni n-a băgat de seamă.

– O să-ți dau o curea și cea mai largă mantie a mea, zise Charles Dickens. Și o să arăți aproape ca o persoană normală. Cel puțin, ca modă.

– Bine. Mulțumesc, domnule Dickens. Ar fi bine s-o iau din loc. Trebuie s-o găsesc pe Amelia și să duc cadouri la 227892951 de copii înainte de răsăritul soarelui.

– Asta e un număr foarte mare, se miră Charles Dickens. Aproape la fel de mare ca al vânzărilor mele de carte. O, noroc, Moș Crăciun! Sper s-o găsești pe Amelia. Te rog să-i dai asta când ai s-o vezi.

Și Charles Dickens îi întinse un exemplar semnat din *Aventurile*

lui Oliver Twist.

- Și să mai treci pe aici și la anul, când îți faci rondul, dacă vrei.
- Cu siguranță o să trec.

Apoi Moș Crăciun se uită la pisoii negru cu vârful cozii alb, care îl privea dintre papucii lui Charles Dickens, și își dădu seama că mai avea o întrebare de pus.

Inspectorul de noapte

oș Crăciun bătu la ușa de lemn înfricoșătoare a Azilului de Săraci al lui Creeper. Era destul de mare ca să fie chiar și ușa unui castel. În cele din urmă, veni cineva să-i răspundă – domnul Hobble, portarul.

Domnul Hobble era puțin mai înalt ca un elf. Era cocoșat, dar

brațele lui erau groase și mâinile mari și puternice.

Își ridică ochii să se uite la Moș Crăciun. Asta a însemnat o distanță destul de lungă.

– Ce?

Urmă o tăcere lungă. Moș Crăciun aștepta să întrebe mai multe, dar el nu întreabă.

– Sunt domnul...

Moș Crăciun își dădu brusc seama că nu își născocise un nume convingător.

– Domnul *Drimwick*. Și sunt inspector.

Domnul Hobble se holbă la burdihanul lui Moș Crăciun și la pantalonii lui strâmți.

– Inspector? Nu mi se pare că arăți a polițist.

– De ce? întrebă Moș Crăciun. A ce arăt?

Domnul Hobble se gândi puțin.

– O budincă uriașă cu față de om.

– Ei bine, nu sunt o budincă. Nici inspector de poliție. Sunt un inspector de azil. Am venit ca să inspectez azilul vostru.

– Domnul Creeper n-a pomenit nimic despre vreo inspecție.

– Asta pentru că este o inspecție surpriză.

– Ei bine, îmi pare rău, domnule Dribbling...

– Drimwick.

– N-ai să intri.

– Ei bine, faci o foarte mare greșeală, îi spuse el domnului Hobble. Când domnul Creeper va trebui să își închidă azilul din cauză că mi-a fost refuzată o inspecție, vrei să dea vina pe tine?

Domnul Hobble păli.

– Înțeleg. Ai face mai bine să intri, atunci, domnule Dibuit. Și ai noroc, pentru că domnul Creeper este aici chiar acum.

Moș Crăciun păli atunci mai tare decât domnul Hobble.

– Ce? Domnul Creeper este *aici*? Dar e noapte. E Crăciunul.

– Exact, zise domnul Hobble. Vezi dumneata, în urmă cu doi ani, un răuvoitor s-a strecurat în azil și a căutat să le sucească mințile copiilor cu jucării și cadouri. Iar domnul Creeper stă de pază, ca să fie sigur că nu se mai întoarce.

Moș Crăciun înghiți în sec.

– O! făcu el. Bine. Bună idee. Fără jucării și cadouri! Categorie.

Prin urmare, mai înainte ca Moș Crăciun să poată pretinde că

inspectează azilul, a trebuit să meargă să-l vadă pe domnul Creeper. Creeper se proțăpi în fața lui Moș Crăciun, bătând darabana în măciulia bastonului cu degetele lui lungi și slabe. Lui Moș Crăciun îi plăceau mai toate persoanele, dar chiar îi veni greu să-l placă pe domnul Creeper.

– Așadar, începu domnul Creeper.

Și, pentru o vreme, nu mai spuse nimic altceva. Cuvântul atârna pur și simplu în aer, la fel de acru ca și răsuflarea lui.

– Domnule Drimwick... ești un inspector. Și lucrezi pentru cine?

Moș Crăciun se gândi o clipă. Observă urma de mușcătură de pe mâna lui Creeper. Fără îndoială un copil îl mușcase, după mărimea cicatricei trandafirii.

– Pentru guvernul britanic. Și... și pentru regină.

Un zâmbet se schiță încet pe fața lui Creeper.

– Mă îndoiesc foarte tare. Vezi tu, eu conduc azilul ăsta de zece ani. Cu alte cuvinte, am condus azilul încă de la înființarea definitivă a azilurilor. Și pot să te asigur că nu ești un inspector. Inspectorii nu poartă haine prea strâmte și nu miros a vin fiert. Ești un impostor, nu un inspector. De aceea, l-am trimis deja pe domnul Hobble să-l caute pe prietenul meu, ofițerul Pry, la comisariat, și acesta va veni în scurt timp să te aresteze și să te bage la închisoare pentru că ți-ai falsificat identitatea.

Moș Crăciun nu se mai simțise atât de încurcat de când era copil. Magia fusese dintotdeauna plasa lui de siguranță. Aici, în lumea oamenilor, când magia dispărea, își dădea seama că nimic nu-l putea proteja.

– Nu mi-am falsificat identitatea!

Domnul Creeper se apropie de el. Fața lui era uscată și cenușie. Nasul îi era rupt și răsucit. Buzele, aproape negre. Răsuflarea lui, la fel de împuțită ca o canalizare.

– Nu ești un inspector de azil și chiar cred că domnul Drimwick nu este adevăratul tău nume. Vezi tu, lucrând aici – cu toate scursurile Londrei – am învățat să miros o minciună foarte ușor.

Moș Crăciun se întreba cum putea domnul Creeper să miroasă ceva când avea o răsuflare ca aia, dar nu-i spuse asta. Rămase tăcut, în timp ce Creeper fremăta din nări.

– Da. Nicio îndoială. E un iz de minciună în camera asta. Și dacă așa stau lucrurile, atunci ai comis o infracțiune foarte serioasă, pretinzând că lucrezi pentru regină. Foarte gravă, într-adevăr. Se pedepsește cu moartea.

Moș Crăciun înghiți în sec.

– Așadar, dacă nu ai o scrisoare de la Înălțimea Sa Regina Victoria însăși în buzunar, atunci ești într-un bucluc foarte mare!

O scrisoare de la regina Victoria? Bineînțeles! Exact asta avea, *într-adevăr*. Așa că băgă mâna în buzunar și-i întinse scrisoarea. Iar Creeper se uită atent la scrisul de mână și la ștampila regală și continuă să se uite, și să se uite, și să se uite, până când, în cele din urmă, se sili să zâmbească, înclină capul într-o parte și întinse una dintre mâinile lui osoase.

– Ei, domnule Drimwick! E o onoare să vă cunosc. Îmi cer iertare pentru această mică neînțelegere. Acum, când ați vrea să începeți inspecția?

– Chiar acum, zise Moș Crăciun.

Creeper făcu ochii cât cepele.

– Chiar... *acum*?

– Da.

Domnul Creeper nu putu face nimic, decât să se gândească la scrisoarea de la regină și să dea din cap, spunând:

– Prea bine, atunci să începem!

Un loc fantomatic

Asilul de săraci era un loc întunecos, chiar și în timpul zilei, dar noaptea era ca și când ai fi umblat printr-o clădire făcută din umbre. Doar câteva lămpi cu ulei erau fixate pe pereți, de-a lungul culoarelor și holurilor, dar acestea dădeau o lumină foarte slabă.

– După cum sunt sigur că știți, domnule Drimwick, un azil nu este un hotel, zise Creeper când mergeau pe culoarele pustii. Este conceput să fie cât mai jalnic cu putință.

– De ce ai vrea să faci un loc jalnic?

– Viața e dură, domnule Drimwick. Numai un neghiob ar vrea să păcălească oamenii că e altfel.

Atunci Moș Crăciun auzi ceva. Zgomote, de la etaj. Pași.

– Cine e?

Domnul Creeper zâmbi.

– Păi, vedeți dumneavoastră, în urmă cu doi ani, am avut un vizitator surpriză, sosit pe neașteptate în toiul nopții. Și când Moș Crăciun a intrat cumva în clădire, am avut grijă să confiscăm absolut toate cadourile pe care le lăsase. Iar în noaptea asta – doar ca măsură de precauție – avem niște lucrători suplimentari. Nu doar ajutoarele de bucătărește și pe cei pedepsiți să muncească și noaptea, dar și patrule de rond.

Moș Crăciun se înroși de furie și a trebuit să-și muște limba ca să nu riposteze. În schimb, s-a întors spre domnul Creeper și a zis:

– Aș putea să merg și prin restul clădirii?

– Bineînțeles.

Și domnul Creeper își potrivea pasul ca să meargă pe lângă el, așa că Moș Crăciun trebuia să adauge:

– De unul singur, dacă nu te superi.

Creeper era cât pe-acum să protesteze. Buza de jos îi tremură ca o rămă pe moarte. Dar apoi își aminti de ștampila regală de autorizație a domnului Drimwick.

– Desigur, nu mă supăr. Inspectați. Inspectați cât vreți.

Moș Crăciun se plimbă prin clădire nestingherit. Și își amintea acum de culoarele și dormitoarele acelea din vizita lui mai degrabă fără rost, din urmă cu doi ani. Trecu pe lângă o femeie bătrână care spăla podeaua și se miră de ceea ce făcea.

– Stai de veghe să nu vină Moș Crăciun? o întrebă el.

– Nu, domnule, trebuie să fac curățenie lună, ca domnul Creeper să-și poată vedea fața ca-n oglindă în podea. Vedeți, eu trebuie să muncesc și nopțile acum, pentru că am făcut ceva rău.

– Ce anume ai făcut rău?

– Am căscat când domnul Creeper vorbea.

Moș Crăciun trecu și pe lângă un băiat, atârnat cu capul în jos de șireturi, care erau legate de o țevă ce trecea de-a lungul tavanului.

– Tu ce ai făcut rău? întrebă Moș Crăciun.

– Unul dintre șireturile mele era desfăcut. De aceea acum trebuie să stau așa până dimineață.

A mai văzut alți trei băieți. Băieți mari, adolescenți. Aceștia stăteau în fața șemineului, înarmați cu cărămizi și cuțite ascuțite și un vătrai înroșit în foc. Focul duduia puternic.

– Cine-i acolo? întrebare ei când Moș Crăciun se apropie.

– Mă numesc domnul Drimwick. Sunt inspectorul de noapte. Am o scrisoare de la regină.

Le arată scrisoarea de la regină.

– Deci, trebuie să vă întreb, ce faceți aici?

– Domnul Creeper ne-a cerut să stăm de pază toată noaptea, zise cel cu vătraiul, și dacă-l vedem pe Moș Crăciun, să-l oprim și să-l însemnăm pe fund cu vătraiul ăsta înroșit.

Moș Crăciun înghiți în sec, holbându-se la vătrai.

– Ei bine, dacă o să-l văd, o să vă strig, băieți!

Moș Crăciun știa că, pentru a o găsi pe Amelia, cel mai bine ar fi fost s-o caute prin dormitoare. Își aminti unde se aflau. Acolo lăsase el darurile cu doi ani în urmă. Daruri care fuseseră confiscate înainte de micul dejun și de care niciunul dintre copii nu se putuse bucura.

Ajunse la o sală de mese mare și goală, un loc cu desăvârșire fantomatic. Era neîncălzit și te trăgea curentul, cu pereții mohorâți și ferestre înalte, sinistre, care lăsau să se vadă frânturi din norii negri ai nopții. O zăngăneală se auzi dintr-o încăpăre alăturată. Atunci Moș Crăciun se apropie pe vârfuri ca să vadă cine era acolo.

Era bucătăria unde cratițele mari, pline cu ceva vâscos și cenușiu, se odihneau pe mesele de gătit.

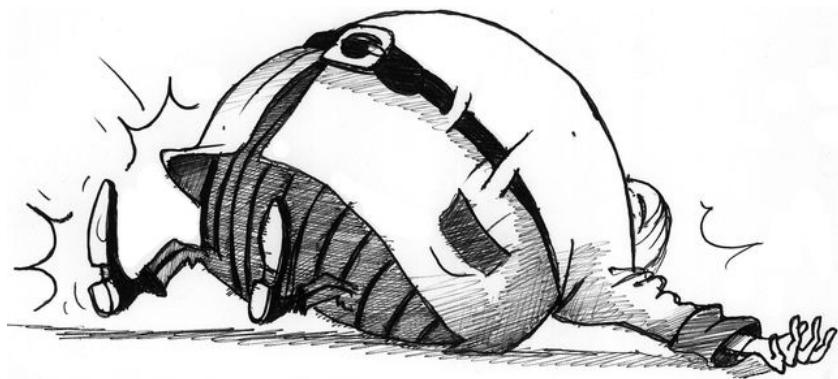
Văzu o slujnică de bucătărie la lumina unei lămpi cu ulei. Purta uniforma casei, haine de sac cafenii. Amesteca de zor ceva într-o cratiță de pe plită.

El deschise încetisor ușa bucătăriei și intră.

– Bună! o salută Moș Crăciun.

Femeia se întoarse și tresări speriată. Apucă grăbită una dintre cratițele atârinate pe lângă ea și o aruncă drept spre Moș Crăciun. Din fericire pentru el, izbuti să se ferească din calea cratiței. Dar apoi, femeia aruncă o alta și îl lovi cu putere în frunte, iar Moș Crăciun se întrebă deodată de ce se învârtea bucătăria. Apoi, totul se cufundă în beznă.

Următorul lucru pe care îl știu Moș Crăciun a fost că zăcea pe spate, uitându-se în sus la o bucată mare de șuncă atârnată de tavan.

Ceva magic

emeia se aplecă peste el. Avea obrajii trandafirii ca merele, iar fața îi era rotundă, parcă și mai rotundă din pricina faptului că tot părul îi era strâns la spate într-un coc. Ochii îi scânteiau vioi. Moș Topo îi spusese odată că poți să-ți dai seama întotdeauna dacă o persoană este bună, pentru că bunătatea e scânteia din ochi. Dar scânteile din ochii aceștia indicau mai degrabă supărare decât bunătate.

– Cine ești? întrebă ea. Ce cauți de te furișezi aici nepoftit, în toiul nopții, în pantalonii ăștia strâmți?

Și ceva din modul în care îl întrebă îl făcu pe Moș Crăciun să spună adevărul, fără să stea o clipă pe gânduri. Chiar dacă îl doborâse lat cu o cratiță zburătoare, dar avea o față în care puteai avea încredere.

Așa că îi răspunse cinstit. Îi spuse:

– Eu sunt Moș Crăciun.

Femeia râse:

– Și eu sunt Zâna Nănașă!

Moș Crăciun zâmbi.

– A! Salutare, Zână Nănașă!

Femeia râse și mai tare. Era plăcut să auzi pe cineva râzând într-un loc ca acesta.

– Tu chiar *crezi* că sunt Zâna Nănașă?

– De ce nu? Tu ai spus-o, zise el.

– Ei bine, nu sunt.

Acum râse Moș Crăciun. Uitase cât de ciudați sunt oamenii.

– Ei bine, eu *sunt* Moș Crăciun. Dar să nu mai spui la nimeni.

Femeia se uită nedumerită.

– Păi, de ce mi-ai spus mie?

– Nu știu. Dar vorbesc serios.

– Și atunci de ce iscodești slujnicele de la bucătărie pe tura de noapte în loc să împarți cadouri?

– E o poveste lungă.

Femeia nu mai văzuse niciodată o față care să-i inspire atâta încredere de la bun început ca aceea la care se uita acum. Dar totuși, Moș Crăciun! Ea auzise că Moș Crăciun era un om care reușea să zboare în jurul lumii într-o singură noapte. Cum ar fi putut grăsanul ăsta cu barbă albă să facă așa ceva?

– Fă ceva magic! Îi ceru ea. Ghicește-mi numele.

Moș Crăciun se concentrează. Își frecă ușor cucuiul din frunte.

– Problema e că... nivelurile de magie sunt scăzute. De aceea mă aflu aici.

– Lasă scuzele. Ghicește-mi numele!

– Jenny?

– Nu.

– Lizzie?

– Nu.

– Rose?

– Nici.

– Hattie? Mabel? Viola? Cedric?

– Nu, nu, nu, nu. Și Cedric e nume de băiat.

– O, da. Așa e. Scuze. M-am lăsat luat de val.

Ea se încruntă.

– Nu. Și nu mi se pare că ai fi prea magic. Am văzut mai multă magie chiar și într-o bucată de cărbune. Acum te-aș ruga să mă lași în pace, să mă întorc la treaba mea, domnule. Domnul Creeper o să fie foarte supărat că stau aici și vorbesc cu tine. Mai ales dacă o ții una și bună că tu ești Moș Crăciun. O s-o încurcăm amândoi.

– Păi, domnul Creeper crede că numele meu este domnul Drimwick și că mă aflu aici într-o inspecție de noapte neanunțată, autorizată de regină, dar ție ți-am spus adevărul. Și mă aflu aici ca să găsesc o copilă. Fără ea, s-ar putea să nu fie cu putință să salvez Crăciunul... Vezi tu, e vorba de speranță. Am nevoie de fetița care a avut cea mai mare speranță acum doi ani.

Și atunci se uită la fața slujnicei și scânteile de supărare începuseră să arate un pic mai mult a scânteii de bunătate, și poate că fusese el departe de oameni prea mult timp, dar se simți ușor îndrăgostit de ochii aceia. Un soi de căldură. Era o senzație neobișnuită, dar una magică, iar el nu mai avusese o senzație magică de nici nu mai știa când. Într-adevăr, acum era destulă magie în aer ca un nume pe care nu-l știuse până atunci să-i răsară în minte și să-l spună cu voce tare.

– Mary Ethel Winters!

Ea rămase cu gura căscată.

– N-am spus nimănui, niciodată, numele meu mijlociu.

– Născută pe 18 martie 1783. Și întotdeauna îndulcești zeama, ca s-o faci mai ușor de înghițit.

Ei nu-i venea să creadă.

– Asta este foarte ciudat!

– Și jucăria ta preferată, când erai copil, era un serviciu micuț de ceai. Iar pe păpușa ta o chema Maisie, după bunica ta.

Acum ea-și pierduse culoarea din obraji.

– Dar cum de știi toate astea?

– Doar un pic de *drimwickerie*.

– Drim-ce?

– E un tip de magie, Mary. Pornind de la speranță.

– Ești un om foarte ciudat, zise Mary. Îmi dau seama de asta mai ales după mărimea pantalonilor tăi.

Moș Crăciun se uită la șunca uriașă care atârna de tavan.

– Am crezut că aici toată lumea mănâncă doar supă.

– Aceea este șunca lui Creeper. Pentru el, pentru Hobble și pentru prietenul lui, polițistul. Nimeni altcineva nu gustă din ea.

Atunci o voce se auzi din prag. Era domnul Creeper.

– E totul în regulă, domnule Drimwick?

– Da, domnule Creeper. Doar îi puneam slujnicei de la bucătărie câteva întrebări.

– De pe *podea*?

Domnul Creeper părea bănuitor.

Moș Crăciun putu vedea că Mary era îngrijorată c-o să-i spună lui Creeper adevărul.

– Am alunecat, zise Moș Crăciun. Podeaua era atât de curată, că am alunecat și am căzut.

Atunci Creeper se holbă la pachetul de zahăr de lângă plită.

– Doamnă Winters, n-ai pus din nou zahăr în zeamă, nu-i așa?

Mary aproape că se pierdu cu firea. Și ea, ca toți ceilalți, era îngrozită de domnul Creeper.

– Tocmai îi spusese eu că un pic de zahăr în zeamă e o dovadă de mare devotament, interveni Moș Crăciun. Și o să dau bucătăriei punctajul maxim pentru asta.

Mary se uită la Moș Crăciun și parcă zâmbi – cel mai blând

zâmbet din lume – și asta făcu să vibreze ceva înăuntrul lui.

Fata de la subsol

oș Crăciun se ridică în picioare.

– Acum dacă nu te superi, domnule Creeper, aş dori să-i mai pun slujnicei alte câteva întrebări despre...

Se uită în jur. Văzu nişte unt pe un raft.

– ...despre unt.

– Unt?

– Da. Untul trebuie păstrat într-un fel foarte special.

– O să aștept la ușă, zise Creeper nerăbdător. Dar pot să întreb cât o să mai dureze inspecția asta?

– O să se termine mai înainte să se crape de ziuă, nicio grijă.

Când domnul Creeper părăsi bucătăria, Moș Crăciun fu surprins s-o audă pe Mary șoptind:

– Care copilă?

Putu vedea că acum îl credea. Inima lui tresări de fericire.

– O fetiță care mi-a trimis o scrisoare. O cheamă Amelia Wishart. Are zece ani și cred că se află aici, în Azilul lui Creeper.

Mary scoase un soi de scâncet.

– O, mi se rupe inima pentru fata aia și pentru modul în care e tratată.

– Trebuie s-o găesc. Vezi tu, sunt foarte multe în joc. Viitorul ei. Viitorul meu. Întregul viitor al Crăciunului... În care dormitor este?

– Nu este.

– *Cum?*

– Nu este într-un dormitor. A încercat să evadeze. E încuiată în celula celor neascultători.

– Asta ce mai e?

– E o cameră din pivniță. Nici măcar nu-i dau mâncare cum trebuie. Și este pusă să frece podeaua. S-o curețe la nesfârșit. Precum Cenușăreasa. O să-i duc pe furis ceva de mâncare, dar e riscant. Și, ține cont, la fel e și faptul că noi doi stăm de vorbă acum.

– O s-o ajut eu să evadeze. S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău.

Mary dădu din cap. Se uită în jur, prin bucătărie.

– Pot să prefac locul ăsta într-o capcană. Dacă trimiți...

Cuvintele i se stinseră pe buze, când domnul Creeper intră înapoi.

– Haide, domnule Drimwick! Sunt sigur că ai văzut destul din bucătărie. Ieșim afară, în curte? Sau ți-ar plăcea să vezi dormitoarele?

– Nu, domnule Creeper, zise Moș Crăciun apăsător, aș vrea să cobor la subsol.

– *La subsol?*

– Aș vrea să inspectez pivnița. Aș vrea să văd celula

neascultătorilor.

– Nu, mă tem că asta nu e cu putință.

– O, zise Moș Crăciun. Reginei n-o să-i placă asta. N-o să-i placă *deloc*. Ar putea să închidă azilul pentru că te-ai opus inspecției.

Domnul Creeper se albi la față când auzi pomenindu-se de Maiestatea Sa.

– Subsolul, repetă el. Prea bine. Urmați-mă!

Și în timp ce ieși pe culoar și începu să coboare treptele de piatră, Moș Crăciun îl întrebă dacă era cineva în celula neascultătorilor.

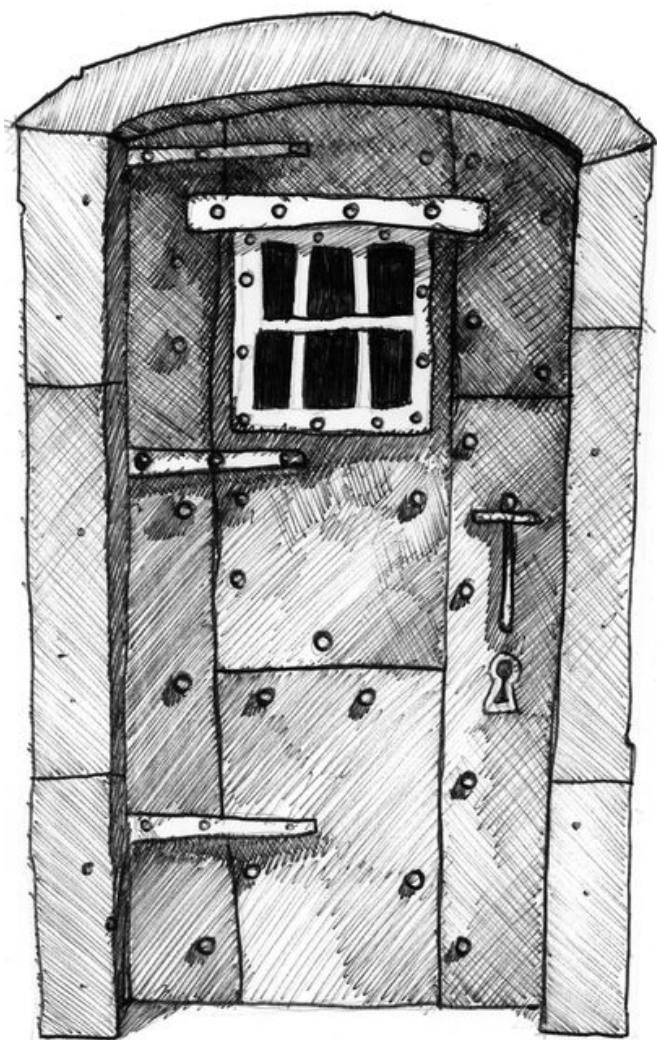
– Da, o fată. E venită de un an la azil. Dar era cu totul lipsită de educație. Cu adevărat de plâns. Cerea cărți de citit. Se văita de băile cu apă rece. Trăgea de timp când muncea. Voia animale cu care să se joace. Jelea de dorul mamei. Dar o îndreptăm noi.

Moș Crăciun încercă să-și ascundă groaza.

– O îndreptați?

Domnul Creeper îl duse pe Moș Crăciun pe niște coridoare fără ferestre.

Și în sfârșit ajunseră. O ușă de metal, cu o fereștrică mică, pătrată și cu gratii. O ușă de închisoare. Creeper vârî cheia în broască.

Crăciun nefericit

Amelia freca podeaua de trei ore. Domnul Creeper pretindea ca podeaua să fie curată până dimineață. Era obsedat de podelele curate, dar și mai obsedat de a-i face ei viața nefericită. Se uită la mâinile ei. I se înroșiseră articulațiile degetelor de la săpun. Știa că nu avea niciun rost să mai plângă. Singurul gând pe care îl mai avea acum era să nu mai simtă nimic. Ce rost mai avea să ai sentimente, dacă singurele lucruri de simțit aici erau rele.

– Crăciun fericit, murmură ea pentru sine.

Ce glumă! Nu era nimic fericit într-un Crăciun. De fapt, atât Crăciunul ăsta, cât și cel de dinainte fuseseră cele mai nefericite momente din toată viața ei.

Ei bine, Crăciunul acesta nu va mai fi nefericit, pentru că avea de gând să renunțe cu totul la sentimente.

– Nu simt nimic, își spuse ea, dar atunci, spre marea ei deznădejde, văzu o lacrimă mică, rotundă curgându-i din ochi și căzând drept în găleata cu apă săpunită.

Se șterse la ochi cu dosul palmei. Și încercă să uite de dimineața aceea magică, în urmă cu două Crăciunuri, când se trezise și găsisese ciorapul plin de cadouri la picioarele patului ei. Nimic nu doare mai tare decât amintirea fericirii pe care n-ai s-o mai ai niciodată.

În clipa aceea, îl ura pe Moș Crăciun la fel de tare ca pe domnul Creeper. Moș Crăciun o făcuse să creadă că magia era reală, dar ce rost avea magia când nu-ți putea da ceea ce-ți doreai cu adevărat?

Zgomotul de cheie întoarsă în broască.

Apoi vocea aceea cunoscută chiar în spatele ei.

– Ridică-te în picioare, Amelia! ordonă Creeper.

Amelia era prea obosită și slăbită ca să nu se supună.

– Întoarce-te!

Se întoarce și văzu că domnul Creeper era însoțit de cineva. Un bărbat în niște pantaloni prea strâmți și o haină lungă, cu o barbă albă ca un nor. Omul acesta ciudat îi zâmbi. Era un zâmbet prietenos, un zâmbet total diferit de cel pe care îl avea întotdeauna domnul Creeper. Cu toate acestea, ea nu-i putu zâmbi omului. Se

întrebă dacă mai știa *cum* se zâmbește.

– Bună! o salută omul cu blândețe.

Ea nu răspunse.

Și omul tresări când domnul Creeper se răsti la ea:

– VORBEȘTE CU OMUL, NEPOLITICOASO!

Amelia se uită la domnul Creeper cu o privire care ar fi putut îngheța apa. Însă domnul Creeper nu era făcut din apă. Nu avea nici măcar sânge. Era doar piele și os și ură, iar o privire, oricât de cruntă, nu-l putea atinge în niciun fel.

– E în regulă, zise celălalt om.

– Nu, domnule Drimwick, nu e.

– Bună seara! îl salută Amelia brusc.

Nu putu suferi modul în care se auzi vocea ei – abia șoptită, tremurătoare, risipindu-se iute în aer. Omul cu barbă albă se uită la ea cu tristețe în ochi. Îi era simpatic omul ăsta, și pantalonii lui caraghioși, dar cum ar fi putut să aibă încredere în el? Ce căuta cu domnul Creeper în toiul nopții? Și nu orice noapte, ci noaptea de dinainte de Crăciun.

– DOMNULE! strigă Creeper. Bună seara, DOMNULE!

– Vă rog, interveni Moș Crăciun, fără să se poată abține. Vă rog să nu-i vorbiți așa. E încă un copil.

Domnul Creeper își îngustă ochii, studiindu-l pe vizitator. Amelia recunoscuse expresia asta pe fața lui Creeper. Se numea suspiciune.

– Domnule Drimwick, aş putea îndrăzni să vă întreb care e prenumele dumneavoastră?

Vizitatorul şovăi, iar în momentul acela nu-i veni nimic în minte decât adevăratul lui prenume.

– Nikolas, zise el.

– Nikolas Drimwick. Ce interesant. Prenumele meu e Jeremiah. Jeremiah Creeper. Acum, dacă tot ne spunem pe numele mic, o să fiu sincer cu dumneata. Un copil trebuie să cunoască manierele şi disciplina...

– Şi fericirea. Şi râsul. Şi joaca. Acestea sunt cele trei ingrediente ale vieţii.

– Ce fel de inspector de azil eşti dumneata?

– Unul cu inimă, îi răspunse Moş Crăciun.

Şi se uită chiar sever la domnul Creeper.

Amelia îl privea acum cu atenție pe Moș Crăciun. Era obosită și flămândă, iar apa cu săpun îi irita pielea, dar creierul ei ticăia, tic-tic-tic.

Nikolas.

Era ceva în legătură cu numele ăsta. Ceva familiar. Oricât scotoci prin memorie, își dădu seama că nu întâlnise niciodată pe cineva cu numele Nikolas. Avea sentimentul ciudat că-l cunoaște pe omul acesta, dar nu știa de unde să-l ia.

– Așadar, domnule Creeper, de ce e fata aceasta aici și nu în dormitor?

– Pentru că a fost prinsă încercând să sară pe o fereastră, îl lămurii domnul Creeper.

– Păi, sincer să fiu, nu mă surprinde.

– Voia să evadeze. Așa că am încuiat-o aici, jos. Și i-am oprit mâncarea. În afară de coji de pâine și apă.

Omul acesta – acest „Nikolas Drimwick” – se făcu roșu de mânie, observă Amelia.

– Și îți închipui că, dacă o încui într-o celulă din pivniță, ai s-o convingi să vrea să rămână? Începu el, cuvintele zburându-i din gură pe nerăsuflăte.

– Nu-mi pasă ce *vrea* ea! izbucni cu dispreț domnul Creeper. Cui îi pasă ce *vrea* un copil? Tot ce contează este ce *merită* un copil. Și pot să-ți spun că o cunosc pe fata asta de mai multă vreme. Mama ei a fost prea îngăduitoare cu ea. Iar ea n-a știut ce-i greul. A fost un coșar prost-crescut și șleampăt, cu maniere la fel de spurcate ca și hornurile pe care le curăța. Presupun că, dacă ești înconjurat de funingine tot timpul, îți murdărește sufletul.

Asta o făcu pe Amelia foarte mânioasă. Simțea cum urcă mânia în ea ca o perie pe horn. *Nu* dusese o viață ușoară. Totuși domnul Creeper o prezenta acum de parcă ar fi fost o mică regină Victoria sau ceva de genul acesta. Și cum de îndrăznea el s-o acuze pe mama ei, când mama ei nu era de față ca să se poată apăra?!

Dar atunci domnul Drimwick, cel sugrumat în pantaloni, zise ceva destul de ciudat, privind-o pe Amelia drept în ochi.

– O, mă îndoiesc, domnule Creeper. Eu cred că poți să rămâi un *căpitan* adevărat și dacă ești înconjurat numai de *funingine*.

Da. Nu mai încăpea îndoială. Îi transmitea un mesaj. Accentuase acele două cuvinte. „Căpitan” și „Funingine”. Îi spunea că știe despre Căpitanul Funingine.

Și apoi se întâmplă ceva și mai ciudat. Se mișcă. Omul se *mișcă*. Nu făcu un pas, nu umblă, ci se mișcă *fără să-l vadă nimeni*. Acum era la un pas distanță de unde fusese. Și nu numai atât. Ceva se întâmplase între cele două poziții. Avea impresia că se aplecase și îi șoptise la ureche: „Nu sunt domnul Drimwick. Sunt Moș Crăciun și am venit ca să te ajut să scapi din locul acesta”.

Avea impresia că îl strigase pe renul său, Blitzzen, cât îl ținuseră plămânii.

Dar cum să se fi întâmplat toate acestea într-o fracțiune de secundă?

– Domnule Drimwick, ești cu adevărat un om foarte ciudat, zise Creeper cu amuzament distant.

– Da, zise Amelia, încercând să-i dea de înțeles lui Moș Crăciun că știa ce se petrecuse. Un căpitan adevărat. Pricep.

Amelia se uită fix la Moș Crăciun și încercă să-i transmită prin privirea ei un mesaj. Mesajul era: *Trebuie să mă scoți de aici. E groaznic aici. Nu mai suport să rămân nicio zi!*

Iar Moș Crăciun era foarte priceput când venea vorba de limbajul ochilor.

– Ei bine, domnule Drimwick, presupun că ai văzut destul! zise Creeper. Hai să-ți găsim un alt loc de inspectat.

Amelia simți disperarea ca pe un gol imens în pieptul ei, la gândul că avea să fie lăsată singură în celula din pivniță. Și își dădu seama că, deși crezuse că se stinsese, ceva încă mai palpita în sufletul ei.

Speranța.

Speranța de evadare.

Speranța de o viață mai bună.

Speranța de a-l găsi pe Căpitanul Funingine.

Speranța de a fi din nou fericită.

Și Moș Crăciun părea că înțelege toate acestea, pentru că îi făcu Ameliei cu ochiul. Pe furiș. Prea discret ca domnul Creeper să observe. Însă negreșit îi făcuse cu ochiul, parcă spunându-i „E timpul”.

Șireturile lui Creeper

Moș Crăciun făcu semn spre pantofii lui Creeper și zise:

– Atenție, vi s-au desfăcut șireturile.

Iar domnul Creeper se uită în jos și se încruntă.

– Asta-i imposibil. Șireturile mele sunt întotdeauna legate cu nod

dublu. Niciodată nu se desfac. Totuși, ai dreptate. S-au desfăcut... Amelia, leagă-mi șireturile!

Amelia șovăi o secundă, apoi se ghemui și îi legă șiretul. Exact când Moș Crăciun se gândea ce să facă în continuare, Amelia se ridică iute și-l îmbrânci pe domnul Creeper cu toată puterea, cu ultimele fărâme de simțire pe care le mai avea, iar el căzu pe spate și Amelia ieși în fugă din cameră.

– OPRIȚI-O!!! răcni Creeper.

Apoi răcni din nou, cu și mai multe semne de exclamare:

– OPRIȚI-O!!!!!!

Dar Amelia ajunsese pe culoar și se îndrepta spre scări. Creeper se ridică și încercă să fugă după ea, însă șireturile îi fuseseră înnodate între ele, așa că pică din nou, cu fața înainte, de data asta aterizând drept în nas și scăpând cheile din mână, care se duseră cât colo, oprindu-se lângă pantofii mult prea mici ai lui Moș Crăciun.

– Fata aceea! strigă el. Ți-am spus eu că e sălbatică! OPREȘTE-O!!!

– Dumneata rămâi aici, domnule Creeper. O prind eu.

Moș Crăciun se aplecă și luă cheile.

– Ce faci? se tângui domnul Creeper.

Însă era prea târziu. Moș Crăciun închisese ușa și deja răsucea cheia în broască.

– Domnule Drimwick! Domnule Drimwick, îți cer să deschizi ușa asta imediat! Mă auzi? Domnule Drimwick! se răsti Creeper prin fereștrua cu gratii, în spatele căreia era acum el cel închis.

– De fapt, nu mă cheamă domnul Drimwick. Mă cheamă Moș Crăciun. Încântat de cunoștință!

Atunci, domnul Creeper scoase un urlet plin de ură.

– Aaaaa! Hobble! Domnule Hobble! Sunt în pivniță! Scoate-mă de aici!!!

Copil evadat

Amelia continuă să fugă. În sus, pe scări. Pe culoare. Știa că oamenii lui Creeper erau la post, în noaptea asta, patrulând prin azil, așa că se uita în toate direcțiile. Spera că Moș Crăciun era de partea ei, dar el o mai dezamăgise înainte. Trebuia să iasă neapărat. Alergă prin fața dormitoarelor, știind că nu trebuia să se oprească.

Apoi, tocmai când Amelia ajunsese în sala de mese, chiar în fața ușii de la bucătărie...

– Te-am prins! Obrăznicătură!

Doamna Sharpe o strângea nemilos de braț.

– Am evadat din detenție, nu-i așa? Domnule Creeper! Am prins un copil evadat! Domnule Creeper!

Amelia încercă să se elibereze. Dar doamna Sharpe avea o strânsoare ca de menghină și o voce stridentă. Încerca să scoale tot azilul în picioare.

– COPIL EVADAT! COPIL EVADAT! TOATĂ LUMEA, DEȘTEPTAREA! AM NEVOIE DE AJUTOR AICI!

Amelia simți că strânsoarea de pe brațul ei se slăbește. Și când se uită peste umăr, văzu fața doamnei Sharpe prefăcută într-o oală. Mary, slujnica de la bucătărie, răsturnase o oală uriașă, plină cu zeamă, în capul doamnei Sharpe. Oala se dovedi a fi perfect de mare cât să îi intre complet pe cap și să-i prindă și umerii. Lături cenușii, groase curgeau șiroaie pe tot corpul ei. Amelia putu să se elibereze.

– Scoateți-mă de aici! strigă doamna Sharpe. Scoateți-mă din oala asta imediat!

Însă nimeni nu putea auzi ce spunea, pentru că vocea ei era doar o bolboroseală în zeamă. Ea umbla de colo până colo, lovindu-se de obiectele din jur, până când alunecă într-o baltă de mâncare și căzu zgomotos pe podea cu un zăngănit.

– Îți mulțumesc, Mary! strigă Amelia.

Mary clătină din cap.

– Nu-i timp de mulțumiri!

Amelia auzi pași și se întoarse, gata să fugă, dar era Moș Crăciun.

– Hobbles îl eliberează pe domnul Creeper, zise el, gâfâind. Trebuie să ne grăbim.

Mary zâmbi.

– Am presimțit că s-ar putea să fie niște necazuri. Hai să-i așteptăm și apoi să-i atragem în bucătărie. Am pregătit totul!

Zgomotul pe care-l făcea doamna Sharpe, zăngănind primprejur cu oala în care era captivă, îi atrase pe Hobbles și pe Creeper spre sala de mese, iar tropăitul lor răsuna pe holuri ca un tunet.

Apoi, când ajunseseră, Mary, Moș Crăciun și Amelia alergară în bucătărie.

– Stați în spatele ușii! zise Mary.

Și asta făcură toți trei. Amelia a fost cea care a observat că podeaua era foarte lucioasă, chiar și pentru podeaua unui azil de săraci. Se uită la Mary în timp ce pașii se apropiau.

– Domnul Creeper vrea ca noi să păstrăm toate lucrurile strălucitor de curate. Așa că am făcut podeaua cât mai strălucitoare cu puțință, folosind untul care-i place lui Creeper atât de mult, explică Mary.

Și atunci ceva comic se întâmplă. Moș Crăciun izbucni în râs cum n-o mai făcuse de mult, dând frâu liber unui „ho, ho, ho!” destul de puternic. Domnul Creeper și Hobble intrară în încăpere amândoi deodată, dar în loc să se oprească, picioarele le fugiră de sub ei, alunecară, patinară și se duseră târâș pe podeaua unsuroasă, fără să se poată controla.

– Aaaaaaaaaaaa! strigă Creeper.

– Aaaaaaaaaaaa! strigă Hobble.

Hobble încercă să se ridice, dar căzu înapoi în fund, în timp ce domnul Creeper se folosea de baston, încercând să stea din nou pe picioare.

– Stați! zise Mary, râzând și ea. Urmează partea cea mai

amuzantă.

Și, cu acestea, dezlegă o sfoară de lângă ea și o manivelă încep să se rotească. Cu un șuierat, uriașa bucată de șuncă afumată roz, care atârna de tavan, se prăbuși. Ateriză cu o bufnitură puternică peste domnul Creeper, turtindu-i jobenul și trântindu-l iarăși la pământ. El și domnul Hobble nu mai erau decât o adunătură de brațe și picioare, care semăna cu un păianjen mototolit.

– Repede! le zise Mary celorlalți doi. Trebuie să ieșiți de aici!

Ultima fugă a Ameliei

cum se strânseseră și alte persoane în sala de mese. Doamna Sharpe își scoase oala și, deși încă mai șiroia de zeamă, striga:

– Opriți-o pe fata aceea imediat!

Un grup de săraci de la azil stăteau docili de pază la cea mai apropiată ușă.

– Nu poți ieși pe acolo, fetițo, strigă Mary în spatele Ameliei. Ești coșar, nu-i așa? Poate că șemineul e cea mai bună soluție.

Dar Moș Crăciun își aminti de focul care ardea puternic în vatră și

de băieții care îl păzeau.

– Nu, e focul aprins.

Amelia continua să fugă, smucindu-se să se elibereze de diversele mâini care încercau s-o prindă.

Vocea lui Creeper tuna și răsună prin toată sala de mese.

– OPRIȚI FATA ACEEA!!! Toată lumea! Opriti-o! OPRIȚI-O ÎN CLIPA ASTA!!! Trebuie s-o oprim, Hobble!

– Ce să facem? strigă Mary la Moș Crăciun.

Moș Crăciun se pregătea să-i răspundă, când, din toată hărmălaia aia, auzi un tropăit foarte slab. Zgomotul venea de pe acoperiș.

Numai el, Moș Crăciun, putea ști ce era zgomotul acela, pentru că îl auzise de multe, multe ori înainte.

Era zgomotul făcut de copitele renilor care aterizau pe acoperiș.

– Renii mei, zise el încetșor, ca pentru el.

Amelia se întrebă ce ar fi făcut Căpitanul Funingine în situația aceea. Ea credea că pisicile sunt mult mai deștepțe decât oamenii, cel puțin la a scăpa din diverse situații. Și hotărî că motanul ar fi sărit pe mese, așa că asta făcu și ea. Se urcă pe cel mai apropiat șir de mese și alergă de-a lungul lor, sărind jos, la capăt.

– Nu pot s-o văd, domnule! Sunt atâtea persoane aici. Și e întuneric ca într-un horn, zise Hobble.

Dar Creeper putea vedea aproape la fel de bine pe întuneric cum vedea și pe lumină.

– Iat-o! zise el. Pe mese. Uite! Aleargă. O să încerce să se ducă la ușa din capătul celălalt. Cineva să stea de pază acolo!

– Nicio grijă, domnule Creeper! Am încuiat-o eu.

Și Hobble îi arată o cheie mare de fier.

– Foarte bine, Hobble! Foarte bine, într-adevăr.

Amelia ajunse la ușă. Descoperi că era încuiată. Apoi încercă s-o împingă și s-o deschidă cu forța, izbindu-se în ea cu umărul.

– Haide! se tânguia ea. Haide! Haide!

Toată lumea din sală voia s-o oprească să nu evadeze, mai ales acum, când domnul Creeper era aici. Singurele persoane de partea ei erau Mary și Moș Cr...

Abia atunci își dădu seama că Moș Crăciun se îndrepta în direcția opusă. Îl văzu în celălalt capăt al sălii mari, întorcându-i spatele și plecând.

Tipic.

O lăsa baltă din nou.

Bineînțeles. La ce altceva s-ar fi putut aștepta din partea lui?

Simți cum mânia o inundă pe dinăuntru ca un fluviu de lavă topită și izbi cu mai multă forță în ușa cea mare.

Lovi cu pumnii în ea, deznădăjduită.

Buf, buf, buf!

Dar Amelia nu putea face nimic. Iar domnul Creeper avea acum mâna lui osoasă, mirosind a șuncă, pe umărul ei.

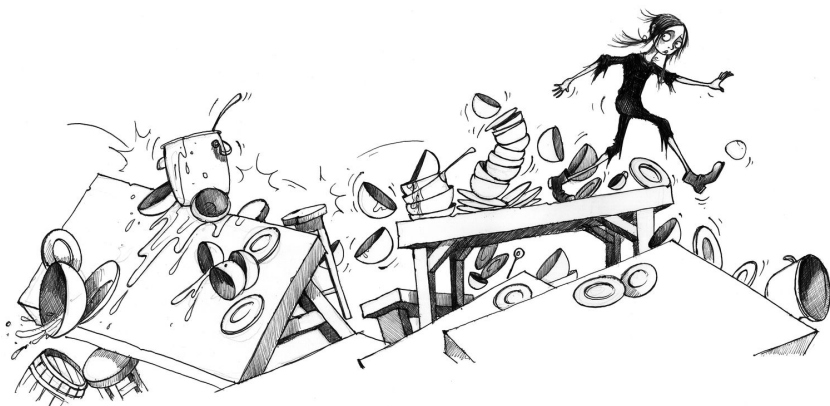
– Nu există nicio cale de scăpare, îi spuse el, zâmbind demonic.

Buf, buf, buf, buf, buf, buf, buf.

Se dădu bătută.

Creeper încuviință satisfăcut.

– Tu o să fii închisă foarte multă vreme.

Evadarea lui Moș Crăciun

ra prea mare zarva în sala de mese ca Moș Crăciun să-i explice Améliei ce avea de gând să facă. Așadar, văzând că tot azilul se ducea – ba nu, *dădea năvală* – după Amelia, hotărî că modul cel mai bun de-a o ajuta era să dispară pe culoarul din fundul sălii de mese, care traversa aripa unde stăteau bărbații, până la brutăria unde focul încă mai ardea vuind, iar băieții încă mai păzeau șemineul.

– Ce se petrece? întrebă băiatul înalt, cu față de șobolan – cel cu vătraiul.

Moș Crăciun găsi iute un răspuns.

– E Moș Crăciun! E în sala de mese. Încearcă toți să-l oprească. Dați fuga, băieți, altminteri domnul Creeper o să fie groaznic de supărat pe voi trei...

Băieții se uitară unul la altul. Dădură din cap. Se albiră la față. Apoi dispărură pe hol.

Moș Crăciun chicoti, ceea ce făcu să-i sară încă un nasture de la pantaloni. Dar apoi se confruntă cu o altă problemă. Focul ardea cu putere. Cum ar fi putut cineva să urce pe coș fără să se facă scrum?

În timp ce Moș Crăciun se uita la flăcări, observă un firisoș subțire de lichid sclipitor curgând peste ele. Lichidul continuă să curgă, stingând focul.

Moș Crăciun se uită la tăciunii care sfârâiau și la șuvoiul galben care-i stingeă și știe exact ce era. *Pipi de ren*. Și, foarte probabil, al lui Blitzen, judecând după culoare.

Șemineul era mare, iar Moș Crăciun își aminti, din experiența trecută, că și hornul era larg, așadar nu-i trebuia prea multă magie ca să-l urce. Se aplecă și se urcă pe tăciunii aceia udați, stinși, calzi, și se strădui cât putu să nu atingă părțile umede ale hornului, închizând ochii. Își opri gândurile și începu să-și dorească și să creadă că stătea pe acoperiș lângă renii săi, și, într-adevăr, în secunda următoare, acolo era. Și acolo erau și renii. Opt la număr. Și sania roșie, strălucitoare.

– Salutare, frumoșii mei! zise el, urcând în sanie.

Se uită la Barometrul Speranței și-l văzu licărind mai puternic.

– Acum haideți, repede, că avem treabă!

Amelia, ținută de domnul Creeper, o văzu pe Mary alergând prin sală printre șirurile de mese, spre ea. Spre domnul Hobble și Creeper. Ținând în mână o cratiță, își rotea brațul ca o morișcă din ce în ce mai rapid.

– Oprește-o, Hobble! porunci Creeper.

Și atunci, Hobble, supus, îi tăie calea.

– Femeia cu cratița vine spre voi! strigă Mary și își roti brațul într-un cerc perfect, ridicând cratița.

Cratița îl pocni direct în față pe domnul Hobble și îl aruncă doi metri înapoi. Apoi Mary se proțăpi înaintea lui Creeper.

– Pune cratița jos, doamnă Winters.

– Domnișoară. *Domnișoara Winters*. Nu mi-am găsit niciodată bărbatul potrivit.

Domnul Creeper făcu semn din cap spre un băiat înalt, cu față de șobolan, care se furișă în spatele lui Mary și încercă să-i smulgă cratița din mână.

– Pot să spun că-mi doresc să nu-ți fi îndulcit vreodată zeama, tinere Peter...

– Îți dai seama că ai comis o infracțiune foarte serioasă, domnișoară Winters, zise domnul Creeper. Violență cu o cratiță. Pe deasupra, ai uns podeaua cu unt și ai încercat să mă ucizi cu o bucată mare de suncă.

– Ei bine, dumneata știi totul despre infracțiuni, domnule Creeper, zise Mary, smulgând înapoi cratița din mâinile lui Peter și făcându-l să se ducă de-a rostogolul pe podea. Tot azilul ăsta e o

infracțiune. Nu e legal să ții oamenii încuiați așa. Eu nu mai lucrez pentru dumneata.

– Eu salvez oamenii de pe străzi.

– Îți place puterea, zise ea.

– Ești un monstru, adăugă Amelia, zvârcolindu-se să scape din strânsoarea lui.

– Îmi place puterea fiindcă vrea să curățe societatea de toată mizeria, da, mârâi Creeper. Să păstrez ordinea și să-i învăț pe alții ce înseamnă bunele maniere și respectul... Așa că, acum, Mary, o să fii dusă la poliție, iar tu, Amelia, ei bine, tu îmi aparții conform legii. Eu sunt proprietarul tău. La fel cum sunt proprietarul tuturor copiilor de aici. O să-mi dedic toată viața ca să-ți fac fiecare zi cât mai nefericită cu putință.

– Crăpi! zise Amelia.

Nu mai urâse pe nimeni și nimic atât de mult cât îl ura pe domnul Creeper în clipa aceea. Ridică genunchiul și călcă apoi cu toată puterea pe piciorul lui.

– Aaaaa!

El își înfipse ghearele în brațul ei și începu s-o târască afară din sala de mese.

Dar atunci...

Un zgomot se auzi din spatele ușii încuiate. În mod cert nu era Amelia. Ea era ținută de Creeper, care o ducea în partea opusă. Însă chiar și domnul Creeper auzi bufnitura.

– Ce naiba?

Bum!

Zgomotul se auzi din nou.

Și era clar că, indiferent ce izbea în ușă, nu dinăuntru se auzea, ci *din afară.*

Renii vin în ajutor

ine-i acolo? întrebă Creeper.

Niciun răspuns. Atunci, domnul Creeper se dădu mai aproape de ușă, târând-o și pe Amelia după el.

Aceasta a fost o greșeală, pentru că, în clipa următoare, ceva dur și ascuțit pătrunse prin lemn și împunse tâmpla lui Creeper, destul de tare încât acesta să ametească și să cadă din picioare, dându-i drumul Ameliei și scăpând bastonul.

– Ce *este* asta? se miră Mary.

– Un copac, zise Hobble. Un copac mișcător.

Domnul Creeper se chinuia să se ridice.

– Nu este un copac, idiotule! Sunt coarne de cerb!

Ușa se deschise larg. Moș Crăciun stătea în mijlocul pragului, îmbrăcat în haina lui roșie, cu căciula pe cap, iar renii și sania în spatele lui.

Toți din încăpere tresăriră uimiți. Domnul Creeper se sprijini greoi în baston și se ridică, încet, în picioare.

– E Moș Crăciun, șopti unul dintre copii, iar șoapta se răspândi ca un suflu de gheață.

– Amelia! strigă cel în cauză. E timpul să crezi din nou în magie!

Barometrul Speranței lumina strălucitor acum, iar Amelia fugi spre sanie. Moș Crăciun făcu un pas înapoi și se uită la ceasul din sanie. Era Miezul Noptii pentru elfi și trei dimineata pentru oameni.

Amelia, evident, avea o sută de întrebări, dar nu era timp pentru niciuna din ele. Știa că sania din fața ei era răspunsul la fiecare îndoială pe care o avusese vreodată în legătură cu magia și alergă spre ea.

– OPRITI-O! răcni Creeper, împleticindu-se după față.

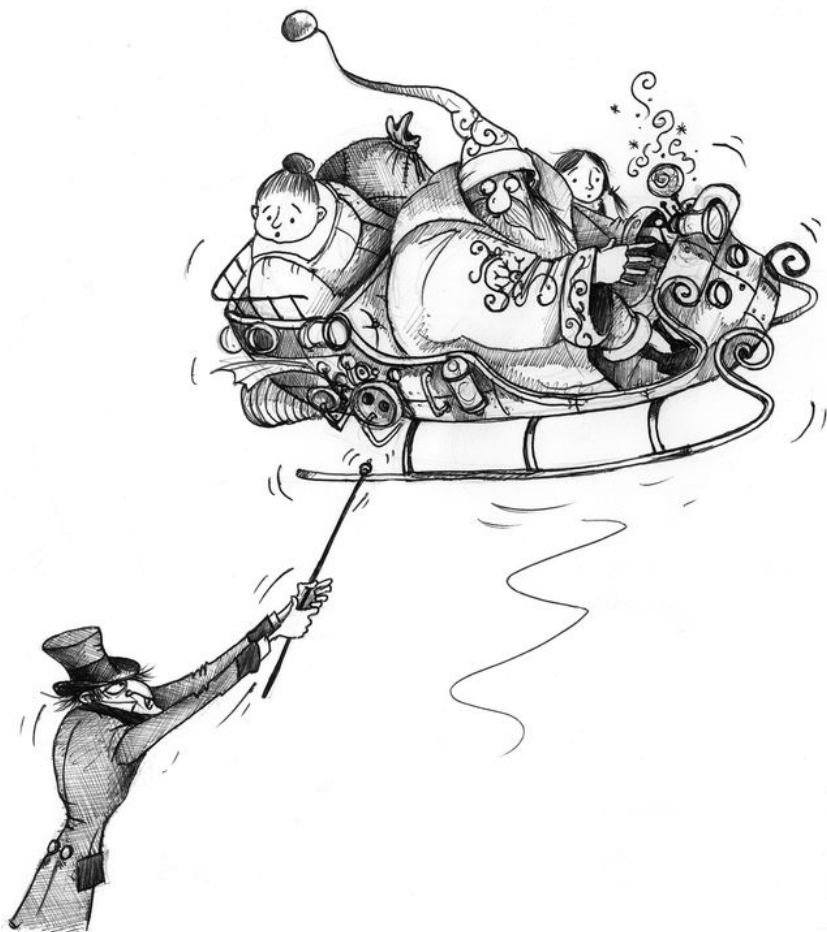
– Apasă butonul de pe ceas, îi spuse Moș Crăciun, în timp ce dădu fuga în sala de mese ca s-o ia pe Mary. Apasă-l acum!

Amelia nu știa la ce buton se referea și apăsă butonul „LASĂ MAGIA SĂ-ȘI IA ZBORUL”. Sania începu să se ridice, să plutească și să se clatine în aer, în timp ce Creeper se folosea de baston ca să încerce să pună sania din nou jos.

– Celălalt buton! strigă Moș Crăciun. Cel pe care scrie „STOP”!

Era haos. Toți cei din sala de mese se strângeau în jurul lui Moș Crăciun și – prea târziu ca să se mai ferească – deodată văzu un vâtrai încins venind spre capul lui. Dintr-odată se opri, încremenind în aer, la numai un milimetru de nasul lui. Toată sala se oprise, de fapt.

Moș Crăciun se aplecă pe sub vâtrai și își croi drum printre toate statuile vii din sală până ajunse la Mary. Timpul se opri când ea se pregătea să-l pocnească din nou cu cratița pe Hobble. Moș Crăciun o luă în brațe.

Exact. Moș Crăciun a luat-o în brațe pe acea bătrânică slujnică, împietrită în timp, cu obraji roșii și a cărat-o pe umăr ca pe un covor rulat. A ieșit din sala de mese și a așezat-o pe bancheta din spate a saniei lui. În clipa în care a lăsat-o pe Mary pe bancheta din spate, ea a început să se miște din nou. Mai întâi tălpile, apoi picioarele, zbatându-se ca un pește pe fundul unei bărci, apoi și restul corpului, inclusiv mâna care ținea cratița și cu care a continuat să lovească, pocnindu-l pe Moș Crăciun în cap pentru a doua oară.

Încet-încet și-a dat seama unde se afla. Și pe cine lovise.

– O, îmi pare rău! Îmi pare rău. Mi-am făcut un obicei din asta, se scuză ea.

Apoi a privit în jurul ei, prin sanie.

– O, e luxoasă, pe cuvânt!

– Bun, făcu Moș Crăciun. Hai s-o ștergem de aici!

Întoarcerea Căpitanului Funingine

cum *crezi*? o întrebă Moș Crăciun pe Amelia.
Ea își dădu seama că era o întrebare foarte importantă după insistența din ochii lui.

– În ce? voi ea să știe.

– În imposibilitate.

Și, în clipa aceea, în afara azilului de săraci și în afara cursului timpului, plutind prin aer într-o sanie roșie, strălucitoare, alături de Moș Crăciun, ea știu că nu exista decât un singur răspuns.

– Da, zise.

Atunci, observă mica emisferă de sticlă de pe panoul de bord. Pe moment, rămase fermecată când văzu luminile verzi și violet dinăuntru, ca un mic univers trezindu-se la viață, lumini care deveneau din ce în ce mai puternice, până când adăugă:

– Cred în imposibilitate.

Și deodată simți o dorință puternică. Dorința de a-l revedea pe Căpitanul Funingine. De cum își dori, ceva se tot mișca în sacul de lână ea. Și auzi un mieunat foarte slab.

– L-am vizitat pe domnul Dickens mai devreme, o lămură Moș Crăciun, când ea-l văzu pe bunul ei prieten îmblănit strecurându-se afară din sacul fără fund.

– Căpitane Funingine!

Ochii aurii ai pisoiului sclipiră când o zăriră pe Amelia. Făcu un salt și își puse lăbuțele pe umărul ei, lingându-i fața de parcă ar fi fost de frișcă.

– Parcă ți-am mai spus de treaba asta cu linsul fețelor!

Ea râse, simțind torsul cald al motanului pe pieptul ei.

– Nu ești câine!

Închise ochii și îi sărută capul îmblănit al Căpitanului Funingine, inspirând mirosul blănii lui. Orice era posibil în lumea aceasta, își dădu ea seama. Și era un sentiment foarte plăcut să-i ai alături din nou pe prietenii pierduți. Poate cel mai plăcut.

Degetele lui Creeper

ary făcu ochii cât cepele când sania se ridică sus în aer, deasupra clădirilor Londrei.

– O, vai de mine, domnule Crăciun! Unde ne ducem?

– Ne ducem să salvăm Crăciunul.

Și, într-adevăr, ăsta era țelul.

Să țină timpul oprit și să împartă jucării fiecărui copil din lume. Moș Crăciun mână renii chiar și mai sus. Amelia și Căpitanul Funingine priviră în jos, unde azilul și oamenii încremeniți în timp deveneau din ce în ce mai mici. Dar apoi Amelia văzu ceva care-i făcu inima să-i sară din piept de groază.

Două mâini cu degete lungi și osoase erau agățate de sanie. Se aplecă peste margine un pic mai mult și zări capul lui Creeper. Însă cum, cu excepția vârfurilor degetelor, se afla în afara saniei, era și el încremenit în timp. Ea se holbă la el un moment, la omul acesta care îi făcuse viața amară un an întreg. Avea o figură mânioasă, însă ochii lui erau bulbucăți de groază. (Domnul Creeper, ca toți răufăcătorii, era în adâncul sufletului o persoană foarte fricoasă.) Și, văzând că Mary și Moș Crăciun erau adânciți într-o conversație despre reni, Amelia se gândi să facă ceva. Apucă vârfurile mici ale degetelor lui vii, agățate de sanie, și – unul după altul – i le desprinse, lăsându-l să atârne în gol, la vreo jumătate de kilometru deasupra Tamisei.

Se uită înapoi și nu se putu abține să nu izbucnească în râs, văzându-l suspendat în aer.

Moș Crăciun o auzi râzând și tresări văzându-l pe domnul Creeper încremenit în aer.

– Măi, să fie!

Se uită la Amelia, iar ea ridică din umeri, zâmbitoare, întinzând mâna spre ceas și plimbându-și degetul deasupra butonului „TIMPUL SĂ PORNEȘTI TIMPUL“.

– Of, fie!

Amelia îl apăsă și privi cu bucurie cum domnul Creeper cade, țipând și dând nebunește din brațe, aterizând cu un plescăit în Tamisa.

Căpitanul Funingine mieună de câteva ori peste marginea saniei.

– Asta-i pentru stră-străbunicul Tom, mieună el, pe a cărui coadă obișnuiai să calci tu!

Amelia n-avea idee ce spunea Căpitanul Funingine, dar mângâie motanul și îl sărută pe cap, iar el îi linse fața cu limba lui aspră.

Odată porniți să împartă jucării fiecărui copil din lume, Moș Crăciun își prezintă renii.

– Iar acela din stânga, al doilea din față, acela e Comet, care are o dungă mică, albă pe frunte... Iar acela de acolo, cel mai închis la culoare, e Vixen, care e un mister chiar și pentru mine... iar acela e Prancer... care poate fi mai greu de stăpânit... iar acela e Dasher, care o ia mereu înaintea celorlalți... și Cupid și Dancer, care sunt un pic îndrăgostiți... iar în față, acolo, e Donner, care e foarte sensibil, dar de toată încrederea și cel mai bun pilot... și Blitzen, care poate fi un pic cam necivilizat, cu obiceiurile lui în privința toaletei, dar este cel mai puternic și, ei bine... nici că există vreun ren mai bun pe care să-l ai ca prieten... Blitzen și cu mine suntem prieteni de *multă*

vreme.

– Trebuie să fie plăcut să ai un prieten aici, sus, în frigul de la înălțime, zise Mary.

– Păi, mi-ar prinde și mai bine o companie *umană* câteodată.

Auzind asta, obrajii lui Mary se îmbujoră.

– Tuturor ne-ar prinde bine!

– Adevărat, zise Moș Crăciun, lăsându-se pe spate în confortabilul scaun de piele al pilotului saniei, de lângă cel al lui Mary. Ești gata să vezi *restul lumii*?

– O, da! se bucură ea. În special Cornwall. Întotdeauna mi-am dorit să mă duc în Cornwall.

– Ho, ho, ho! O să mergem mult mai departe decât Cornwall.

Vești de la Moș Vodol

Moș Topo lăsa deoparte telefonul și atelierul de jucării pentru cinci minute, ca să dea fuga până la primăria satului. Trebuia să afle ce vești mai erau de la Noosh și Micul Mim. Înainte să deschidă ușa scundă, din lemn gros, auzi zumzăitul muzicii și al veseliei. Iar înăuntru părea că tot satul Elfhelm dansa spickle pe ritmul de sărbătoare al Zurgălăilor și în aromele puternice

de scorțișoară și turtă dulce.

Din momentul acela cântecul devenise o interpretare într-un ritm mai rapid pentru *Dragostea ta miroase ca scorțișoara* (Da, miroase), și toată lumea zâmbea, bătea din palme și se zbânțuia. Mă rog, nu toată lumea. Humdrum stătea pe un taburet roșu, părând foarte nefericit.

– Ai căutat peste tot în Atelierul de Jucării? îl întrebă el pe Moș Topo, care se așează pe taburetul de lângă el.

Moș Topo se uită la masa lungă din spatele lor, plină cu specialități de Crăciun. Turtă dulce. Supă de prune pasate. Foietaje cu gem. Bănuți de ciocolată. Plăcintă de mure pitice. Se simțea foarte trist fiindcă Micul Mim nu era acolo să se bucure de bunătăți.

– Da, i-am pus pe elfi să se uite absolut peste tot. Cu siguranță au plecat undeva împreună.

– Eu nu înțeleg. Micul Mim era atât de entuziasmat de vizita la Atelierul de Jucării. Iar Noosh adoră Crăciunul.

Moș Topo se uită la mâinile lui Humdrum și observă că-i tremurau de îngrijorare.

– N-nu sunt acasă, zise gătit Humdrum. Nu sunt la Câmpul Renilor. Nu sunt la cumpărături. Nu sunt la patinaj. Nu sunt aici... Crezi c-ar trebui să-i dăm telefon lui Moș Crăciun?

Humdrum își plecă privirea și își făcu de lucru cu manșeta tunicii.

Moș Topo știa că avea să vină și întrebarea asta. La urma urmelor, Moș Crăciun, cu sania și renii lui, ar fi putut să facă să arunce de sus o privire de ansamblu. De asemenea, zilele astea avea mai mult *drimwick* în el decât tot Elfhelmul laolaltă. Dar Moș Topo mai știa și că, în clipa în care i-ar fi spus lui Moș Crăciun, întreg Crăciunul avea să fie pus în pericol din nou.

– Eu...

Moș Topo zări barba neagră a lui Moș Vodol apropiindu-se prin mulțime ca un nor de furtună. Venea drept spre ei. Expresia lui n-ar fi putut fi mai urgentă nici dacă ar fi avut cuvântul „URGENT” scris pe frunte.

– Ce s-a întâmplat, Moș Vodol?

– E vorba de Noosh, zise el, părând îngrijorat.

Și asta era de la sine înțeles un fapt îngrijorător, căci Moș Vodol nu mai păruse îngrijorat de cincizeci și unu de ani.

– Mi-a lăsat un bilet în birou. S-a dus în Valea Trolilor.

Humdrum rămase cu gura căscată.

– C-c-cum? D-d-de ce?

Moș Vodol ridică din umeri.

– Cred că vrea să scrie un articol despre troli pentru Crăciun. E foarte ambițioasă. Vrea postul lui Bottom, acum că el e prea speriat ca să mai iasă chiar și din casă. Cred că soția ta s-a cam săturat să scrie numai despre reni.

Humdrum începu să plângă și să tremure și mai tare.

– Ei, haide, făcu Moș Vodol. Dacă într-adevăr s-a dus în Valea Trolilor, sunt numai optzeci și opt la sută șanse să aibă parte de o moarte cu adevărat oribilă.

– O, nu! scânci Humdrum.

Și repetă asta de vreo douăzeci și șapte de ori. Apoi întrebă:

– Crezi că Micul Mim e cu ea? O, Doamne! Țsta e un coșmar! Ce să facem?

– Micul Mim? se miră Moș Vodol, cu ochii mari de îngrijorare. Nu știu unde este el.

În timp ce Moș Topo făcea eforturi să gândească în gălăgia Zurgălăilor, care se porniseră să cânte o melodie nouă despre renul cu nasul roșu care a fost instruit la Școala de Conducători de Sănii, Moș Vodol veni cu o idee.

– Moș Crăciun, făcu el. E singurul care îți poate salva familia, Humdrum.

– Și cum rămâne cu Crăciunul? întrebă Moș Topo.

– Crăciunul! se răsti Moș Vodol. Chiar vorbești serios când spui că e mai important Crăciunul decât viața stră-stră-stră-stră-stră-străneपोतेi tale și a fiului ei?

– Nu, firește că nu.

– Bun. Atunci ai face bine să-i telefonezi la sania lui.

În clipa aceea, Mama Breer îl trase pe Moș Vodol pe ringul de dans, iar Moș Topo rămase acolo, fixat de ochii rugători ai lui Humdrum.

Amelia se înfurie

Amelia se uita uluită la lume, cu vântul fluturându-i prin păr, în timp ce-l mângâia pe Căpitanul Funingine. Nu mai avea cuvinte, nu pentru că nu s-ar fi gândit la nimic, ci pentru că se gândea la prea multe. Mintea ei zbura la fel de iute ca vântul. Un vârtej nebunesc de emoții – ușurare, fericire, tristețe, recunoștință, mâhnire, frică, mirare, mânie. Principalul sentiment, totuși, era un soi de dor de casă. Evident, nu-i era dor de azilul de săraci. Nu-i era dor nici măcar de casa de la numărul 99 de pe Strada Haberdashery. Știa că probabil acum locuia altcineva acolo, și chiar

dacă n-ar fi fost așa, o casă era tot o casă. Nu, ei îi era dor nu de un loc, ci de un timp. Poate că nu era dor de casă, la urma urmelor. Poate că era dor de timp. Tânjea după zilele acelea când era mai mică – șapte, șase, cinci, patru ani –, pe când nu știa prea multe despre lume.

Moș Crăciun arată spre Barometrul Speranței.

– Tu ești în mare parte motivul pentru care luminează atât de puternic, îi spuse el, în timp ce zburau peste Prusia – cam pe unde e Germania pe hartă acum. Pentru că tu crezi iarăși în magie. Vezi tu, ai fost primul copil pe care l-am vizitat vreodată. Pentru că tu ai avut cea mai multă speranță. Ai crezut în orice posibilitate. Și asta e foarte rar, chiar și la un copil. Iar acum crezi din nou. Vezi tu, uneori, dacă un singur copil crede în magie – și crede cu *destulă tărie* – e de ajuns ca să restabilească ordinea în univers. Speranța hrănește drimwick-ul, care e principala formă de magie a elfilor.

– Tu cum ai devenit magic? întrebă Amelia.

Moș Crăciun se uită în ochii ei curioși, care luminau ca două mici planete.

– Eu... a fost cât pe aci să mor. Renunțasem la speranță. A fost nevoie ca elfii să facă un drimwick asupra mea ca să mă readucă la viață. Asta mi-a dat magia. Asta m-a făcut să pot vedea unde trăiau elfii, pentru că dintr-odată am crezut în magie, la fel ca tine acum... Ar fi trebuit să mor pe Muntele Mare, dar mi s-a dat o nouă șansă.

În momentul în care spuse asta, știu că făcuse o greșală, pentru că două lacrimi mari apăruseră în ochii aceia. Își dădu seama că era tristă.

Dar, de fapt, Amelia era furioasă. Simțea furia urcând în ea ca lava într-un vulcan și erupse:

– ȘI ATUNCI DE CE NU AI PUTUT SĂ FACI UN DRIMWICK ȘI CU MAMA MEA? DE CE N-AI PUTUT S-O SALVEZI?! NU-MI PĂSA DE CADOURI! N-AM VRUT DECÂT ACEL SINGUR LUCRU! AM SPERAT ATÂT DE MULT! ȘI TU N-AI FĂCUT-O!

Mary încercă s-o liniștească pe Amelia. Puse o mână pe umărul ei.

– Ascultă, Amelia, este îngrozitor ce ți s-a întâmplat, de-a dreptul tragic. Dar nu e vina domnului Crăciun.

Amelia se mai calmă puțin. Cumva, știa că Mary avea dreptate. Dar nu-și putea stăvili sentimentul dinăuntrul ei.

– Îmi pare rău, Amelia, începu Moș Crăciun. Am primit scrisoarea ta, dar când am fost eu tratat cu un drimwick, mă aflu pe partea cealaltă a muntelui. Eram dincolo de Aurora Boreală. Deja nu mai eram în lumea oamenilor... Și, în plus, n-a fost cu puțință să zbor până la tine Crăciunul trecut. A fost un atac al trolilor, iar nivelurile de magie au fost...

– Îmi cer iertare. Numai că... mi-e dor de ea, se văită Amelia.

– Bineînțeles că ți-e dor, zise Mary și începu să plângă și ea de mila bietei fete.

Amelia își simțea capul greu de toate aceste gânduri triste. Așa că și-l sprijini de umărul lui Mary.

– Numai că e ciudat, înțelegi? spuse ea. Știi, iubești pe cineva și

persoana aceea te iubește la rândul ei, dar apoi nu mai e acolo. Unde dispăre dragostea aceea?

Moș Crăciun se gândi la asta. Se gândi la mama lui, care murise după ce căzuse într-o fântână. Se gândi la tatăl lui, care murise câțiva ani mai târziu, pe când el nu era cu mult mai mare decât Amelia. Se întoarse spre Amelia și, la început, nu zise nimic. Îi părea atât de rău pentru ea. Ar fi vrut să-i explice că încercase să vină la ea Crăciunul trecut, dar nu fusese în stare. Ar fi vrut să-i spună că magia nu poate face chiar tot ce vrem noi, dar poate face o viață mai fericită. Însă își spuse că nu era momentul potrivit. Așa că îi răspunse altfel:

– Dragostea unei persoane nu dispăre niciodată, zise el blând. Chiar dacă persoana dispăre. Ne rămân amintirile, înțelegi, Amelia? Dragostea nu moare niciodată. Iubim pe cineva și acel cineva ne iubește la fel, iar dragostea aceea e păstrată și ne protejează. E mai mare și decât viața și de aceea nu sfârșește odată cu ea. Rămâne înăuntrul nostru. *Acel cineva* rămâne în noi. În inimile noastre.

Amelia nu zise nimic. Avea impresia c-o să izbucnească în plâns dacă ar fi încercat să vorbească. Așadar, rămase tăcută o vreme. Și asta o ajută. Apoi observă Barometrul Speranței.

– De ce s-au stins luminile? întrebă ea.

Era adevărat. Barometrul Speranței nu mai lumina. Mai pâlpâia o singură flăcăruie violet. Iar ceasul ticăia din nou, numărând secunde. Moș Crăciun se uită la panoul de bord și obrajii lui trandafirii se făcură albi ca neaua.

Ridică telefonul.

– Alo, Moș Topo, nu înțeleg. Am salvat-o pe Amelia, dar luminile sunt încă prea slabe.

Moș Topo oftă. Era genul de oftat care anunța că urmează s-auzi niște vești rele. Și așa a fost.

– E vorba despre Noosh...

Valea Trolilor

oosh coborâse pantele abrupte spre Valea Trolilor la lumina lunii.

Mersese cu băgare de seamă și cât mai fără zgomot prin zăpadă, pășind peste schelete de capre și stânci desprinse, dar se mai îngrozea când dădea, când și când, peste urma unui picior cu patru degete.

Avea un plan.

Era unul foarte simplu.

Planul era să stea de vorbă cu Urgula, Conducătoarea Supremă a Trolilor. Înghiți în sec la acest gând. Iar după aceea ar fi fost în stare să scrie cel mai bun articol pentru *Zăpada Zilei* din toate timpurile. Și, după cum o asigurase Moș Vodol, trolii nu voiseră niciodată să ucidă cu adevărat elfi. Însă își aminti pumnul uriaș care țâșnise prin podeaua dormitorului ei și care-l prinsese pe Humdrum. Da, e adevărat că Humdrum era încă în viață, dar, gândindu-se acum la asta, era foarte sigură că, dacă n-ar fi avut săpunul, ceva foarte rău s-ar fi întâmplat.

Urgula era trolul care avea putere deplină asupra tuturor

untertrolilor și übertrolilor. Ea îi conducea pentru că era cea mai mare. Așa mergeau lucrurile la trol. Cu cât erai mai mare, cu atât aveai mai multă putere și mâncai mai multe capre fripte. Noosh știa că locuiește într-o peșteră din cel mai mare munte de la marginea de vest a văii. Așa era scris în *Trolopedia Completă*, pe care Noosh o citise de patruzeci și nouă de ori, pe când studiase jurnalismul.

Apoi, după ce mersese destul de mult, văzu o lumină portocalie.

Un foc de tabără în mijlocul văii. Trebuia să-l ocolească dacă voia să se apropie de peștera Urgulei. În jurul focului erau trol de toate dimensiunile. Untertrol și übertrol. Putea să le vadă umbrele mari cum se mișcă peste tot pe dealurile înzăpezite din jur.

Noosh putu să vadă de asemenea că trolii beau din niște sticle mari (mai mari decât ea) de bere de-a trolilor și mâncau capre de munte fripte. Purtau haine cusute grosolan din piei de capră și erau foarte gălăgioși, nu pentru că era Crăciunul, ci pentru că ei întotdeauna erau gălăgioși. Cântau vechiul cântec clasic al trolilor „Unii dintre cei mai buni prieteni de-ai mei sunt bolovanii”.

Cum trolii erau puțin cam prostănaci, lui Noosh i-a fost foarte ușor să se furișeze ceva mai aproape de ei și să se ascundă în spatele unei tufe. Trase cu urechea la ce vorbeau trolii, odată ce sfârșiră de cântat.

– Vă aduceț' aminte Crăciunu' trecut? zise unul.

Cel mai mic. Cu un ochi. Un untertrol pe care Noosh îl recunoscuse de la atacul trolilor.

– Mda, Thud. Când am zdrobit Elfhelm! Da' de ce am făcut asta?

– Fin'că așa a zis Urgula, zise Thud.

– Da. Da' de ce?

– Nuștu.

– De ce stăm aici, afar'?

– Așteptăm.

– Ce?

– Ceva.

Așteaptă, gândi Noosh. Și deodată avu o presimțire foarte rea. Era

genul de presimțire pe care ar avea-o un șoarece când s-ar apropia de brânză, numai pentru a-și da seama că brânza e pusă acolo ca să-l prindă. *Pe cine așteaptă ei?*

Noosh tresări. Făcuse o teribilă greșeală venind aici. *Ce-a fost în capul meu?* Era foarte îngrijorată de cum decurgea conversația, ascultându-i pe acești troli, cu glasuri la fel de adânci ca peșterile de piatră de jur împrejurul lor, în timp ce stătea ascunsă după tufă. Și a fost și mai îngrijorată, o secundă mai târziu, pentru că atunci a auzit o altă voce. O voce subțire pe care o cunoștea mai bine ca pe oricare alta pe lume.

– Mami!

Era Micul Mim.

În pumnul trolului

Noosh se întoarse și-l văzu pe Micul Mim stând în mijlocul văii. Stătea acolo, în tunică lui viu colorată și niciodată nu păruse mai mic. Ținea capul plecat într-o parte și brațele larg deschise, de parcă ar fi așteptat o îmbrățișare.

– Mami, te-am urmărit! Am venit după urmele pașilor tăi tot drumul!

Noosh nu stătu pe gânduri. Dădu fuga la fiul ei și îl luă în brațe, dar exact când ea îl lua pe el de jos, altcineva o lua pe ea – îi lua pe

amândoi – și îi ridica foarte repede prin aer.

Trei secunde mai târziu, Noosh se uita la cea mai mare față pe care o văzuse vreodată. Era un übertrol cu nări păroase, piele plină de negi și trei ochi. Ochiul din mijloc era în frunte, dar nu chiar în mijloc. Era un pic prea înspre stânga, de parcă trolul fusese asamblat dintr-un kit de un copil mic.

– Îmi pare rău, mami! scânci Micul Mim din întunericul pumnului trolului.

Noosh îl mângâie pe cap.

– E numai vina mea, biscuițelule. N-ar fi trebuit să vin aici. O să fie bine!

O să fie bine?

Noosh recunoscuse în sinea ei că nu mai auzise vreodată ceva atât de ridicol. Căci iată, erau la o sută de metri în aer, pe jumătate striviți în pumnul unui trol și foarte posibil aveau să moară.

Cu toate acestea, Noosh încercă să-și păstreze optimismul și-i făcu trolului cu mâna.

– Nu vrem să facem niciun rău. Fiul meu și cu mine tocmai am ieșit la o plimbare târzie de Crăciun și ne-am rătăcit, și...

Trolul continua să se holbeze. Era un trol-femeie și o chema Samantha. Avea un neg violet pe nas, care strălucea ca un ornament

de Crăciun. Iar acum se strânseseră și alți trolî în spatele ei. Cinci la număr. Șase, dacă se puneau la socoteală cele două capete ale trolului cu două capete. Unul dintre ei, cel cu un ochi, vorbi:

– Asta fiind ce așteptam, zise el.

Pe acesta îl chema Thud.

Noosh se hotărî să fie sinceră:

– Bine, ascultați! Eu sunt jurnalistă... lucrez pentru *Zăpada Zilei*. Sunt corespondenta ziarului la reni, de fapt. Și tocmai făceam o investigație. Bine, nu chiar o investigație... doar plănuiam să fac... Dar problema este că nu sunt prea mulțumită să fiu Corespondent la Reni, așadar, înțelegeți, m-am gândit că aș vrea să fac articolul ăsta despre trolî care mi s-a cerut. Despre ce s-a întâmplat Crăciunul trecut. Și ceea ce am descoperit eu este că n-a fost vina voastră. Voi sunteți o rasă pașnică, de fapt. Numai că Spiridușii Poveste...

Tocmai în clipa aceea zări unul fluturând deasupra ei. Un Spiriduș Poveste Zburătoare. Spiridușul zbură mai jos și șopti ceva la urechea trolului. Indiferent ce-a fost, n-a fost de bine.

– Voi venit aci să omorâți pe noi, zise Samantha și strânse ceva mai tare pumnul.

– Nu. Nicidecum! strigă Noosh. Uită-te la noi. Cum aș putea eu și fiul meu să omorâm un trol? Ia gândește-te!

– Noi nu place să gândim, zise Thud, scărpinându-se în creștet. Ne doare la creier.

– Mami! Mi-e frică! se smiorcăi Micul Mim.

Iar Noosh încercă să-și liniștească fiul, dar îi venea foarte greu din pumnul unui trol strâns tare, uscat și mirosind a capră.

Scotoci disperată prin buzunare după bucata de săpun de urgență, pe care o adusese cu ea. Iat-o! O găsi, dar nu era prea mult spațiu în pumnul Samanthei. Tot zvârcolindu-se, își făcu loc să scoată mâna cu săpunul, pe care îl frecă apăsător de pielea trolului. Pielea se umplu de bășici, care se sparseră și începură să fumege.

– AAAUUUAAAUUUAAAUUU!

Urletul trolului îndurerat era înspăimântător. Era cel mai puternic zgomot pe care Noosh și Micul Mim îl auziseră vreodată, iar ecoul lui străbătu valea ca un tunet. Samantha își agită pumnul în aer. Noosh și Micul Mim țipară. Noosh, în panica ei, își încleștă propriul pumn în jurul săpunului. Săpunul alunecă printre degetele ei și căzu prin deschizătura dintre două degete ale trolului. Ea nu putu decât să-l vadă căzând și dispărând, cu o mică bufnitură în pământul

acoperit de zăpadă de dedesubt.

– O, cheleş-beleş puturos! Înjură Noosh.

Exact când mica bucată de săpun zbura prin aer, ea mai observă ceva. Era greu de spus ce, pentru că era încă întuneric, chiar dacă prima geană de lumină începuse să se ivească.

Noosh văzu prima. Erau niște creaturi care trăgeau de ceva. Ar fi recunoscut imaginea asta oriunde. Moș Crăciun și sania lui!

Noosh îl ținu strâns pe Micul Mim și amândoi traseră cu ochiul printre degetele trolului. Văzură sania dând roată prin aer și observară că mai erau două persoane cu Moș Crăciun. Ființe umane. O femeie și o fată. Însă nu asta era important. Tot ce conta era că Moș Crăciun se afla acolo.

– Mami, o să fim bine! Uite! Moș Crăciun e aici! chițăi Micul Mim.

– Să sperăm, zise Noosh, legănându-și fiul în brațe.

Moș Crăciun încetini sania în aer, rotindu-se în jurul capetelor trolilor.

– Dați-le drumul! îi rugă el. Sunt niște elfi pașnici. Nu vor să vă facă rău. Dați-le drumul și haideți să vorbim!

Acum se strânseseră mai mulți trolî în vale. Erau niște făpturi cocoșate, strâmbе, cioturoase, cu piele cenușie. Cu un ochi, cu doi ochi sau cu trei ochi. Uneori, cu două capete. Unii mult mai mici decât alții, dar cu toții, în lumina dimineții care se ıvea, incredibil de înspăimântători.

Dintr-o peșteră din cel mai mare munte al trolilor, cu niște pași care ar fi putut provoca mici cutremure, ieșiră Urgula și soțul ei, Joe. Urgula era atât de înaltă, încât acoperea luna. Părul îi era încălцит ca un copac răvășit de vânt. Când deschidea gura, puteai vedea toți cei trei dinți ai săi, fiecare de mărimea și de forma unei uși cenușii și putrede.

Un alt Spiriduș Poveste Zburătoare își șoptea Urgulei la ureche.

Între timp, Moș Crăciun aterizase cu sania la o bună distanță de trolî.

– Ascultați, voi, din față, le spuse el lui Blitzen și lui Donner. E foarte important. Duceți-le pe Mary și pe Amelia în Elfhelm... Luați-o pe drumul mai liniștit. Apoi întoarceți-vă din nord-nord-vest.

– Bine, dar dumneata? întrebă Mary, cu ochii măriți de îngrijorare.

Moș Crăciun se dădu jos din sanie.

– Eu? O să fac pace cu trolîi.

Moș Crăciun se duse la trolî și se proțăpi în fața uriașei Urgula. Pielea ei era la fel de aspră și de plină de ciupituri ca stâncile acoperite de zăpadă de pe ambele părți ale văii.

– Luați-mă pe mine în locul lor! îi strigă Moș Crăciun.

Urgula râgâi. Se răspândi un miros foarte urât, de carne de capră stricată.

– Uite, de ce să-i mâncați pe ei? întrebă Moș Crăciun. Elfii sunt mici și numai oase. Ia uitați-vă la burdihanul meu! V-ar conveni mai mult să mă mâncați pe mine.

– Lasă elfii să fi plecând, Samantha, zise Urgula, cu o voce groasă și bubuitoare, care suna ca și cum ar fi vorbit un munte (dacă vreun munte s-ar hotărî vreodată să vorbească).

Un Spiriduș Poveste Zburătoare îi șopti ceva la ureche.

Și atunci, Samantha îi legănă puțin pe Noosh și pe Micul Mim în

mâna sa, apoi îi aruncă cât colo prin aer. Se ținură de mână și continuară să zboare peste vale și peste Dealurile Împădurite, unde trăiau spiridușii. Aterizară în zăpada pufoasă, pe panta unde, nu departe de acolo, se afla cabana Spiridușei Adevărului. Începură să se rostogolească din ce în ce mai repede, pe pantă în jos, până ce deveniră doi bulgări de zăpadă din care numai fețele li se mai vedeau.

– Mami, o să vomit! zise Micul Mim, tremurând.

Și așa a fost. (N-o să intrăm în amănunte, dar voma elfilor are o nuanță foarte frumoasă de violet.)

Când zăpada căzu de pe ei, ușa cabanei se deschise și ieși Spiridușa Adevărului însăși.

– Bună din nou! o salută Noosh cu răsuflarea tăiată, ștergându-se de ultimele urme de zăpadă. Avem mare nevoie de ajutorul tău... Moș Crăciun a încurcat-o rău!

O cină de Crăciun

Moș Crăciun zăcea întins pe o piatră mare, ridicată în centrul peșterii Urgulei. Urgula îi porunci lui Thud să-l țină bine, ceea ce trolul făcu apăsându-și mâna pe burta lui Moș Crăciun. Era o mână la fel de grea ca un pietroi.

Peștera Urgulei era foarte mare. Iar tavanul era foarte sus. Destul

de sus pentru ca Urgula și Joe să poată sta în picioare și să se uite în jos la Moș Crăciun, în timp ce un alt untertrol mai mic (numai de trei ori mai mare decât Moș Crăciun) presăra peste Moș Crăciun mirodenii și sare de stâncă.

– O să fi având o cină de Crăciun, zise Urgula. O să-l fi având pe Moș Crăciun la masă. Tu fi fiind cam mic. Dar pun rămășag că fi fiind gustos. Drăguț Crăciun. Bun Crăciun. Thud, aprinde focul.

– Ascultă, Urgula! începu Moș Crăciun.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu se putea pune cu puterea lui Thud. Magia lui nu avea efect. Probabil nu mai rămăsese niciun pic de magie în aer acum. Erau pur și simplu legile naturii. Prin urmare, nu putea face nimic ca să oprească mâna uriașă și grea care-l acoperea. Începu să bage de seamă că piatra pe care era întins începe să se înfierbânte. Iar când pe pereții peșterii trolilor văzu dansând umbre și lumini portocalii de la foc, pricepu că piatra nu era una oarecare. Era o *plită*. Moș Crăciun urma să fie gătit de viu.

– Ce s-a întâmplat? Nu înțeleg. Ați semnat un tratat de pace. Toți trolii și elfii trebuie să trăiască în pace. Toată lumea a semnat tratatul de pace. Până și nimfele huldre, și spiridușii, și tomtegubbii, și Iepurașul de Paște – iar el trăiește la o sută de mile depărtare. Ce s-a schimbat? De ce ați atacat Elfhelm Crăciunul trecut? Și de ce faceți asta de acum, astăzi? Azi e *Crăciunul*. E momentul de împăcare, de înțelegere și de bunăvoință.

Moș Crăciun își aminti de momentul când el era un băiețel, ținut prizonier într-o închisoare din Elfhelm. Atunci, ca să-și salveze viața, fusese nevoit să ucidă un untertrol pe nume Sebastian.

– E din cauza lui Sebastian?

Dar nu, nu era din cauza lui Sebastian.

– Nimănui nu-i fi pășând de Sebastian, zise fratele lui Sebastian, Horace, scobindu-se în nas, undeva în spatele Urgulei. Sebastian era enervant.

– E din cauza ierburilor hewlip? Pentru că, dacă-i așa, atunci trebuie să vă anunț că, în calitate de șef al Consiliului Elfilor, am luat măsuri ca nimănui să nu i se mai permită să mai cultive hewlip... (Hewlip era o plantă periculoasă care, înghițită, putea face capul unui trol să explodeze. În clipa aceea, pe cale să fie gătit, Moș Crăciun își dori să n-o fi interzis vreodată.) Deci, despre ce e vorba? Din ce cauză a fost atacul de anul trecut?

– Vrem ca trolii să fi fiind lăsați în pace, zise Joe somnoros, de parcă își amintea un vis. Nu vrem să fi venind elfii aici. Și, foarte sigur, nu vrem de-aștia ca tine să fi venind aici.

– De-aștia ca mine?

– Umani de-aștia. Și dacă tu te mai fi ducând acolo, în țările lor, atunci și ei o să fi venind aici.

– Oamenii nu sunt așa de răi cum credeți. Și ei nu știu nimic despre trol.

Moș Crăciun se întrebă cât o fi ceasul și se gândi la toți acei copii care, curând, s-ar fi putut trezi fără să găsească niciun cadou în

ciorapi, din nou. *Trebuie să scap de aici*, își spuse el în timp ce focul începea să-i pârlască hainele roșii.

– Nu ne fi plăcând străinii, zise Urgula.

Abia atunci observă Moș Crăciun sutele de Spiriduși Poveste Zburătoare săgetând prin peșteră, cu aripile colorate în portocaliu-luminos de la culoarea flăcărilor, purtând hainele lor lucioase, punându-și mâinile pâlnie la gură și șoptindu-le tuturor trolilor la ureche.

– Nu te încrede în el, șopti unul.

– El nu e un om bun, zise altul.

Moș Crăciun începu să se prindă de ceea ce se petrecea.

– Nu vă plac străinii – dar spiridușii? întrebă el. Pe spiriduși îi primiți cu brațele deschise aici.

– Ba nu, nu-i primim, zise Urgula, cu arțag.

– Păi, ia uite! Sunt peste tot în jurul vostru!

Trolii se uitară și văzură că era adevărat. Chiar erau Spiriduși Poveste Zburătoare peste tot în jurul lor. Nu-i observaseră până atunci, pentru că spiridușii erau niște făpturi delicate și discrete, care nu voiau să fie observate.

– Chiar așa, admise Urgula, cu gura căscată de uimire.

– Ei sunt cei care vă șoptesc le ureche... Ei vă fac să credeți lucruri care nu sunt adevărate... Vă hipnotizează.

Toți trolii se burzuluiară auzind una ca asta. Un cap al trolului cu două capete se mânie atât de tare, încât izbucni:

– Trolii nu fi fiind proști. Tu fi vrând spune că noi, trol mari și deștept, nu avut creier al nostru?

Moș Crăciun se încinsese de-a binelea acum. Simțea că spatele-i era la fel de roșu ca și haina. Până și Thud, aplecat peste el, era înfierbântat. Un strop de nădușeală picură de pe fruntea lui plină de negi și se prefăcu, la jumătatea drumului în aer, într-o pietricică, ce ricoșă din burta lui Moș Crăciun.

– Eu încerc doar să vă spun ce se întâmplă de fapt. Spiridușii Poveste Zburătoare vă fac să vă temeți de străini... Sunteți spălați pe creier. Asta se întâmplă.

– Și ce se fi întâmplând acum, zise Urgula, fi fiind că o să terminăm cu tine. Vezi tu, noi pe tine te-am așteptat... Nu pe elfă și pe băiatul ei îi voiam.

– Dar cum de ați știut că o să vin? întrebă Moș Crăciun, cu fața roșie și aprinsă ca jarul.

Întrebarea păru s-o zăpăcească de-a dreptul pe Urgula.

– Am știut... Acuma, mai mult foc. Hai să-l fi încingând!

Dar deodată – un zgomot. Un sunet. Ceva care despică răsuflarea trolilor și trosnetul focului.

Venea de undeva din peșteră. Pași, probabil. Foarte aproape. Și Urgula auzise.

– A fi fiind un zgomot.

Și Thud auzise și își înfipse degetele mari și groase în orbită ca să-și scoată singurul ochi pe care-l avea. Ochiul scoase un mic pocnet. Trolul își ținu ochiul cu brațul întins, ca să vadă după colț.

– E o fată de om, îi lămuri el.

– O, nu, Amelia! Murmură Moș Crăciun. *Biată fată fără minte.*

Peștera care crapă

Thud își puse ochiul la loc în orbită și cu mâna cealaltă îl apucă strâns de gât pe Moș Crăciun. Văpaia focului era acum de nesuportat.

Câteva clipe mai târziu, un untertrol păros apăru ținând-o pe Amelia, care se zbătea și țipa cât o ținea gura. Thud se întoarse să vadă ce se întâmplă și slăbi puțin strânsoarea din jurul gâtului înfierbântatului și nădușitului Moș Crăciun.

– Amelia! se miră Moș Crăciun. Ce cauți aici?

Untertrolul păros părea încântat de captură.

– Ne-am fi făcând rost și de budincă de Crăciun, să meargă cu prânzul.

– Am vrut să te salvez cum m-ai salvat și tu pe mine, zise Amelia grăbită. Îți eram datoare.

– Nu-mi erai datoare cu nimic.

Amelia clătină din cap, dar o duru, căci untertrolul o ținea de păr. Pe untertrolul acesta îl chema Theodore și avea un singur dinte, strâmb și maroniu. Dar Amelia nu era speriată. Îi fusese atât de frică de-a lungul vieții, că, până la urmă, rămăsese fără niciun pic.

– Nu. N-a fost vina ta. Eram mânioasă, oricum. Din cauză că se întâmplă lucruri triste în viață. Pur și simplu se întâmplă. Dar la fel se întâmplă și lucruri fericite. Și lucruri magice, de asemenea. Tu ai făcut un lucru bun. Tu faci lucruri uimitoare. Am fost atât de fericită de Crăciunul acela, când am deschis toate cadourile. Atât, atât, atât de fericită! Nu neapărat pentru cadouri, ci datorită magiei care mi le adusese. Să știi că magia există. Tu ai făcut lumea un loc mai bun. Indiferent ce se întâmplă cu noi acum, nimic nu a fost din vina ta. Ești un om bun, Moș Crăciun. Ai făcut un lucru bun.

– Asta fi fiind plictisitor, zise Joe, care, ca toți trolii, era alergic la sentimentalisme.

Se scobi în ureche și își studie ceara.

– Hai să-i ucidem, Urgula. Câte unul, fiecare. Hai!

În timp ce Moș Crăciun se gândea la ceea ce spusese Amelia, văzu ceva afară. Un soi de lumină. La fel de plină de culoare ca ornamentele din bradul de Crăciun al prințului Albert. Verde, și roz, și violet, și albastru. Uitându-se la ea, simți o căldură familiară pe dinăuntru, ca și când ar fi turnat cineva sirop în el. Nu avea nicio legătură cu flăcările pârjolitoare de sub el. Era sentimentul de drimwick și de magie. Amelia îi dovedise cât de bun, de puternic și de curajos poate fi un copil de om. Și asta îl făcuse să se gândească la toți acei copii minunați care încă nu-și primiseră cadourile. Bunătatea fetei umpluse tot universul cu speranță. Bunătatea aceea, care o împinsese să-și riște viața venind să-l salveze pe el. Bunătatea care crea magia.

Cât de multă magie? Urma să afle.

Își aținti privirea asupra mâinii stângi, pline de negi a untertrolului, cea care o ținea de păr pe Amelia, și își dori ca mâna aceea să nu-i facă niciun rău Ameliei. Deodată, mâna lăsă fata jos și pumnul se smuci înapoi, izbindu-se cu putere de tavanul peșterii. O

crăpătură apăru în tavan. Apoi și altele.

– Ce faci, Theodore? întrebă Urgula mânioasă.

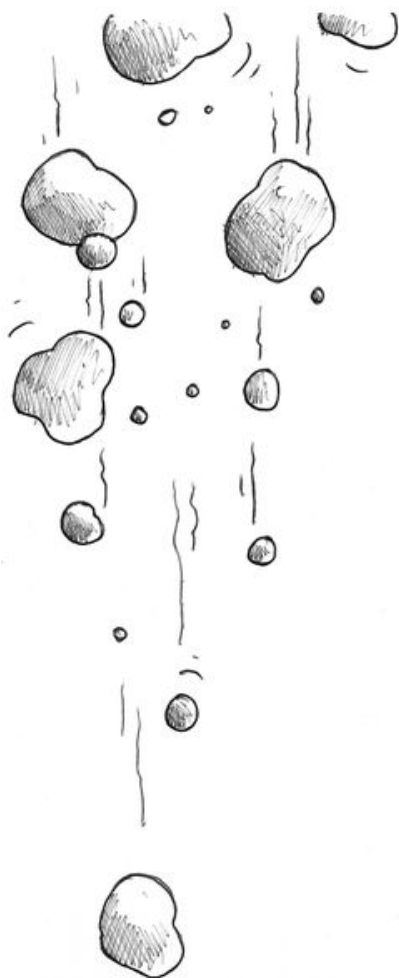
Și pentru că era mânioasă, izbi cu unul din pumnii *ei* peretele peșterii, ceea ce făcu să apară și mai multe crăpături. (Trolii sunt faimoși că nu știu să-și stăpânească nervii.)

– Peștera noastră se fi sfărâmând, zise Joe.

– Da, se fi sfărâmând.

– Trebuie să ieșim de aici, zise Amelia, înainte ca...

Dar până să ajungă ea la sfârșitul frazei, tavanul peșterii începu să cadă și o piatră se îndrepta spre capul ei. Amelia făcu un salt în lături, la țanc, când piatra căzu cu un bubuit ca de tunet.

Apoi se auzi o voce. O voce care nu aparținea vreunui trol, nici Ameliei, nici lui Moș Crăciun și care venea din altă parte a peșterii.

– Moș Crăciun? Sunt eu.

O, *nu*. Era Mary.

Acum o putea vedea. Avea o piatră în mână, pe care o aruncă în capul lui Thud. Îl lovi zdravăn și sângele verde-cenușiu de trol începu să-i șiroiască din rană, sfârâind când pica pe piatra încinsă a plitei. Thud îi dădu drumul lui Moș Crăciun și bătu din picior, ceea ce făcu să apară și mai multe crăpături în peșteră.

Când Moș Crăciun se rostogoli jos de pe piatra încinsă a plitei – Au! Au! Au! – auzi niște bufnituri grele. O piatră desprinsă din tavan o nimerise pe Mary în cap și ea zăcea acum întinsă pe jos.

Moș Crăciun simți supărarea prăvălindu-se peste el ca pietrele.

– Mary? Mary? Mă auzi? Mary?

Trolii încercau să țină tavanul peșterii lor cu mâinile.

- Poți s-o salvezi, zise Amelia, simțind cum speranța crește în ea. Știa că speranța ei l-ar fi putut ajuta. Acum știa că doar așa universul putea cuprinde atât de multă magie în el. Prin simplu fapt că speri.
- Poți s-o faci! Trebuie s-o faci!

Drimwick

mai era timp. oș Crăciun privi în jur, prin peșteră. Nu

Nu era timp.

Nu era timp.

Și văzu pe fața Ameliei, chiar în clipa în care peștera se surpa, că

speranța se întorsese. Lumina se strecura înăuntru prin crăpături. Peștera toată era acum îmbăiată într-o lumină verde, blândă. Trolii, Spiridușii Poveste Zburătoare, pereții de stâncă – totul era scaldat de lumina magică. Iar lumina le arăta calea de ieșire.

Și același verde frumos și magic sclipa și acolo, în ochii Ameliei. Culoarea speranței. Culoarea Crăciunului. Moș Crăciun nu se îndoia că de la Amelia venea totul. Ea îi adusese lui magia. Ea și Mary. Care veniseră să-l salveze. Și să-l ajute să salveze Crăciunul. Fusesse de ajuns ca magia să se întâmple din nou. Nu fusesse nevoie de o sanie, de ceasuri fistichii sau de butoane deștepte. Nu era nevoie decât de simplul act de a te gândi la ceilalți. Iar Moș Crăciun închise ochii și își dori, mai mult ca niciodată până atunci. Își dori ca timpul să se oprească.

Când deschise ochii, o văzu pe Amelia stând complet nemișcată. Și nu numai ea. Totul. Totul era nemișcat. Pietrele și stâncile rămăseseră suspendate în aer.

El oprise timpul.

Așadar, în acel moment din afara timpului, se lăsă în genunchi și se uită la Mary, la fața ei pe moarte și *speră*. Văzu bunătatea din ochii ei, o sărută pe frunte și spuse:

– Te iubesc, Mary.

Era prima oară când o spunea și, de îndată ce o rosti, își dădu seama cât de adevărat era. O iubea. Erau în afara timpului, deci nu conta că se cunoșteau numai de o noapte. Lui i se părea că știa tot trecutul ei și știa, de asemenea, tot viitorul lor. Voia să rămână cu ea pentru totdeauna. Putea vedea ziua nunții lor. Speranța lui nu era una obișnuită. Avea magie în ea. Magie drimwick. Drimwick, această vrajă de speranță negândită, găsea bunătatea înainte să se stingă și o prefăcea în viață. Iar pleoapele lui Mary se zbătură puțin, ca niște umbre în spatele unei perdele.

– Mary? Mary?

Și apoi ochii ei se deschiseră complet, privindu-l strălucitori. Era din nou în viață.

– Mary, zise el, fără să se gândească, te iubesc.

– Și eu te iubesc, îi răspunse, vorbind din tot adevărul, speranța, dragostea și magia din inima ei.

Iar Moș Crăciun nici că și-ar fi putut dori un cadou mai frumos decât acele cuvinte.

Apoi Mary văzu toate pietrele atârând în aer și fața ei se umplu

de teamă.

– De ce stă Amelia nemișcată ca statuia?

– Suntem în afara timpului. Trebuie să repornim timpul ca s-o scoatem afară de aici... Trebuie să ne luăm după lumini. Ele o să ne conducă afară. Hai, du-te, du-te înainte!

Mary clătină din cap.

– Rămân cu tine, domnule! N-am așteptat atât să găsesc iubirea vieții mele ca s-o abandonez acum într-o peșteră de trol!i!

Moș Crăciun se uită la trol!i. Cei mai mulți erau încă ocupați să țină tavanul peșterii. Dar Thud zăcea nemișcat pe podea, unde îl doborâse Mary, ținând în mână singurul lui ochi, ca să-i vadă mai bine.

Dar înainte să repornească timpul, Moș Crăciun se cățăără pe o sfărâmatură de stâncă și îi luă ochiul lui Thud din mână. Îl puse la picioarele lui.

– Asta încă îi mai dă o șansă, de dragul competiției.

Prin urmare, Moș Crăciun slăbi strânsoarea timpului și strigă la Amelia:

– Repede! Pe aici! Ia-te după lumini!

Se pregătea să plece, când un sentiment de vinovăție începu să-i cuprindă pieptul. Era ziua de Crăciun și el lăsa zeci de făpturi să moară sub zăpadă. Acum, vinovăția din pieptul lui crescuse și mai mult, iar el avea ditamai pieptul. Era Crăciunul, la urma urmelor. Crăciunul. Timpul să fim buni cu toată lumea. Chiar și față de trol!i. Așa că se opri, se întoarse și le spuse:

– N-o să supraviețuiți. Muntele o să se prăbușească. Trebuie să urmați luminile. Ele ne conduc afară. Repede! O, și, Thud, ochiul tău e la picioarele tale!

Trol!ii părăură nedumeriți. Ei încercaseră să-l omoare pe Moș Crăciun, iar acum el îi ajuta să se salveze.

Prin urmare, Moș Crăciun, Mary și Amelia alargară cât de repede putură, ferindu-se de pietre și de stânci, prin praful mai gros decât ceața londoneză, până ce, în sfârșit, ajunseră afară, la aerul curat din vale. Exact când peștera se prăbușea, trol!ii de toate mărimile ieșiră dintre dărâmături, ghemuiți sau în patru labe, tușind din cauza prafului. Cu toții rămaseră în picioare, ca un mic lanț muntos, în fața lui Moș Crăciun, a lui Mary și a Ameliei.

– Tu ne-ai salvat pe noi, zise Urgula, între două accese de tuse, scoțând nori de praf.

Joe dădu din cap umil, lângă ea.

– Mulțumesc. M-ai fi făcut să schimb părerea despre oameni, îngâimă el.

– Și să nu-i mai omorâm? întrebă Thud.

– Hai să-l omorâm, zise capul din dreapta (cel cu mai mulți negi) al trolului cu două capete.

– Lasă-l în pace! zise și capul din stânga (cel mai cumsecade, bărbosul) al trolului cu două capete.

Și în timp ce capetele se apucară să se certe între ele, Urgula se gândi. Apoi spuse:

– Nu înțeleg. Fiin'că tu ești bun și blând, Moș Crăciun. Acum știu. Dar nu asta ni s-a spus nouă.

– Adevărat, se auzi atunci o voce.

Cu toții se întoarseră și se uitară în direcția ei, văzând o mică spiridușă fără aripi, stând cu brațele încrucișate și uitându-se încrezătoare în sus, la Urgula.

Urme de pași în zăpadă

spiridușa Adevărului! o salută vesel Moș Crăciun. Amelia studie mica făptură în lumina lunii. Le studie, de asemenea, și pe celelalte două făpturi, puținel mai mari, cu urechi ascuțite, mama și copilul elfi, care erau de o parte și de alta a spiridușei. De două ori mai mică decât un elf, spiridușa era îmbrăcată într-o tunică galbenă și avea o față mică, delicată, dar răutăcioasă. Amelia se gândi că era cea mai drăguță creatură pe care o văzuse vreodată. Însă se mai gândea, de asemenea, dacă nu cumva trolii aveau să-i ucidă și, deodată, Azilul de Săraci al lui Creeper nu i

se mai păru chiar atât de rău.

– Spiridușa Adevărului are dreptate. Moș Crăciun e cel mai bun om dintre toți, le spuse Amelia trolilor.

Spiridușa Adevărului, după un ghiont blând din partea lui Noosh, continuă să spună ce avea de spus.

– Este adevărat. Moș Crăciun *este* bun. Și are intenții *foarte* bune, încercând să facă lumea oamenilor ceva mai puțin nefericită. Asta nu ne pune pe noi în nicio primejdie. Oamenii sunt prea ocupați să se gândească la ei înșiși, ca să vină aici și să ne deranjeze pe noi. Spiridușii Poveste Zburătoare v-au spus minciuni. Nu știu de ce au mințit, dar toți spiridușii pe care îi cunosc vorbesc despre asta. V-au făcut să păreți și mai proști decât sunteți deja. Ceea ce e destul de prostesc, ca să fiu sinceră.

– Mincinoaso! strigă Thud, bătând din picior și zdruncinând valea, încât zăpada se desprinsese de pe dealurile abrupte și de pe versanții munților din jur.

– Ea nu mințind, zise Joe, scărpinându-se în fund, nepăsător. Ea fiind o Spiridușă a Adevărului.

Urgula întinse un deget uriaș, cât o canapea, plin de negi, spre Amelia și Mary.

– Dar ăștia-s omenеști.

Amelia trase adânc aer în piept și făcu un pas înainte, în zăpadă.

– Am fost salvate. Moș Crăciun ne-a salvat, pentru că eram la ananghie. De aceea suntem aici. Și el v-a salvat și pe voi, iar eu cred că ar trebui mai degrabă să încercați să fiți un pic recunoscători, decât să vă purtați așa, ca niște brute mari.

Micul Mim bătu din palme. Deja o plăcea pe Amelia.

Urgula se aplecă și suflă peste Amelia, care încercă să își țină greața în frâu, pentru că răsuflarea unui trol era și mai puturoasă decât a lui Creeper. Mirosea a varză amestecată cu căcăreze de capră și picioare transpirate.

– Tu, curajoasă fată omenească! zise Urgula.

– Mulțumesc. Acum putem pleca? Nu de alta, dar Moș Crăciun are o grămadă de cadouri de împărțit.

Și exact în momentul acela, o Spiridușă Poveste Zburătoare veni și șopti ceva la urechea Urgulei, iar Urgula o alungă ca pe o muscă.

– Plecați de-aci, spiriduși! Nu mai veniți la urechile noastre!

Și spiridușa plecă în viteză și se rostogoli prin aer, dispărând în întuneric, undeva deasupra Dealurilor Împădurite.

După aceea, Noosh făcu un pas înainte, în zăpadă. Își dresе glasul și se uită în sus, la Urgula, cel mai mare dintre toți trolii care există. Fața ei cenușie era la o juma de kilometru deasupra lui Noosh. Elfa își scoase carnețelul.

– Mă scuzi, Conducătoarea Supremă a Trolilor, eu sunt Noosh. Sunt o jurnalistă de la *Zăpada Zilei* – asta-i un ziar, ca *Urâtul de Sâmbătă* – și am o întrebare.

Urgula se uită la elfă cum te-ai uita la ceva care ți s-a lipit pe talpa pantofului. Nu-i păsa deloc de ziare. Nici măcar ziarul trolilor, *Urâtul de Sâmbătă*, nu-l citise decât o dată în viața ei. (Ca să fim drepți, *Urâtul de Sâmbătă* era același în fiecare săptămână – o tabletă mare de piatră pe care scria „TROLII E CEI MAI TARI“.)

– Care fiind întrebarea ta?

– Întrebarea mea fiind... pardon, întrebarea mea *este*... de ce n-ați atacat clădirea ziarului *Zăpada Zilei* anul trecut? Voi, trolii, ați demolat întregul Elfhelm, dar nu v-ați atins de *Zăpada Zilei*.

Urgula se gândi. Asta dură destul de mult. Pe fața ei se citea o mare suferință și probabil chiar suferea, căci gânditul le dă trolilor mari dureri de cap.

– Noi nu fi atacând *Zăpada Zilei*, pentru că Maestrul de Cuvânt fiind de treabă.

– Cine e Maestrul de Cuvânt? întrebă Noosh.

Urgula clătină capul.

– Maestrul de Cuvânt de la *Zăpada Zilei*. Așa îi spun ei.

– Ei? Care *ei*? întrebă Noosh.

Noosh observă că Spiridușii Poveste Zburătoare se îndepărtau acum de trol și zburau iute spre Dealurile Împădurite, unde era teritoriul spiridușilor. Și Urgula îi observă, de asemenea. Întinse mâna și prinse unul. Era un spiriduș băiat, în haine argintii. Noosh îl mai văzuse înainte. Chiar în dimineața aceea, în biroul lui Vodol. Spiridușul Poveste Zburătoare fusese la fereastră. Apoi își aminti ceva. Ceva din Ajunul Crăciunului trecut. Urmele lui Moș Vodol din zăpadă, care veneau dinspre Dealurile Împădurite și nu dinspre *Zăpada Zilei*. Moș Vodol întotdeauna urâse Crăciunul. Și fusese invidios pe Moș Crăciun de când acesta îi luase locul ca șef în Consiliul Elfilor.

– Te rog, nu-mi face rău! chițăi spiridușul spre trolul de o mie de ori mai mare decât el.

Parcă te-ai fi uitat la cineva care ținea în mână cea mai mică bucăciță de beteală argintie.

– De ce fi șoptind la urechile noastre...? Spune adevărul înainte să te fi mâncând eu pe tine.

– Pentru cuvinte. Maestrul de Cuvânt ne-a pus s-o facem. Și ne-a dat cuvinte bune. Cuvinte lungi. Cuvinte pe care nu le știam.

– Sunt prea plictisită de povestea asta, dar pare să spună adevărul, interveni și Spiridușa Adevărului, pornind-o către casă.

Noosh își aminti de Spiridușul Poveste Zburătoare pe care îl prinsese ea, când era copil, și acel cuvânt lung pe care i-l oferiseră ca s-o ierte – „miscelaneu”.

– Maestrul de Cuvânt?

Acum se legau toate.

– Moș Vodol. Moș Vodol *iubește* cuvintele.

Moș Crăciun se uită la Noosh.

– El te-a trimis astăzi aici?

Noosh dădu din cap.

– Da.

Urgula părea tristă în lumina lunii. O lacrimă imensă de trol i se rostogoli pe obraz și pietroiul căzu lângă Amelia. Îi dădu drumul spiridușului.

– Noi fi greșind. Dar noi fi părând rău. O să pedepsim Maestru de Cuvânt.

Moș Crăciun clătină din cap.

– Nu, nu. Nu vă faceți griji pentru Maestrul de Cuvânt, vreau să spun Moș Vodol. O să se ocupe Consiliul Elfilor de el. Tot ce vă cerem este să ne lăsați în pace și să nu mai plecați urechea la niciun Spiriduș Poveste Zburătoare de azi înainte. Acum, știți, noi mai avem foarte multă treabă de făcut înainte de a se lumina de ziuă, așa că...

Urgula încuviință din cap. Thud păru dezamăgit. Apoi Moș Crăciun și ceilalți alergară prin peisajul muntos, înapoi la sanie. Amelia se sui prima, iar Căpitanul Funingine ieși din sacul fără fund în care se ascunsese.

– Tocmai m-am întâlnit cu niște troli adevărați, îi spuse Amelia pisoiului. Și apoi am văzut niște spiriduși. Și, uite, aceia sunt niște elfi. Ea e Noosh și el e...

Noosh îi ciufuli părul fiului său când se așezară în spatele saniei.

– Pe el îl cheamă Micul Mim.

Căpitanul Funingine miorlăi și se frecă cu capul de Micul Mim. Era aproape cât el de mare. Ca un cal, gândi Amelia.

– Arăți destul de ciudat, mieună Căpitanul Funingine la Micul Mim. Dar îmi place de tine.

– Bună! zise Micul Mim, de data asta spre Amelia, zâmbindu-i. Câți ani ai?

– Câți crezi că am? îl întrebă Amelia.

Micul Mim se uită la Amelia și o măsură din cap până-n picioare.

– Patru sute opt?

Amelia râse. Mary râse și ea.

– Nici nu mă gândesc să-l întreb câți ani crede că am *eu*!

Apoi Amelia îi spuse lui Noosh că și ea voia să fie scriitoare, ca Charles Dickens. Iar Noosh se roși puțin și îi acoperi urechile fiului ei, pentru că „Dickens” e un cuvânt foarte urât dacă ești elf.

Mary și Moș Crăciun se așezară în partea din față a saniei, iar ceasul indica punctul orei Ultima Șansă Înainte de Dimineată.

Blitzen și Donner își întoarseră capetele spre Moș Crăciun, așteptând să le dea startul.

– Haideti să zburăm, renii mei!

Și au zburat.

Acasă

Moș Crăciun ridică telefonul și vorbește cu Moș Topo, care așteptase răbdător vești la cartierul general din Atelierul Jucăriilor. Amelia ascultă și zâmbi, încă nevenindu-i să creadă că îl auzea pe Moș Crăciun vorbind cu un elf la ceva numit telefon, în timp ce zburau printre norii nopții cu o sanie.

– Sunt teferi, Moș Topo... Da... Da, pe cuvânt! Spune-i lui Humdrum neîntârziat... A fost mâna lui Moș Vodol, așa că o să ne ocupăm de el mâine, la ședința Consiliului Elfilor, dar acum mai avem niște treabă de făcut.

Și, astfel, Moș Crăciun i-a luat cu el pe Mary, Amelia, Noosh și Micul Mim prin toată lumea ca să împartă jucăriile. Barometrul Speranței strălucea cu toată puterea, la fel și Aurora Boreală. Amelia nu mai văzuse niciodată ceva atât de magic ca zborul prin acea minunată și spectaculoasă lumină, alimentată cu speranță.

– Asta e...

Și apoi își dădu seama că nu exista niciun cuvânt care să descrie cât de minunat era. Priveliștea era mai presus de cuvinte.

Moș Crăciun întoarse capul și zâmbi.

– Așa arată speranța. Tu ai adus-o. Tu faci ca toate astea să se întâmple. Doar prin credința ta în lucrurile magice.

Și astfel au călătorit prin lume. La nord, la sud, la est și la vest. Problema cu lumea, își dădu seama Amelia, este că e foarte mare. Și există o mulțime de copii. Și o mulțime de pisici dormind pe acoperișuri de care Căpitanul Funingine era fascinat. (Cel mai greu lucru în noaptea aceea a fost să-l țină pe Căpitanul Funingine *în* sanie.)

Când nu-l păzea pe Căpitanul Funingine să nu facă vreo boacăna, Amelia scotea câte un cadou din sacul fără fund — fiecare perfect ambalat — și apoi, împreună cu Micul Mim, încercau să ghicească ce era înăuntru. *O minge. Un titirez. O jucărie de pluș. O carte. Monede de ciocolată. Un glob. Un mandarin pitic.*

În timp ce Moș Crăciun zbura pe deasupra Parisului, Amelia, Noosh și Micul Mim ațipiseră pe bancheta din spate, dar dacă ar fi fost treji, ar fi văzut cum Mary i-a luat mâna lui Moș Crăciun și i-a strâns-o tare.

– Ești un om minunat, zise ea. Nu te apasă niciodată singurătatea, departe de ceilalți oameni?

– Uneori, ba da, îi mărturisi Moș Crăciun, în timp ce zburau peste strălucitorul Palat Versailles. Ar fi foarte plăcut să am o companie umană.

– Deci o să fie în regulă dacă o să stăm cu tine? Vreau să spun, o să dureze un timp până o să ne obișnuim cu... Toate creaturile acelea elfi, cu urechile lor ascuțite și ochii uriași...

Se întoarse să se uite la Noosh și la Micul Mim, care dormea cu gura larg deschisă.

– Deci, știu că o iau un pic cam înainte, dar cred că ne-ar plăcea să stăm cu un om, la început. Asta dacă tu ești om?

Fața lui Moș Crăciun se înroși de veselie.

– Sunt om cu un adaos de drimwick. Exact ca tine.

– Adică și eu pot să fac magie acum?

– Ai putut să faci magie și înainte, draga mea. Am simțit magia de prima oară când m-am uitat în ochii tăi scânteietori.

Mary nu se dădea în vânt după cuvintele romantice. Așa că îl înghionti pe Moș Crăciun în braț.

– Seducătorule! îl tachină ea, dar apoi a trebuit să apuce bine brațul acela, fiindcă Moș Crăciun aproape căzu din sanie.

– Oricum, continuă Moș Crăciun, bineînțeles că puteți să stați. Casa mea e singura din Elfhelm în care ați putea încăpea pe ușă, fără să vă turtiți.

– Minunat! chicoti Mary, când Blitzzen și Donner plonjară prin aer, gata să conducă ceilalți reni și sania spre toate dormitoarele copiilor din Paris.

– Acum, zise Moș Crăciun, după alte câteva mii de opriri, Amelia, ți-ar plăcea să conduci sania asta? Având în vedere că ai salvat Crăciunul de două ori până acum.

– Păi, n-am fost numai eu anul ăsta. Cred că și Noosh, și Mary au jucat un rol important.

Noosh agită pumnul în aer.

– Fetele care-au salvat Crăciunul!

– Fete? făcu Mary. Eu am cincizeci și opt de ani!

Amelia veni în partea din față a saniei, iar Moș Crăciun îi explică care e treaba cu panoul

de bord. Ceasul, Barometrul Speranței, butonul care oprea timpul și cel care îl repornea. Amelia văzu că ceasul arăta acum zece minute peste „Foarte Aproape de Dimineață”.

– Timpul la elfi, îi explică Moș Crăciun. Ei nu-l exprimă în cifre.

Îi înmână un exemplar al cărții scrise de el, *Meșteșugul conducerii săniilor*.

– Vezi, Amelia, domnul Dickens nu este singurul scriitor pe care-l cunoști.

Amelia era un talent înăscut, observă Moș Crăciun, căci renii răspundeau foarte bine de fiecare dată când trăgea de hățuri. Ce-i drept, în Scoția, a fost la un pas de a face sania să se prăbușească în

Loch Ness, dar asta numai pentru că a fost speriată de vederea unui monstru uriaș care și-a scos capul și gâtul foarte lung din apă.

– Odată ce știi că totul este posibil, vezi tot soiul de lucruri, o lămură Moș Crăciun.

Când ajunseră în Finlanda, în orașelul Kristiinankaupunki, Amelia putea ateriza cu grijă aproape oriunde. Aici alesese creasta unui acoperiș mic, cu un horn și mai mic. Moș Crăciun adulmecă aerul înghețat. Privi în jur.

– Vezi copacii aceia de colo, îi arată el în întuneric spre niște pini negri ce atingeau cerul ca o perie în horn.

– Da, zise Amelia.

– Înainte, acolo locuia un băiat pe nume Nikolas. Într-o cabană mică, împreună cu tatăl lui, care era tăietor de lemne. Nu avea nimic, decât o păpușă veche dintr-un nap și un șoarece care-i ținea de urât. Era slab și zdrențaros. Iar odată, când mătușa lui a venit să aibă grijă de el, a fost pus să doarmă afară, în ger. Dar cumva, el a rezistat. Pentru că a crezut în magie. A crezut cu adevărat că totul era posibil.

– Mi-ar fi plăcut de băiatul acela, zise Amelia.

– Și mie, spuse Mary, strângându-i mâna lui Moș Crăciun.

Iar după ce au împărțit jucării celor șaptesprezece copii din Kristiinankaupunki, Amelia a condus sania înapoi, spre nord, la Elfhelm. Habar n-avea cum urma să fie viața ei sau cum avea să se adapteze un copil de om acolo, dar își închipuia că o să fie mult mai bine decât într-un azil de săraci. Și, când ateriză în aplauzele elfilor pe Câmpul Renilor, un zâmbet apăru pe fața ei, și creștea din ce în ce mai mult.

– De ce nu e ger? întrebă ea.

Moș Crăciun clătină din cap.

– E vreme de-a elfilor. E doar atât de răcoare cât vrei tu să fie.

Moș Crăciun observă că Spiridușa Adevărului venise însoțită de noul ei iubit, Spiridușul Minciunii. Un spiriduș mărunțel, îmbrăcat în verde, cu părul și ochii negri. Era frumușel. Era probabil cel mai chipeș spiriduș din câți existau. Șoricica de companie a Spiridușei Adevărului, Maarta, scoase botul din buzunarul galben al stăpânei, dar când dădu cu ochii de pisoii negri cu vârful cozii alb, se ascunse iute la loc.

Micul Mim țopăia de nerăbdare, știind că urma să-l vadă pe tatăl lui. Într-adevăr, Humdrum venea alergând prin mulțime spre sanie, ținând să-i vadă cu ochii lui pe Noosh și pe Micul Mim.

Noosh și Micul Mim îl zăriră pe elful cu ochelari, pe care îl iubeau mai mult decât pe oricare altul, și amândoi săriră din sanie ca să-l îmbrățișeze.

– Îmi pare atât de rău! se tângui Noosh.

– Și mie îmi pare rău, tati! zise și Micul Mim.

– Sunteți în viață! Asta-i tot ce contează!

Humdrum era atât de fericit, încât îi îmbrățișă și dădu să-și ridice soția și fiul de la pământ, dar – nefiind cel mai puternic dintre elfi – căzu pe spate, în zăpadă, cu Noosh și Mim peste el.

– Ho, ho, ho! râse pe înfundate Moș Crăciun. Acum, haideți, duceți-vă și petreceți un Crăciun Fericit!

– CRĂCIUN FERICIT! strigă Micul Mim, căruia îi plăcea doar să rostească urarea.

Moș Crăciun îl putu zări pe Moș Vodol dând târcoale pe la marginea mulțimii. Avea să se ocupe de el la ședința de mâine a Consiliului Elfilor. Acum era ziua de Crăciun și el trebuia să le arate lui Mary și Ameliei noua lor casă. Însă, în timp ce mergea prin zăpadă, auzi un uruit gros. Elfii se uitară unii la alții înspăimântați.

– O, nu! găfâi Humdrum. Trolii!

– Nu, zise Moș Crăciun, dându-și seama că, de data asta, chiar *fusesse* burta lui. Mi-e doar puțin foame.

Râsul elfilor umplu văzduhul.

– Ei bine, din fericire, am pregătit o cină foarte bogată de Crăciun! zise Coco, bucătarul.

– Ho, ho, ho! făcu Moș Crăciun, dându-se la o parte, pentru ca Mary și Amelia să poată coborî din sanie.

– Deci, am ajuns, spuse Mary și chicoti, uitându-se la micile clădiri ale elfilor, luminate de razele trandafirii ale răsăritului. Noua noastră casă.

– Acasă, făcu și Amelia încet, în sine a ei.

Era ridicolă ideea că ar fi putut fi acasă aici, trăind laolaltă cu elfii și Moș Crăciun. Își aminti ce îi spusese odată mama ei, despre cum viața era ca un horn de sobă. Uneori trebuia să te zbați prin întuneric ca să ajungi la lumină. În timp ce se uita în jur, la micile clădiri acoperite de zăpadă, își zise că, până la urmă, s-ar putea să fi izbutit.

Aici era lumina.

Și apoi îl luă în brațe cu blândețe pe Căpitanul Funingine și coborî din sanie, pășind în magica posibilitate a viitorului ei.

Mulțumiri

Eu nu am nici elfi, nici vreun atelier, dar am o mulțime de oameni cărora trebuie să le mulțumesc pentru că au dat o mână de ajutor pentru ceea ce este acum această carte.

Trebuie să spun un URIAȘ MULȚUMESC, cu litere mari de tipar, următorilor oameni foarte buni:

Chris Mould, evident, pentru ilustrațiile sale minunate și magice.

Francis Bickmore, excelentul meu redactor, pentru că știe ce părți să scoată și de care părți am avea multă nevoie și pentru că mă lasă să scriu cărțile pe care vreau să le scriu.

Clare Conville, agenta mea, pentru înțelepciunea și inteligența sa.

Rafi Romaya pentru toată priceperea sa la desen.

Jamie Byng, Jenny Todd, Jenny Fry, Neal Price, Jaz Lacey-Campbell, Vicki Rutherford, Andrea Joyce, Caroline Clarke, Lina Langlee, Alan Trotter, Jo Dingley și „Elfilor de la Producție” împreună cu întreaga lor echipă de la Canongate, pentru consistentul lor sprijin.

Carey Mulligan și Stephen Fry pentru că au împrumutat din magia vocilor lor audiobook-urilor de Crăciun.

Andrea Semple, ființa omenească pe care o iubesc și împreună cu care trăiesc, pentru ochii ei ageri, pentru priceperea sa Ninja de a citi și de a redacta, și pentru mult, mult prea multe alte lucruri pe care să le menționez aici.

Copiilor mei, Pearl și Lucas, principalele motive pentru care am scris aceste cărți.

Întregii mele familii și prietenilor.

Tuturor cititorilor minunați pe care i-am cunoscut sau cu care am păstrat legătura de-a lungul anilor.

Tuturor celor care au sprijinit ultima mea carte de Crăciun, printre care îi amintesc pe Simon Mayo, Jeanette Winterson, Francesca Simon, Jenny Colgan, Frank Cottrell Boyce, Amanda Craig, Tom Fletcher și Tony Bradman.

O, și bineînțeles, mulțumiri lui Moș Crăciun pentru că este Moș Crăciun.

Vă mulțumesc tuturor!

